AMERICA... AMERICA!

/Alexandru TOMESCU

11 Septembrie 2001, dimineaţă de toamnă însângerată. O pasăre de oţel, cu suflete răpite în pântece, loveşte în plin simbolul civilizaţiei lumii moderne. Geamătul surd al impactului, reverberează în strigăte de disperare, iar globul înveninat al exploziei pătează cerul senin. În numai câteva secunde coşmarul a cuprins cea mai puternică naţiune din lume.

Când puterea de înţelegere se balansa între raţiune şi nebunie al doilea monstru se înfige în trupul zvelt al fratelui geamăn, transformându-l într'o grămadă de moloz, fiare şi fiinţe umane. La scurt timp îngenunchează şi primul turn lovit, sub privirile încremenite ale populaţiei paşnice. Al treilea avion având ca ţintă Pentagonul se frânge în el sfârşind în flăcări.

Ca într'un film, având scenariul unei catastrofe naţionale, reluat de televiziune, America apare în faţa întregii omeniri, consternată, năucită, şi neputincioasă. Oameni sărind pe ferestre, coborând înnebuniţi etaj după etaj, ruine fumegând, celulare sunând fără răspuns, sau emiţând doar două ultime cuvinte *"Te iubesc"*, mărunţaiele pământului înghiţind vieţi nevinovate, fiinţe ridicându-se din dărâmături ca din morminte, îmbrăţişări disperate, chemări fără adresă.

Pentru prima oară în lume, s'a asistat, practic, la un act terorist, de proporţii incredibile, cu urmări de neimaginat. Mitul, că nici o vietate a cerului, fie ea chiar porumbelul păcii, nu s'ar fi putut apropia de turnurile Centrului Mondial de Comerţ (World Trade Center), a fost spulberat în numai câteva secunde. Dacă această tragedie ar fi avut loc undeva, într'un colţ de lume, nu în inima Manhattan-ului, poate s'ar fi găsit unele circumstanţe atenuante.

A fost un moment, când privind la dimensiunea tragediei şi la virtuala imposibilitate a blocării ei, ne-am întrebat dacă CIA şi FBI-ul erau structuri active, sau numai în organigrame, dacă răul poate cu atâta uşurinţă să învingă binele, rânind mişeleşte prestigiul şi orgoliul unei puter-

Continuare în pag.3

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual: 40$ / 60 DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 27 Nr. 296 - OCTOMBRIE 2001 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE ÎN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMÂNIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZELANDĂ

pag. 2
P.N.Ţ.C.D ÎN 2001

BUCUREŞTIUL ŞI ORGANIZAŢIILE TERORISTE pag. 4

PROBLEMA CASELOR NAŢIONALIZATE pag. 6

DE CE PLEACĂ TINERII DIN ROMÂNIA ? pag. 7

DEZVĂLUIRI pag. 8 şi 9

BASARABIA ŞI BUCOVINA pag. 16

pag. 20 DEFICITUL COMERCIAL

Bin Laden şi România

REŢEAUA TERORISMULUI DIN ROMÂNIA

Autorităţile române ştiau de mult că organizaţiile teroriste obţineaau fonduri din România, prin contrabandă şi evaziune fiscală. Conform declaraţiilor fostului şef al Serviciului de Informaţii Externe, Cătălin Harnagea, o parte din banii produşi de Arabi din afaceri *"legale"*, ar fi putut ajunge în reţeaua bin Laden prin intermediul unor alte organizaţii din România.

ORGANIZAŢII DE SORGINTE FUNDAMENTALIST-ISLAMICĂ

Raportul Serviciului Român de Informaţii menţionează următoarele organizaţii teroriste acoperite sub numele de fundaţii, ligi şi asociaţii islamice: Partidul Muncitorilor din Kurdistan (PKK), Frontul Popular pentru Eliberarea Palestinei, Frontul Democrat pentru Eliberarea Palestinei, Al Fatah - Consiliul Revoluţionar, Al Fatah - Mişcarea de corecţie, Al Saika - Avangrada Războiului de Eliberare, Frontul de Eliberare a Palestinei, Fraţii Musulmani, Hezbollah, Hamas.

Aceste organizaţii au în mijlocul lor emisari ai organizaţiilor teroriste, care colectează o parte din fondurile obţinute (din traficul cu stupefiante, armament, muniţie, monedă falsă şi traficul de persoane), care sunt scoase din ţară ilegal, pentru susţinerea acţiunilor teroriste în plan internaţional.

Principalul suspect al atentatelor de Marţi, 11 Septembrie, din Statele Unite, Osama bin Laden, a colectat fonduri de-a lungul vremii şi din România. Încă din 1996, săptămânalul *Sunday Times* cita un interviu al lui bin Laden, în care miliardarul saudit menţiona România printre ţările care au *"fundaţii de într'ajutorare"*.

Reţeaua de fundaţii de într'ajutorare bin Laden acoperea 13 ţări, inclusiv Albania, Malaezia, Pakistan, Olanda, Marea Britanie, Romania, Rusia, Turcia, Liban şi unele ţări din Golf.

Aceeaşi notă o republică în 1998 săptămânalul francez VSD. Jurnaliştii dela acest ziar, în urma unor anchete, indentificaseră în România întreprinderi-paravan controlate de miliardarul saudit.

ŞI TOTUŞI, ROMÂNIA NU A LUAT NICI O MĂSURĂ

Credibilitatea în Occident va depinde de măsurile pe care le vor lua autorităţile de pe malul Dâmboviţei. *"Acţiunile concrete"* menţionate în - Hotărîrea Guvernului - nu se văd încă puse în practică.

De ce nu au fost blocate toate fondurile organizaţiilor teroriste cunoscute de guvern? Autorităţile române trebue să acţioneze, chiar dacă riscurile sunt mari. Pentru combaterea unor fenomene de asemenea proporţii, România nu-şi mai poate permite riscul de a se juca !

Vezi pag. 5

PANORAMA

Eugen BÂRSAN

Ce se vede este că puterea actuală (pesedistă cu temelie neocomunistă) nu este preocupată decât de propria sa conservare şi perpetuare. Iar cu o asemenea politică, România tinde să se mute undeva în Africa, ori într'o zonă a Asiei subdezvoltate. Oriunde, numai în Europa nu! Căci în Europa nu poţi intra cu legi şi practici viciate de politicieni pesedişti sau peremişti, proveniţi din cadrele ideologiei comuniste şi torţionarismului securist.

Aceşti polticieni practică politica deghizamentului. A unui deghizament de proporţii înfiorătoare. În subsolul căruia se crează imperii financiare. Şi te întrebi, ce nomenclaturist sau grup de nomenclaturişti se ascunde în spatele lor. Iar când pui o asemenea întrebare, înfăţişezi şi trăieşti cu dezgust haosul care se menţine pe axa diversiunea diversiunii. Şi ce vedem că se întâmplă pe această axă ar trebui să ne înveţe că, corupţia are o bază ideologică. Iar această ideologie e ideologia comunistă. Căci dacă orice politician din orice partid, în principiu, poate fi corupt, neocomuniştii sunt primii corupţi fiindcă ei au fost învăţaţi să ignore statul de drept chiar prin legiferarea doctrinei lor.

În această panoramă, cei care sunt anti nu sunt văzuţi decât ca nişte *"fraieri"*. Da, ca nişte *"fraieri"*, care se luptă cu răul acumulat de decenii la rând, din care succede răul prezent. Ei doresc un proces al trecutului comunist. Nu dintr'o pornire a răzbunării, ci din dorinţa de a stăvili abuzurile prezentului. Şi nu mai puţin şi de a elimina rânjetul din cuvintele *"fraierii rămân cu anti al lor şi noi rămânem cu puterea şi cu banii"*.

Când alegeri după alegeri nu schimbă nimic din starea de corupţie, care are ramificaţii la cele mai înalte niveluri ale puterii, parcă undeva se aude în surdină buciumul: *ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!* Ridică-te tu! dacă opoziţia partidelor aşa-zise anti-nomenclaturiste e fără aripi. Pentrucă i s'a injectat virusul neputinţei. Al neputinţei care mai înseamnă şi faptul că îmbolnăvirea Neamului, din timpul epoocii comuniste, îşi consumă metastaza.

Continuare în pagina 3

editorial

LUMEA ESTE AZI LA O MARE CUMPĂNĂ

Tragicele evenimente recente din Statele Unite au arătat o față nouă a terorismului, fără Dumnezeu, fără lege morală și fără valori spirituale. America a fost lovită, cu o ură satanică, sângeros și fără milă, tocmai de aceia pe care ea i-a ajutat, la nevoie, pentru o viață și niște idealuri mai bune.

Este aproape de neînchipuit să se întâmple asemenea lucruri în noul mileniu, în care de curând am intrat. Loviturile teroriștilor, care au omorît mii de oameni, au distrus și clădiri moderne, ce reprezentau semne ale cuceririlor de arhitectură avansată și unică în lume. Opere de mare creație arhitecturală.

Această tragedie, în care a fost aruncată lumea americană, a zguduit toate inimile și a tulburat mințile și judecățile oamenilor de pe întregul glob, pentrucă nimeni nu poate să înțeleagă sensul actelor de barbarie săvârșite. Numai niște nebuni puteau să facă aceste acte distructive și ucigașe. Sperăm că aceste acte de nebunie vor fi pedepsite aspru, așa încât să nu mai fie posibilă repetarea lor.

Un semn de încurajare în acest sens este hotărîrea țărilor puternice de a forma o coaliție care să identifice pe cei vinovați și să le administreze o pedeapsă pe măsura actelor lor de mișelie, de neconceput pentru o minte umană, și mai ales în numele unei învățături religioase.

Solidaritatea care s'a format imediat, între națiunile conștiente de valoarea și demnitatea vieților umane, ca reacțiune morală, este un gest care demonstrează voința de bună credință a celor care apreciază valorile spirituale și cred în biruința ideii de bine și a faptelor bune ale societăților umane.

În contextul acesta istoric, pentru România, se pune o problemă gravă, care este greu de a fi înțeleasă în adevărata ei semnificație: problema aderării ei la proiectul de luptă solidară împotriva terorismului, în fruntea căruia s'au așezat Uniunea Europeană, precum și o bună parte din țările care au ca religie islamismul.

Proiectul de aderare al României la lupta antiteroristă a fost proclamat ca o declarație a Parlamentului, cerută de Ion Iliescu. Această situație ne pune în mare încurcătură, căci într'o altă situație din trecutul nu prea îndepărtat, Iliescu s'a opus unei declarații de suport pentru NATO, în cazul unui conflict cu Iugoslavia. Cum se poate explica o asemenea contradicție, de către un presupus politician, care pretinde, că ar reprezenta interesele naționale? Aici este vorba de o ciocnire de poziții, care dau de gândit, și ca urmare, apar suspiciuni firești. Și este normal ca oferta României de aderare la acest proiect să fie ignorată.

Pe lângă acest aspect al îndoielii sau suspiciunii, mai intervine un alt aspect. Guvernul actual nu reprezintă integral electoratul român, și apare ca un guvern totalitar, fără opoziție, și, deci, fără dezbateri parlamentare.

În România nu se poate vorbi de o stabilitate politică funcțională, iar Puterea politică nu a luat măsuri prealabile de "*solidaritate națională*" așa cum se întâmplă în țările occidentale, și în mod deosebit în Statele Unite, în felul acesta asigurându-se o participare largă, conștientă și eficientă. *"Dimpotrivă"*, Puterea politică din România a trecut la măsuri administrative *"totalitare"*, pentru a-și asigura libertatea de acțiune, fără intervenția unor forțe exterioare.

După opt luni de guvernare, afară de apariții la Televiziune, cu promisiuni și vorbe goale, guvernul lui Adrian Năsase, în imposibilitate de a rezolva problemele grave ale țării, se complace în situația în care se găsește: totul a fost pedeserizat în viața publică, iar 50% din populație nu are acces la treburile publice.

Iar peste toate acestea, poate cea mai gravă problemă a țării, care îți dă fiori de groază doar gândindu-te la ea, este că datorită unei moșteniri lăsate de Ceaușescu, România este inclusă pe lista celor 13 țări care găzduiesc sau antrenează teroriști. Și tot mai multe fire duc azi, chiar spre unul dintre guvernanții dela Putere: Corneliu Vadim Tudor.

Între timp, pregătirile pentru Uniunea Europeană și intrarea în NATO apar peste tot în presă, cu declarații, fără vreun suport real sau vreo bază reală.

Cu ultima etichetă care s'a pus pe biata țară, mai crede cineva că România va ajunge curând în NATO sau în Uniunea Europeană?

Situația ridicolă a guvernării duce la o mare îngrijorare: răul pe care această guvernare îl face țării. Acum, în aceste ceasuri de mare cumpănă pentru întreaga lume, când fiecare țară face gesturi impresionante pentru efectiva solidarizare națională, ca să treacă prin aproape insurmontabilele dificultăți și riscuri pe care le are de înfruntat, pentru România este un mare dezastru și nenoroc să nu aibă la conducere un guvern de oameni reprezentativi, capabili și eficienți.

George BĂLAȘU

O capelă care a rămas neatinsă, dă naștere la miracole

NEW YORK... în jurul fostelor clădiri grandioase care acum se află sub dărâmături, arse până la cenușă, și încă fumegând înfricoșător printre ruini...

Capela *"St. Paul"*, cea mai veche clădire publică a Manhattan-ului și casa de rugăciune pe care George Washington a vizitat-o în anul 1789, este intactă. Ceva mai încolo de *"World Trade Center"*, micuța capelă ornată nu are nici măcar un geam spart. Când Preotul Lyndon F. Harris a început să traverseze labirintul format după atacul dela 11 Septembrie, el a fost sigur că biserica lui, cu o vechime de 235 ani, ar fi putut să fie acum sub ruine.

"Inima mea a bătut așa de tare încât ai fi putut să o auzi" - a zis pr. Harris, care a fost surprins de dărâmături când el s'a grăbit să ajute la operațiunea de salvare, după ce primul avion a intrat în *"Twin Towers"*.

El a crezut că odată cu *"Capela"* au fost distruse și câteva dintre cele mai vechi relicve ale istoriei americane care dăinuiau de peste ani – cea mai veche și cunoscută pictură în ulei *" The Great Seal"* a Statelor Unite; Candelabrul din sticlă fină, vechi de peste 200 ani adus din Waterford, Irlanda și un rând de monumente și pietre de mormânt, comemorând pe unii dintre cei mai vechi eroi ai țării.

În dis-de-dimineața zilei de 12 Septembrie el a fost escortat de ofițeri de poliție până la capelă și pr. Harris nu a putut să-și creadă ochilor. *"Este foarte greu să susții că acesta nu este un miracol, fructul unei intervenții divine"*, a spus el. *"Eu cred că simbolizează un semn de speranță și un triumf al credinței împotriva răului"*.

"Este uluitor cât de liniștitor poate fi acest lăcaș, având în vedere cât de multe se petrec în jurul lui", a zis David Capellini, un ofițer de poliție care s'a plimbat ani de zile pe lângă capela *"Sf. Paul"* fără ca vreodată să intre în ea. *"Acest lăcaș întotdeauna va însemna ceva pentru mine, mai ales că acum știu istoria lui"*. El s'a alinat cu rugăciunea lui Washington gravată în bronz, care este la câțiva metri mai departe. Ea începe cu: *"Sfinte Dumnezeule noi stăruim în rugăciunea noastră ca tu să ții Statele Unite în sfânta ta protecție..."*.

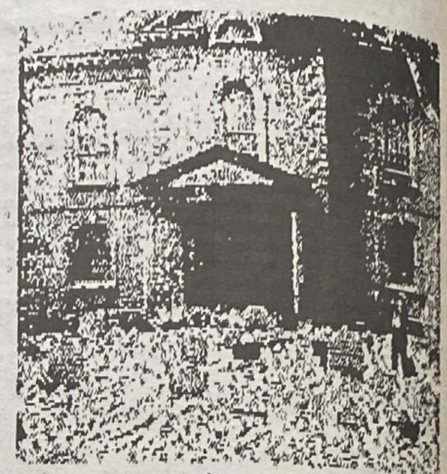

Într'o cuvântare în fața a sute de mii de new-yorkezi, primarul Rudolph Giuliani a definit *"Capela"* nedistrusă ca ***"miracolul zilei de 11 Septembrie"***. *"Prezența acestei neatinse și senine biserici în mijlocul acestor ruini, trimite un mesaj elocvent de putere și rezistență a locuitorilor N.Y. și a națiunii americane"* a zis el.

Tot așa ceva, veteranul bisericii, Roy Henry, în vârstă de 68 ani, a simțit când prima dată s'a reîntors la *"Sf. Paul"* după ce părăsise capela în timpul atacului. Bucăți de oțel, grămezi de hârtii și dărâmături sunt împrăștiate de jur împrejurul capelei. Cenușa groasă de câțiva centimetri care a pătruns printr'un geam deschis, a acoperit sculptura georgiană și Sanctuarul. Dar totul a rămas intact.

"Numai uită-te împrejur" a zis Henry. *"Dacă acesta nu este un miracol, atunci nu știu ce poate fi!"*.

Traducere din *"Boston Globe"*

P.N.Ț.C.D ÎN 2001

Marius BÂZU

Multe dintre comentariile referitoare la conflictul din PNȚCD par să facă abstracție de cele petrecute, fiind mai degrabă reflectări ale dorințelor sau intereselor unor comentatori. Tocmai de aceea, mi se pare necesară o scurtă rememorare a faptelor. Sunt patru momente importante în viața PNȚCD din acest an.

1. La Congresul din Ianuarie 2001, conducerea este preluată de echipa condusă de Andrei Marga, din care mai fac parte Vasile Lupu și Călin Constantin Chiriță.

2. Echipa Marga încearcă să-și întărească poziția în partid prin fuzionea cu ANCD și acordarea funcției de Președinte al Consiliului Național de Conducere (CNC) al PNȚCD lui Victor Ciorbea, președintele ANCD. Opera integrală a lui Andrei Marga (care după ce a semnat pe 6 Martie protocolul de fuziune cu ANCD a plecat în aceeași zi cu el la Bruxelles, pentru a-l arăta victorios liderilor creștin-democrației europene), fuziunea este desăvârșită pe 2 Iunie, când are loc ședința CNC al PNȚCD, unde fuziunea cu ANCD este votată cu o majoritate zdrobitoare (208 la 9).

3. Pe 6 Iulie, președintele Marga, aflat la Cluj, trimite prin fax către sediul central din București demisia sa din funcția de președinte. Are loc o ședință a Biroului Național de Conducere (BNC), în care, conform Statutului modificat chiar de echipa Marga cu ocazia fuziunii cu ANCD, în caz de vacanță a funcției de președinte, președinte interimar devine ori prim-vicepreședintele (Vasile Lupu), ori președintele Consiliului Național de Conducere. BNC, cel care trebue să decidă, votează cu 10 la 1 pentru ca președinte interimar al PNȚCD să devină Victor Ciorbea. Singurul contra este Dl. Chiriță, pentrucă Dl. Lupu, supărat pe propriii colegi pentrucă vede că pierde partida, părăsește ședința dându-și demisia verbal. A doua zi, Dl. Lupu nu mai recunoaște acest fapt și se pornește circul cunoscut: casete audio oferite spre publicare ziariștilor (se pare că tot ce se întâmpla în sediul PNȚCD era înregistrat!), bătălie pe ștampile, pe conturi, pe chei etc.

4. În 14 August are loc Congresul PNȚCD, care consfințește conducerea rezultată după plecarea echipei Marga. Pentru ca, drept urmare a valului de acuzații aruncate de trioul Marga-Lupu-Chiriță, conducerea PNȚCD îi avertizează și apoi îi exclude din partid. Totul cu respectarea la milimetru a Statutului. E drept, pe 17-18 August, are loc și o adunare a echipei Marga, intitulată Congres al PNȚCD, dar care păcătuiește prin inconsecvență: Vasile Lupu este desemnat președinte al PNȚCD (de către cine, pentrucă forul conducător ales de precedentul Congres lipsea din sală) și - în același timp - Andrei Marga este ales președinte al comitetului de inițiativă pentru înființarea unui alt partid. Ce să mai înțelegi? Trioul joacă, de fapt, la două capete. Dacă i se acceptă acțiunile în justiție, preia PNȚCD, dacă nu, înființează un alt partid.

Acestea sunt faptele. Poate cineva să conteste ceva din cele scrise mai sus? Cred că nu. Poate fi învinuit Victor Ciorbea că l-ar fi dat jos pe Andrei Marga, când acesta din urmă a demisionat și Dl. Ciorbea a fost ales statutar drept președinte interimar? Sau Dl. Ciorbea l-a forțat cumva pe Dl. Marga să demisioneze? E clar: nu avem de-a face cu două PNȚCD-uri. De o parte se află conducerea statutar aleasă, în frunte cu președintele Ciorbea, de cealaltă - un grup de oameni care nu mai fac parte din partid, dar care organizează întruniri cu denumiri ilegale și intentează acțiuni judiciare multe și dese. Punctul forte al contestării actualei conduceri a PNȚCD îl reprezintă pentru echipa Marga așa-zisa ilegalitate a fuziunii PNȚCD cu ANCD. Dar cum poți să susții așa ceva, când tu însuți, profesor universitar și intelectual de prestigiu, ai fost cel care ai orchestrat această fuziune și ai fost primul care te-ai lăudat cu ea. E adevărat, o instanță judecătorească s'a pronunțat în acest sens, considerând fuziunea ilegală, dar nu cred că această eroare judiciară se poate repeta. Căci, cum poți să susții că nu există voința politică a acelor partide pentru unire, când există documente clare, semnate chiar de Domnii Lupu, Marga și Chiriță, care dovedesc contrariul. Și mai există adunarea publică a peste 200 de oameni, lideri ai PNȚCD, care au aprobat cu o majoritate zdrobitoare fuziunea. Există unele chichițe avocățești care au fost speculate. Dar pot fi acestea motive de anulare a unei fuziuni confirmate de forurile de conducere ale celor două partide? Mai mult, creștin-democrații europeni (poate nu se știe la noi: ei reprezintă cel mai important grup parlamentar din Parlamentul European!), au intervenit extrem de ferm și le-au spus limpede Domnilor Lupu și Chiriță că nu recunosc decât un singur PNȚCD, cel condus de Victor Ciorbea, exprimându-și stupoarea pentru sentința nedreaptă prin care PNȚCD este, în fapt, împins în afară de pe scena politică. Cât despre jalnicul demers al Premierului Năstase în sprijinul echipei Marga, dovedind o necunoaștere crasă a faptelor chiar într'o scrisoare adresată unor parlamentari europeni, cred că nu mai e nimic de spus...

Ce va fi? Eu cred că lucrurile trebue și pot să intre în normalitate. O sentință corectă a Curții de Apel, poate fi semnalul că este așa. România are nevoie de o adevărată opoziție, iar cea parlamentară este suficient de palidă pentru a face necesară existența unui partid extraparlamentar ca PNȚCD.

V'ați plătit abonamentul la "CUVÂNTUL ROMÂNESC"?

FORŢELE RĂULUI

Mihaela MOISIN

11 Septembrie 2001 - zi de teroare în America. 2 avioane sincronizate au lovit în inima New York-ului, transformând cele mai înalte şi semeţe blocuri în praf, pulbere şi mormane de fier şi carne. Un alt avion a lovit în aripa Pentagonului în care îşi avea sediul Marele Stat Major, iar cel de-al patrulea - neatingându-şi ţinta, s'a prăbuşit în Pennsylvania.

O acţiune orchestrată de un geniu al răului a schimbat viaţa fiecărui American, aducându-i la egal pe săraci şi bogaţi, în faţa morţii care nu alege.

Dărâmături - amestec de carne, fiare şi beton - pe care le-am văzut la televizor la 11 Septembrie m'au impresionat în aceeaşi măsură ca cele pe care le-am trăit în 4 Martie 1977, în timpul cutremurului din România. Ceea ce vezi însă la televizor este departe de adevărul trăit: senzaţia de greaţă dată de mirosul de praf amestecat cu carne arsă, scrâşniturile metalice, ţipetele sfâşietoare ale celor care n'au murit încă; toate acestea le cunoaşte numai cel care a trăit în mijlocul oraşului zguduit - la cutremur de Dumnezeu, iar la New York de o mână bestială -; numai acela le simte cu adevărat şi le întipăreşte în minte, pe viaţă.

Gheara morţii, venită sub formă de pasăre cu aripi metalice, a smuls părinţi de lângă copii, soţi de lângă soţii, copii de lângă mame. S'au transformat în fum şi cenuşă cele mai bune creiere adunate din lumea întreagă, comori de nepreţuit şi greu de înlocuit. Forţa răului a lovit în ce avea mai bun lumea.

Dela această dată fatidică, în lumea americană se aude meru cuvântul terorism, ca o picătură chinezească: la fiecare minut. Fiecare accident, care era investigat înainte pentru aflarea celui care a greşit, acum se pune în seama terorismului; cel puţin în prima oră.

Deşi şeful Serviciului de Inteligenţă din Filipine a avertizat USA încă din 1995 că se pregăteşte acest act de terorism, Preşedintele Clinton nu a luat absolut nici o măsură pentru preîntâmpinarea lui. Din cele relatate la televiziune în direct de către acest şef de Inteligenţă filipinez, cele 4 avioane au fost numai o parte din atacul programat în 1995. Respectiv, erau în plan şi oraşele Chicago şi San Francisco. Este greu de înţeles cum de serviciile FBI şi CIA nu au luat încă de atunci măsuri deosebite de securitate, ca astfel să nu poată pătrunde atâţia teroriştiîn America în ultimii ani.

Mai bine mai târziu decât niciodată, astăzi s'au întărit măsurile de securitate, încât, putem zice că este din nou sigur să zbori cu avionul.

Actul de terorism dela 11 Septembrie, nu se datorează unui terorist sau unui grup de teroriştii, ci unei organizaţii bine condusă, cu grupuri răspândite în toată lumea. Toate firele se îndreaptă spre Bin Laden, miliardarul saudit, şi spre organizaţia lui, care a declarat război sfânt împotriva Americii şi a întregii civilizaţii.

Lupta împotriva teroriştilor este foarte grea. Pe de o parte, geografic, căci unii trăiesc peste tot, printre noi, comportându-se ca nişte oameni normali - fiind în perioadă de dormant - iar pe de altă parte pentrucă cei mai mulţi trăiesc în ţările lor, în munţi şi grote.

În ziarul *"Financial Post"* de Duminică 30 Septembrie din Canada, veterani ruşi ai războiului din Afganistan, refugiaţi aici, descriu ororile trăite de ei în război. Afganii, căci se presupune că cei mai mulţi dintre teroriştiar fi Afgani, sunt cruzi. Ruşii descriu: oameni jupuiţi de piele, spintecaţi, cu intestinele scoase, un copil afgan de 4 ani care a fost trimis să ofere soldaţilor ruşi un coş de mere, între care era o bombă ce a explodat, omorînd şi copil şi soldaţi etc.

Ţările care au pierdut vieţi la New York ar trebui să fie cu toate gata de a participa la o bătălie definitivă cu forţele răului, dar nu înainte de a se întreba de ce un grup atât de larg de islamici a pornit atacul împotriva civilizaţiei.

PANORAMA

Urmare din pagina 1

Această îmbolnăvire a dus la uciderea sufletului. Cu efectul: totul rămâne încremenit în structurile vechi, sau în cele inventate de neocomuniştidupă modelul acestora. Astfel, mai nou, frica de satrapii roşii a fost înlocuită cu teama zilei de mâine şi de accentuarea mizeriilor morale. Aduse de lipsa declanşării procesului comunismului şi de multe alte racile ale societăţii româneşti de azi. Racile care ne arată foarte clar că panorama stării deplorabile din ţară constă în caracterul malformat al politicienilor neocomuniştii care au condus şi iarăşi conduc ţara.

În schema statului nu s'au schimbat decât nişte persoane. Nimic altceva. Iar în acest timp panoramic-întunecat, demnitarii (din neschimb şi din schimb) îşi rotunjesc veniturile pe orice cale, îşi construiesc vile somptuoase şi pleacă în excursii costisitoare peste mări şi ţări. Lucruri care dovedesc că clasa politică de tranziţie este una care trage pe sfoară cu discursuri mincinoase şi cu afirmaţii fără acoperire. Şi aceşti ipochimeni nu vor să dea socoteală niciodată. Probabil, zicând că într'o groapă fără fund nu există răspundere. Fiindcă nu există nici morală şi nici competenţă.

Palatul Cotroceni este locul unde promisiunile electorale arată a fi uitate. Cetăţenii ştiu că au votat sute de mii de noi locuri de muncă, protecţie socială, majorări de salarii şi pensii precum şi dreptate. Iar până acum ei n'au nimic din ce s'a votat. De aceea ei vin cu jalba'n proţap să ceară să se împlinească ce s'a promis, să li se dea dreptatea pierdută prin tribunale, şi soluţii la dificultăţile financiare de care se lovesc. Într'un cuvânt, cei copleşiţi de greutăţile vieţii îşi strigă disperarea, vrând o viaţă mai bună.

Disperarea o strigă şi cei nedreptăţiţi de aplicarea legii funciare. Refuzul retrocedării terenurilor pune tot mai mulţi oameni pe drumuri. Dela primării la prefecturi şi dela prefecturi la Bucureşti. Aşa se întâmplă când se are de-a face cu o tagmă de invalizi politici, care au ţara în mâinile lor.

Of-urile de vai! şi vai! arată că reforma a eşuat până la punctul că nimeni nu mai vrea să audă de ea. E limpede, lucrurile nu merg. Apoi şi mai grav e că faptul că nimeni nu poate garanta când şi cum situaţia se va schimba în bine. Deci, perspectiva pare a fi la fel de proastă ca şi prezentul. Cum ar putea fi altfel, cu tagma de jefuitori şi de trădători de ţară. (Vezi tratatul cu Ucraina, prin care s'au cedat Nordul Bucovinei, Ţinutul Herţa şi Sudul Basarabiei).

În panorama mai vedem şi pe cei care au ţelul omului de omenie, cinstit şi în chip real patriotic. Pe cei care duc lupta anti. Oameni care nu pot decât să vadă că strădaniile şi existenţa lor nici măcar nu e luată în seamă. Şi aşa ei se întâlnesc deocamdată cu zădărnicia. Iar simţul zădărniciei e un simţ cumplit. Căci să vezi că osteneneala ta, că tot ce faci - cu speranţe şi aşteptări încărcate de răbdare - nu poate depăşi zădărnicia circumstanţială, este un lucru extrem de greu.

În ce şi în cine mai pot ei crede? Numai în Dumnezeu. Fiindcă altfel s'ar sinucide în masă. Ca urmare a vederii în ce fel de degradare morală şi patriotică este întreaga pătură pseudo-politică a ţării. Pătură care se agită după cum este inspirată de pofta de îmbogăţire fără de măsură prin orice mijloace. Şi face piruete când pe stânga, când pe dreapta. Ca Ana Lugojana.

Aceasta este ceea ce ne arată panorama.

Eugen BÂRSAN

Pipăruş

HOPA MITICĂ, HOPA IONICĂ!

Dintre jucăriile de demult, foarte popular era un omuleţ care, oricum l-ai fi aşezat, se ridica imediat în picioare, legănându-se. Era vândut la bâlciuri, cu strigătul: *"Hopa-Mitică, nu se sparge, nu se strică, cade'n cap şi se ridică!"* Un pic de plumb turnat în *"picioarele"* omuleţului îl ajuta să-şi recapete, totdeauna, verticalitatea. Încât n'am prea înţeles de ce unor oameni care-şi schimbă, una-două, convingerile, li s'a spus... *"Hopa-Mitică"*! Poate pentrucă acest gen de indivizi, care, adaptându-şi conduita şi convingerile în funcţie de puternicii sau moda zilei, cad, totdeauna, în picioare...

Cel mai ilustru reprezentant al acestor personaje-giruetă este, dintre Români, chiar neobositul nostru Preşedinte, Ion Iliescu. Cum se ştie, a fost comunist convins, după care a devenit adept al *"socialismului cu faţă umană"*, visând la o *"dictatură luminată"* - a sa, fireşte... în sfârşit, optând pentru social-democraţie, ba poate chiar social-libearalism! Ateu hotărît în cea mai mare parte a vieţii sale, s'a decis la vârsta a treia să fie doar un liber-cugetător, dar cu cât înaintează în bătrâneţe cu atât îşi face cruci mai largi şi îşi ia aere tot mai pioase... Anti-american în tinereţe, anti-NATO la maturitate, acum e cel mai înfocat admirator (şi, de curând, susţinător!) al SUA şi aspirant convins la NATO, teribil de nerăbdător să fie acceptat! Ce Hopa-Mitică?...

Campionul tuturor tumbelor, omul care şi-a pus zâmbetul în slujba tuturor cauzelor, cum cade - cum se ridică: unul e Hopa-Ionică!

Mihai CREANGĂ

AMERICA... AMERICA!

Urmare din pag.1

nice naţiuni, dacă lumea cu o modernă stare, a vieţii sociale, economice şi culturale poate riposta împotriva terorismului cu aceleaşi mijloace, dacă războiul ideologic al secolului XX, n'a fost decât un joc de copii, în comparaţie cu războiul fanatic împotriva civilizaţiei?

Acum America, definită ca o structură granitică, cu sânge rece, cu scuturi antinucleare, îşi dezvăluie cealaltă faţă necunoscută, scufundată în suferinţă, plină de umanitate, unde toate credinţele, culorile, rasele, convingerile, pe locurile încă marcate de nenorociri, aprind lumânări, mângâie fotografii, depun flori, plângând în resemnare.

Ziua de 11 Septembrie 2001, a produs o mare mutaţie la scară mondială, a schimbat geopolitica lumii. A sădit neîncredere, suspiciunea, lipsa de siguranţă, dezorientarea în inimile celor de rând, precum şi ale celor din punctele de cardinală decizie. Dar în acelaşi timp a conştientizat omenirea despre pericolul terorismului, despre exaltarea urii până la demenţă, despre a muri, pentru a omori. Dacă cei care au săvârşit aceste crime şi-au strâns mâinile, felicitându-se, sau dacă unele grupări, uitându-se la televizor, şi-au manifestat public bucuria, credem că s'au grăbit. Nu au acordat destul timp, pentru a vedea urmările şi s'au lăsat imediat pradă, instinctelor inumane.

Sunt unele fapte pe care numai Dumnezeu are puterea de a le ierta şi oamenii sunt datori s'o facă. Dar faptul că noi, aici, aparţinem pământului şi deocamdată nu Cerului, le avem pe ale noastre de toate zilele. Răbdarea, credinţa şi dragostea care ar trebui să ne însoţească mereu, rămân uneori citate din Sfintele Cărţi. În acest caz se pare că rănirea a fost atât de adâncă încât nu poate sublima în dragoste. Se aşteaptă o ripostă, care este firească, într'un fel, e un gest justiţiar; dar împotriva cui şi în ce mod?

Se pare a fi foarte greu să duci un război cu un adversar fără faţă, ale cărui tentacule au atins un număr relativ mare de ţări. E plin de capcane, e un război al nervilor, cu o durată şi intensitate imprevizibilă.

Alexandru TOMESCU

Bucureştiul ar putea ajuta Statele Unite să afle date despre organizaţiile teroriste

Andrei BĂDIN

- Conform raportului SRI din 1999 majoritatea organizaţiilor teroriste arabe au filiale în România •PKK ar fi avut chiar sediul central în România până în 1996 •Divizia Securităţii împotriva *"Europei Libere"* a fost condusă până în 1998 de către generalul Victor Marcu, iar apoi de Ristea Priboi. •Marcu a coordonat în 1978 la Beirut pe teroriştii arabi care au bătut-o apoi pe Monica Lovinescu. •Un presupus personaj în legătură cu organizaţii teroriste, Kamal El Kader, avea în 1994 o legitimaţie dela Preşedinţie. •Arabi stabiliţi în România, sponsori ai PDSR.

Până în 1989 guvernul comunist dela Bucureşti a folosit activ organizaţii teroriste arabe împotriva opozanţilor anticomunişti stabiliţi în Occident. O mare parte din aceste organizaţii şi-au păstrat nucleele în Romania. Potrivit raportului SRI din 1999 în România funcţionează PKK, Frontul Popular pentru Eliberarea Palestinei, frontul democrat pentru Eliberarea Palestinei, Al Fatah, al Saika, frontul de Eliberare a Palestinei, fraţii Musulmani, Hezbollah, Hamas. Aceste organizaţii au ca scop în România consolidarea financiar logistică a filierelor proprii, găzduirea unor comandouri şi sprijinirea acestora spre diverse destinaţii. Aceste organizaţii teroriste funcţionează sub acoperirea unor fundaţii, ligi şi asociaţii culturale. Se mai cunoaşte şi faptul că PKK - organizaţie kurdă a avut între 1990 şi 1996 chiar sediul central la Bucureşti iar mâna dreaptă a lui Ocalan, liderul grupării, a fost expulzat din România în urmă cu doi ani.

Înainte de 1989, se cunoaşte printre altele că teroristul Carlos Ramirez numit Şacalul a fost folosit de regimul comunist pentru a pune la cale atentatul din 1982 dela sediul din München al postului de radio *"Europa Liberă"*, unde exista la acea vreme o redacţie în limba română care pe calea undelor era foarte virulentă împotriva regimului lui Nicolae Ceauşescu. Din greşeală însă bomba a fost pusă lângă birourile secţiei cehosloavace ale postului de radio din München, ţinta, secţia română, fiind ratată. Totodată se ştie că cei doi cetăţeni folosiţi de regimul comunist pentru a-l asasina pe jurnalistul Emil Georgescu în garajul locuinţei sale din München în 1981 erau de origine arabă. Emil Georgescu era la acea vreme realizatorul emisiunii *"Actualitatea Românească"*, transmisă de *"Europa Liberă"* şi a fost injunghiat de 19 ori, peste câteva luni decedând.

Un personaj important în punerea la cale a atentatelor împotriva persoanelor care lucrau sau colaborau cu postul de radio "Europa Liberă" este generalul Victor Marcu, care, în prezent, ocupă funcţia de secretar general la Autoritatea pentru Privatizare.

Generalul Victor Marcu, instructor de teroriști

Din 1978 până în 1988 el a fost şeful diviziei Securităţii care se ocupa de posturile de radio occidentale în limba română. Aşa cum *"România Liberă"* a mai scris, în 1978, el a fost trimis la Beirut, unde într'o bază de teroriști arabi i-a instruit pe doi palestinieni care au avut misiunea să o atace pe cunoscuta realizatoare de emisiuni la *"Europa liberă"*, Monica Lovinescu şi pe care au bătut-o crunt lângă locuinţa acesteia dela Paris.

Conform unei recente informaţii, Victor Marcu a fost şi cel care a pus la cale încercarea de asasinare a scriitorului Paul Goma în 1982, când un agent al Securităţii a cerut azil în Franta dezvăluind asasinatul. Se crede că majoritatea atentatelcr sau încercărilor de asasinat împotriva unor personalităţi din exilul anticomunist care lucrau sau colaborau la *"Europa Liberă"* au fost puse la cale de Victor Marcu, şeful dela acea vreme al deputatului PSD, Ristea Priboi, împreună cu generalul Nicolae Pleşiţa.

În 1988, Marcu a făcut schimb la şefia diviziei Securităţii cu ţinta *"Europa Liberă"* cu Ristea Priboi, care mai apoi a rămas în Serviciul de Informaţii Extern până în 1998, cu toate ca din 1996 era consilier personal al lui Adrian Năstase, primvicepreşedintele PDSR dela acea vreme.

Victor Marcu a fost director adjunct al SRI între 1992 şi 1995 şi se ştie că are relaţii cu firme create în România de cetăţeni arabi implicaţi în traficul de ţigări. Nu se ştie dacă aceşti arabi sunt unii din colaboratorii teroriştii din anii '80 ai lui Marcu care au pus la cale atentatele împotriva redactorilor postului de radio *"Europa Liberă"*.

De altfel, se mai cunoaşte că cel puţin până în Decembrie 1989 teroriştii arabi veneau frecvent la Bucureşti, unde se presupune că ar fi existat baze de pregătire a acestora. Este posibil ca o parte din aceşti teroriști să fie în prezent în contact cu organizaţiile conduse de miliardarul de origine saudită Osama bin Laden. În acest caz prin relaţiile actualilor demnitari români de genul lui Victor Marcu, România ar putea să ofere serviciilor americane de informaţii date despre organizaţiile teroriste, bineînţeles dacă acest lucru este dorit de regimul dela Bucureşti.

În acest caz, Victor Marcu şi Ristea Priboi ar trebui să facă precizări publice despre colaborarea lor cu teroriştii arabi şi eventual dacă aceştia au informaţii despre Bin Laden.

Un presupus terorist în preajma lui Ion Iliescu

În Aprilie 1994, cu prilejul Forumului *"Crans Montana"*, Ion Iliescu a fost văzut discutând amical cu un personaj presupus apropiat cercurilor teroriste arabe Kamel El Kader. Acesta este vărul cunoscutului contrabandist de ţigări Zaher Iskandarani, cel care se ascundea în biroul actualului consilier prezidenţial, Ioan Talpeş, pe vremea când acesta era şeful SIE şi Arabul era căutat de poliţie.

Demn de remarcat este că respectiva ediţie a Forumului *Crans Montana* a fost sponsorizată, printre alţii, şi de Zaher Iskandarani, care de altfel a fost şi unul din sprijinitorii financiari ai partidului lui Iliescu şi Năstase atât în 1992 cât şi în 1996. De origine palestiniană, Kamel Abdel Kader a fost în atenţia autorităţilor române pentru implicare în acţiuni teroriste şi trafic în diverse domenii. Kader avea legitimaţii dela Preşedinţia României şi dela Secretariatul General al Guvernului condus la acea vreme de Viorel Hrebenciuc.

Menţionăm faptul că Zaher Iskandarani a fost eliberat imediat după venirea la Putere în Decembrie 2000 a PDSR.

Western Union® – Este ca şi cum ai trimite bani celor dragi în persoană!

Când trimiteţi bani prin Western Union, puteţi fi liniştit că tranzacţia va fi făcută rapid şi cu cea mai mare siguranţă. Mulţumită prezenţei noastre globale, transferul de bani este foarte rapid într-o perioadă de timp foarte scurtă de numai câteva minute. Puteţi trimite bani chiar şi prin telefon, folosind un credit card. Cei dragi pot ridica banii la oricare din cele 101,000 de locaţii în 185 de ţări, incluzând România. Când familia sau prietenii se bazează pe ajutorul dumneavoastră, dumneavoastră vă puteţi baza pe Western Union. În concluzie, când trimiteţi bani celor dragi, folosiţi numai Western Union, companie în care au încredere milioane de oameni ca dumneavoastră.

Vorbim româneşte

1-800-347-6000

www.westernunion.com

WESTERN UNION MONEY TRANSFER

The fastest way to send money worldwide.

© 2001 Western Union Holdings Inc. All Rights Reserved.

Bin Laden şi România

BIN LADEN A VRUT SĂ CUMPERE ZECE AVIOANE DIN ROMÂNIA

Serviciul Român de Informaţii a avertizat, anul trecut, Fondul Proprietăţii de Stat în legătură cu riscul vânzării a zece avioane AN-2 către persoane ce aveau legătură cu cel mai vânat om al momentului: Osama bin Laden.

Surse din SRI confirmă că, în urmă cu aproape un an, serviciul menţionat a supravegheat mai mulţi oameni de afaceri afgani care doreau să cumpere Aviaţia Utilitară din Iaşi. *"Ni s'a părut suspect că la licitaţia organizată vara trecută de FPS Iaşi, pentru vânzarea Aviaţiei Utilitare s'au înscris şi persoane fizice. Un grup de oameni de afaceri din Turcia dorea să pună mâna pe cele 10 avioane ale Aviaţiei Utilitare. Am constatat că oamenii de afaceri nu erau Turci şi nici Kurzi. Unul dintre ei avea domiciliul în Kabul şi era în Iaşi pentru prima dată. Am avertizat FPS în legătură cu riscul ca avioanele să încapă pe mâinile celor cinci Afgani"*, au declarat surse din SRI Iaşi.

Potrivit aceloraşi surse, Afganii au vizitat Hotelul Unirea, care este una din cele mai înalte clădiri din Iaşi. *"Au vrut să ştie cum sunt poziţionate camerele, cum a fost realizată structura de rezistenţă şi multe alte lucruri pe care nu vi le pot dezvălui acum"*, a precizat un ofiţer SRI. Spusele acestuia au fost confirmate de Ioana Dornescu, fostul director al FPS Iaşi. *"După ce am fost averti - zată de SRI, le-am cerut oamenilor de afaceri despre care este vorba să semneze un contract de confidenţialitate şi să explice ce vor să facă cu avioanele. Atunci afaceriştii au părăsit imediat România, iar Aviaţia Utilitară a fost cumpărată de firma <EuroBit> Iaşi"*, a adăugat fosta şefă a FPS Iaşi, care a precizat că era la curent şi cu vizitele dese ale Afganilor în Hotelul Unirea. *"Sediul FPS este chiar lângă acest hotel şi ştiu că respectiva clădire era păzită extrem de bine"*, a adăugat Ioana Dornescu. Înainte ca Afganii să îşi manifeste intenţia de a cumpăra cele 10 avioane AN-2, ei au dorit să cumpere mai multe avioane din Republica Moldova. *"Din câte îmi amintesc era vorba despre un avion de pasageri Tupolev-154. Au vrut să cumpere apoi un avion Antonov. Era curios cum de doreau să cumpere aeronave ca persoane fizice şi nu pe o firmă. Păi, cine îşi permite să cumpere avioane?"*, a declarat maiorul A.I., din cadrul Serviciului de Informaţii şi Securitate din Chişinău.

După tragedia din America, angajaţii serviciilor de securitate din Republica Moldova şi din România văd cu alţi ochi întâmplarea cu afaceriştii afgani şi cu avioanele pe care doreau să le cumpere. *"Nu este exclus că avioanele care ar fi încăput pe mâna lor să fie folosite în România la acţiuni de tipul WTC. Ce interes aveau să cumpere avioanele şi să viziteze Hotelul Unirea. În acest moment, ştim cu certitudine că unul dintre oamenii de afaceri făcea parte dintr'o fundaţie umanitară sponsorizată de Bin Laden"*, a spus spus ofiterul SRI.

Potrivit acestuia, *"informaţiile despre grupările teroriste de origine arabă existente în România ar îngrijora multă lume dacă ar fi date publicităţii"*.

TERORIŞTII LUI BIN LADEN AU STUDIAT ŞI ÎN ROMÂNIA

Studenţi arabi şi egipteni care studiau microbiologia în România au fost recrutaţi şi pregătiţi de organizaţia Al-Qaeda pentru războiul biologic antiamerican, a anunţat cotidianul italian *"Corriere della Sera"*, citând surse din serviciile secrete ale unei ţări din Europa de Est şi reluat de ziarul *"Evenimentul Zilei"*. Conform acestor surse, în Mai 1998, reprezentanţi ai Al-Qaeda (organizaţia teroristă condusă de Ossama Bin Laden) au achiziţionat în Iugoslavia trei laboratoare pentru producerea substanţelor chimice. În paralel, alţi agenţi ai lui Bin Laden au cumpărat din Ucraina pesticide şi materiale radioactive.

Sub acoperirea unei organizaţii umanitare, încărcătura chimică a fost transferată într'o fabrică din Zenica, în Bosnia, şi într'o bază a teroriştilor din Kandahar, în Afganistan. Odată cumpărate tehnologia şi materia primă, oamenii lui Bin Laden au angajat, cu salarii uriaşe, biologi şi chimişti ucraineni. Acestui nucleu de experţi, colaboratorii lui Bin Laden i-au încredinţat sarcina de a pregăti şapte tehnicieni, de origine saudită şi egipteană, aleşi pe sprânceană dintre studenţii străini care studiau în facultăţi de microbiologie din Ungaria şi România.

Figurând în continuare ca studenţi în România şi Ungaria, tehnicienii au fost antrenaţi să folosească substanţe biologice militare, dar şi substanţe care se găseau pe piaţa civilă sau în laboratoare universitare. În trei ani, nucleul pregătit pentru terorismul biologic s'a transformat într'o unitate de elită gata de acţiune, pregătită să organizeze atentate cu arme biologice.

Scenariile catastrofice prezentate de media americană nu sunt, deci, complet lipsite de suport real. Ar fi suficient ca bio-teroriştii lui Bin Laden să otrăvească reţeaua de alimentare cu apă a unui oraş pentru a crea daune ireparabile. FBI se teme că bio-teroriştii ar putea utiliza mici avioane utilitare care împrăştie insecticide. Ossama bin Laden a demonstrat că are piloţi pregătiţi.

Alarma chimică a fost confirmată şi de CIA, menţionează *"Corriere della Sera"*. CIA a identificat *"Brigada 55"* din Al-Qaeda, unitate operativă cu baza la Sud de Kabul, ca fiind *"celula chimică"* a teroristului Bin Laden, din care fac acum parte şi studenţii arabi pregătiţi în România, arată cotidianul italian.

Este a doua oară când România este menţionată printre *"rezervoarele"* teroriştilor lui Bin Laden. Prima oară, numele României a fost pomenit în legătură cu o licitaţie de avioane utilitare, la care ar fi participat cetăţeni afgani bănuiţi de legături cu Bin Laden.

Corriere della Sera

C.V. TUDOR ŞI ARABII

Ion Iconaru, fost membru în conducerea PRM până la alegerile din 2000, dar şi fost şef până în 1997 al Administraţiei Financiare a Sectorului 1, Bucureşti, ştie multe despre afacerile lui C.V. Tudor. El a explicat într'un interviu acordat ziarului *"Evenimentul Zilei"* cum a rezolvat Vadim, prin telefon, probl◦mele financiare ale unor Arabi care aveau firme în România.

"Câte nu i-am rezolvat eu lui Vadim în 10 ani. Dădea el un telefon şi gata. Îmi amintesc de vreo 5-6 Arabi. Era unu' Bilal, care venea mai des. Mai era unu' Khaled. Aştia făceau afaceri evazive (evaziune fiscală - n.r.) şi eu le rezolvam, ca să fie legale. Erau şi firme mixte. Făceau afaceri mari, din astea. Câstigau bani, nu glumă. Le rezolva Vadim cu telefonul peste tot. Şi la vamă. Au intrat la puşcărie unii, care nu aveau nici o vină. Da' nu-mi aduc aminte(...) Eu rezolvam tot. Da' eu n'am fost bun pentru liste". (listele electorale - n.r.). *"Ce să-ţi fac, dacă ai 70 de ani"*, mi-a zis Vadim. *Aşa-i, am 70 şi nu sunt bun (...) Nu ştiu câţi bani au dat la partid. Nu mă ocupam eu de astea. Se ocupa Merce şi contabilul lor. Cât am făcut eu pentru Vadim în 10 ani, nu au făcut toţi aştia la un loc care sunt acum în jurul lui. Am auzit că şi-au plătit locul pe liste, da' eu nu ştiu. N'am rezolvat numai pentru Vadim şi familia sa, am rezolvat si pentru firmele celorlalţi dela partid (...).Vadim avea,10* d'aştia şi avea un obicei, *că mergea cu turma la munte şi la mare. Şi plătea pentru toţi. Mă suna pe mine să-i trimit urgent bani că mi-i dădea Lidia înapoi dela firma lor . Cum putea şi ea, pe bucăţi. Am trimis şi câte 10-15 milioane de lei. Lidia mi-i dădea înapoi, aşa câte 2-3 milioane, în timp(...). Ultima dată i-am trimis anul trecut, la mare, 15 milioane. Acum am auzit că au miliarde datorii la stat. Cât am fost eu, le mai eşalonam, nu plăteau penalităţi, din astea. Le făceam legale(...) Eu am intrat şi la el în casă. Dădea doamna un telefon, şi eu veneam cu aprovizionarea. Cu salam, cu tot ce trebuia. Doamna e tare cumsecade (...) El , ce-i drept , ştie multe, e encicloped, dar e diliu, aşa, cum să vă spun... Şi de cina creştină mă ocupam. Dădeau mâncarea niste alimentare. Cel mai des, alimentara UNIC, de pe Magheru(...) Cel mai cumsecade dintre toţi fraţii era Pavel. Am fost la înmormântarea lui. Chiar am fost şocat. Eu ştiam că Vadim e ortodox, că aşa ne spunea. Abia acum am aflat că e la sectă. Dacă ştiam asta nu mă duceam la el la partid"*.

Cel mai important intermediar al lui Corneliu Vadim Tudor în relaţiile cu lumea araba a fost şi este actualul deputat PRM, Marcu Tudor, fratele *"Tribunului"*, scrie ziarul citat. Până în 1989, Marcu Tudor a ocupat funcţia de şef serviciu export la *"Romtehnica"* şi a făcut chiar parte din conducerea acesteia. El a fost una dintre cele câteva persoane de încredere ale lui Ceauşescu în afacerile cu armament pe relaţia cu ţările arabe. Prin urmare este de înţeles de ce Corneliu Vadim Tudor a captat atenţia unor lideri arabi precum Moammar Ghaddafi şi Saddam Hussein. Conform unui apropiat al lui Vadim, *"Tribunul"* a povestit într'un cerc restrâns de prieteni faptul că, atunci când l-a întâlnit pe Moammar Ghaddafi, i-a spus că el este *"fratele lui Marcu Tudor"*, moment în care liderul libian i-ar fi zâmbit complice lui Vadim, tratându-l cu respectul cuvenit. Tot prin fratele Marcu şi relaţiile vechi ale acestuia a ajuns Vadim şi în apropierea liderului irakian Saddam Hussein. Drept răsplată, Vadim a făcut tot posibilul pentru a-şi lansa fratele în politică. Astfel, fratele Marcu a ajuns deputat şi membru în Comisia pentru apărare, ordine publică şi siguranţa naţională din Camera Deputaţilor, comisie în cadrul căreia deţine azi funcţia de vicepreşedinte. În plus, în perioada 1998-2000, fratele lui Vadim a făcut parte din comisia specială a Camerei Deputaţilor şi Senatului pentru exercitarea controlului asupra Serviciului de Informaţii Externe, un loc extrem de important pentru curioşii de tipul lui Vadim Tudor.

Pentru a spulbera orice îndoială că relaţia cu lumea arabă ar fi un moft sau o relaţie de conjunctură, Marcu Tudor şi-a trimis fiica la studii în Egipt. Trăncăneala antisemită a lui Vadim Tudor a atras atenţia în diverse medii ale Orientului Mijlociu, existând interesul firesc din partea acestora pentru un cap de pod în această parte a Europei. Printre primii care au apreciat această atitudine antievreiască a lui Vadim s'au numărat Arabii, care, prin intermediul celui care a fost multă vreme omul de încredere al *"Tribunului"*, Ion Iconaru, fost şef al Administraţiei Financiare a Sectorului 1, au contribuit la finanţarea Fundaţiei *"România Mare"*, aşa cum apărea în presa anilor '96: Bachar Al Malih (Siria) - patronul firmei CIB-COM 2000 SRL, Walid El Faraj (Siria) - patronul firmei DIMA TRADING CO SRL, Hassan Ali Mami (Liban) - patron al firmei JUSTIN TRADING SRL, Mohamad Omar Bilal şi Amir Rashad - pretins om de afaceri, emisar al preşedintelui libian Moammar Ghaddafi. Tot în relaţia lui Vadim a mai fost semnalat de presă şi Libianul Hani Maruff, o cunoştinţă a *"Tribunului"* din anii '80, din vremea când Libianul era student la *"Ştefan Gheorghiu"* şi elev ofiţer la UM 01041-Făgăraş.

Conform unor surse din interiorul PRM, noile evoluţii ale *"Tribunului"* au fost primite cu mare satisfacţie de posibilii sponsori din Orientul Mijlociu şi se intenţionează deja organizarea unui Departament economic în partid, cu oameni de încredere cum ar fi gen.(r) Ciubacan Liviu, col. (r) Orb Jan, comandor (r) Dusa Aurel şi Lupoi Mihai, fost ministru al turismului. Sarcina noii echipe ar fi, conform surselor, aceea de a se ocupa de *"relaţiile cu străinătatea, în special cu Libia, Iran (ayatollahul Nateq Nouri şi Irak."* Această din urmă *"relaţie"* pare a fi cea mai promiţătoare: având în vedere recentele evenimente externe, preşedintele Saddam Hussein şi premierul Tariq Aziz par interesaţi să urmeze exemplul lui Moammar Ghaddafi, respectându-şi promisiunile verbale, confirmate într'o scrisoare adresată, potrivit surselor noastre, pe 27 Noembrie 2000, liderului PRM, prin care îşi exprimau disponibilitatea de a-l *"sprijini"* cu o jumătate de milion de dolari *"cu condiţia ca PRM să militeze activ pentru încetarea negocierilor României cu FMI, Banca Mondială şi pentru reluarea cooperării cu Irak-ul şi Federaţia Rusă"*, ne-au relatat sursele noastre.

PENTRU VÂNZĂRI ŞI CUMPĂRĂRI DE CASE
Apelaţi la:

COLDWELL BANKER

ELITE REALTY

ULTIMATE SERVICE

George & Dorothy Donison
Sales Representatives

775 Upper Wentworth Street
Hamilton, Ontario, L9A 4V7

Tel: (905) 388-1110
Fax: (905) 388-1736
Email: donison @ coldwellbanker.ca

PROBLEMA CASELOR "NAŢIONALIZATE" PE ÎNŢELESUL TUTUROR

Aurel Sergiu MARINESCU

Mare tărăboi, mare! Guvernanţii României sunt dezorientaţi şi departe de a înţelege dreptul sfânt al proprietăţii într'o democraţie adevărată.

Azi, când familia regală revendică bunurile imobile luate cu japca de prima garnitură de comuniştii ajunşi la putere ca agenţi ai Uniunii Sovietice, neo-comuniştii guvernanţi se alarmează mai ales că mulţi moştenitori cer retrocedarea bunurilor familiare, aflate sub formă de diferite proprietăţi-moşii, castele, imobile, terenuri, păduri etc.

Aşa-zişii democraţi de azi, comuniştii de ieri, nu consideră că este normal să se înapoieze proprietarilor ceea ce li s'a luat cu forţa de către statul comunist.

Guvernanţii de azi ai României caută fel de fel de soluţii, care mai de care mai ilogică şi, deci, mai strâmbă.

Ei doresc un referendum al poporului, dacă Românii doresc să se retrocedeze foştilor proprietari sau urmaşilor lor proprietăţile confiscate de comunişti, ca şi când ele au fost luate tot printr'un referendum; aleşii poporului român gândesc la fel de fel de tertipuri, numai la dreapta retrocedare, nu.

Astfel, propun discuţii în parlament, negocieri cu foştii proprietari, despăgubiri în bani pe o lungime de 25 de ani (cine apreciază reala valoare a proprietăţii jefuite, cine cunoaşte ritmul inflaţiei în aceşti 25-30 de ani, plus alte necunoscute!). Se vântură necesitatea unor noi legi speciale sau negocieri ca şi când naţionalizarea proprietăţilor s'a făcut în urma negocierilor.

Aşa bănuiţii ziarişti din ţară şi exil sunt, conform mentalităţii stângiste, alarmaţi şi revoltaţi şi ei: *"furia retrocedărilor"*, *"ţara întreagă e cuprinsă de furia retrocedărilor"* şi altele, sunt titluri alarmante în ziare.

Un infiltrat în PNL, fost ministru de Justiţie, Valeriu Stoica, cu circa un an în urmă, în scopul menţinerii caselor luate de comunişti, a făcut o lege zisă a *"retrocedării"*, prin care prevedea ca proprietăţile furate de comunişti, cu forme legale, să rămână statului. Problema se punea: formele legale elaborate de comunişti, au fost legale? Nu cred!

Prin 66 decrete, 7 legi, 10 HCM plus ordinul Armatei nr.58/1989, burghezia roşie a jucat rolul de bandit, intrând în posesia a 241.068 locuinţe ale foştilor exploatatori, plecaţi din ţară, condamnaţi politic, foştilor burghezo-moşieri etc., etc. Nu mai vorbim că multe din locuinţele luate cu japca de lichelele comuniste au fost luate cu tot inventarul de bunuri imobile de valori considerabile: mobilă stil, covoare persane, tablouri de valoare ale clasicilor români şi străini, bibelouri şi bronzuri scumpe, argintării, servicii de masă scumpe etc.

Puţine case au fost luate fără *"formele legale"* ale D-lui Stoica, aşa că retrocedarea ar fi fost *doar un "efect propagandistic"*. Nu este un secret pentru nimeni că vilele superbe din cartierul Jianu (Primăverii), Domenii, Cotroceni au fost ocupate de paraziţii comunişti, răzvrătiţii sociali care n'au fost în stare în viaţa lor să clădească ceva sau să se gospodărească.

Şi a venit răsturnarea din 1989, când garnitura a doua a nomenclaturiştilor, a comuniştilor mai evoluaţi, neocomuniştii, unii cu studii în străinătate a venit la conducere cu ajutor sovietic, după scheme bine puse la punct. Şi a urmat - fără naţionalizare - acelaşi procedeu, oarecum mai puţin dur, adică *"plecaţi voi, să ne instalăm noi"*.

Prima grijă a fostului prim-ministru Petre - Pedro Neulander zis Roman, a fost nu numai continuarea naţionalizării proprietăţilor imobiliare, dar şi o nouă repartiţie a lor. Cum ar fi putut repara furtul la nivel naţional înfăptuit de comunişti, când el însuşi era fiul unuia dintre cei mai odioşi, Walter Neulander-Roman, fost în *"exil"* la Moscova.

În timp ce s'ar fi putut crede că Petre Neulander Roman, prim-ministru, nu doarme din cauza greutăţilor din ţară, el nu ştia cum să împartă mai bine şi mai în folosul FSN-ului şi al acoliţilor săi, averea fostului partid comunist - în special proprietăţile furate, aflate în cele mai elegante şi scumpe zone ale Bucureştiului.

Nu vorbim despre întreaga fostă avere a PCR care la 31 Decembrie 1989 era de 40.104 milioane lei, despre care nici astăzi nu se cunoaşte precis cine a preluat-o. Bunurile şi imobilele nu erau înregistrate în bilanţurile PCR; se folosea, despre ele, termenul *"PROTOCOLAT"*.

Petre Roman, în timp record, elaborează o serie de documente care duc la acelaşi scop: menţinerea caselor naţionalizate, repartizarea la noi chiriaşi, afaceri necurate. La 7 Februarie 1990, apare un Decret Lege în legătură cu trecerea patrimoniului PCR în proprietăţile statului; **Articolul 4 - bunurile cedate Primăriilor care pot conveni cedarea lor în caz de folosire mai eficientă - adică o proprietate dată Primăriei, poate fi vândută de aceasta.**

Tot în acest decret, se hotărăşte desfiinţarea *"Oficiului Economic central Carpaţi"*.

La 27 Martie 1990, Pedro Roman, prim-ministru cere anexa 4 care conţinea lista imobilelor şi inventarul aferent ce urma să treacă la M.Ap.N. Face o corectură, două şcoli interjudeţene de partid, Iaşi şi Bacău, le trece la Ministerul Învăţământului; în schimb, vilele din str. Primăverii 28, Molière 3-5 şi Dr. Severeanu cu tot mobilierul, sunt repartizate M.Ap.N., deşi era prevăzut ca aceste vile să fie *"la dispoziţia Guvernului şi a altor organe centrale pentru oaspeţii străini"* sub administrarea IADH, iar cheltuielile de întreţinere urmând a fi suportate dela buget.

Pentru Palatul Cotroceni, deşi se ştia cine va fi locatarul, Petre Roman formulează pe căi ocolite *"pentru oaspeţi străini"*.

Cert este că, în loc să gândească la marile probleme cu care se confruntă societatea românească, el de fapt se ocupa cu repartizarea caselor (arătoase) substituindu-se ICRAL-ului. Petre Roman crează anexa B, *"pentru a fi închiriate pe valută, un grup de 17 vile ale fostului PCR, destinate «ambasadelor şi reprezentanţilor străini»"*.

Şi începe mascarada; doar 3 din ele au rămas pentru scopul propus, restul au intrat în posesia marilor mahări.

P. Roman a fost sesizat că ambasadele Danemarcei şi Norvegiei doresc să închirieze urgent cu plata în valută imobilele din Molière 13-15, Primăverii 28, Molière 7 şi Molière 3-5. După ce aprobă, P. Roman donează vila din Molière 13-15, destinată iniţial Norvegiei, către *"Vatra Românească"*, iar cea din Molière 7 *"locuinţă"*, în timp ce vila din Molière 3-5 devine firma Ţiriac, sub masca - firma *"Dan Petrescu"*. Pe lista celor 17 imobile figura şi vila din str. Gogol 2, în dreptul căreia Dl. Roman a scris Ţiriac, apoi l-a expediat la vila din str. Puşkin 5, iar Molière 3-5 a rămas dăruită lui Dan Petrescu (adică tot Ţiriac), căci titularul se afla în Germania. În final, P. Roman a mai dăruit lui Ţiriac şi vila din str. Kalinin 3, iar el săracul s'a mutat în vila din Gogol2, în care s'au făcut îmbunătăţiri în valoare de 1.300.000 - inclusiv schimbarea lustrelor. Casa din Gogol 2, ca şi cea din Gogol 3, pe care Don Pedro a donat-o lui Mihai Bujor Sion, copilul de suflet al lui Ilici Iliescu, devenit peste ani consul onorific în California, stabilit în Statele Unite, consul, apoi om de afaceri, fiul unei hiene comuniste. Când Mihai Bujor-Sion a fost întrebat dacă acceptă să cumpere obiectele din Gogol 3, a răspuns: *"Da, cumpăr tot"*. Ca el, toţi noii proprietari au spus: *"Da"*.

Fiecare vilă a avut inventarul complet, la preţurile vechi; covoare imense persane, manuale aveau preţuri de 800 lei; o pictură de N. Grigorescu, 2.000 lei, iar picturi de C. Baba, Aman, Andreescu, în jurul a 600 lei.

Continuându-se jaful - vilele din Molière 4, Molière 3-5, Gogol 2, Gogol 3, Kalinin 3 şi Turgheniev 18 au fost propuse de a fi trecute la ICRAL, ceea ce, logic, ar fi însemnat închirierea lor la persoane obişnuite. Dar nu a fost aşa: prin ICRAL s'a dat posibilitatea cumpărării lor de către amicii lui Petre Roman. Vila din Turgheniev 18 a fost *"repartizată"* firmei franceze *"SIVA"* SRL, al cărei director, prieten al familiei Roman nu numai că nu a plătit chiria în valută, (1.148 mp, construcţie cu 2 etaje mobilate şi o grădină de 1,800 mp), care ar fi însemnat 2.500 dolari lunar numai vila, dar noului locatar i s'au fixat 113.000 lei (500 dolari) lunar, pe care niciodată nu i-a plătit. Grădina declarată *fâneaţă* a fost *"închiriată"* cu 1 leu/mp, pe an.

În strada Gen. Mora 26 locuia (casă naţionalizată) scriitorul Eugen Jebeleanu. Preşedintele României de atunci, Ion Iliescu a atribuit această locuinţă plus garajul, lui Opaschi Victor - actualul consilier preşedinţial, care a intrat cu forţa în imobil. Întreg avutul familiei Jebeleanu a fost strâns în două încăperi.

Un alt abuz din zecile de mii de abuzuri în legătură cu furtul naţional al caselor, îl reprezintă casa din str. Primăverii nr.4, fosta proprietate a familiei Popa, care a fost *"evacuată"* din propria casă în anul 1950, cu ajutorul unui camion militar şi fără explicaţie, în mijlocul unei nopţi. În 1956, un director din Consiliul de Miniştri, ocupa casa *"legal"*. După el, urmează chiriaş fostul ministru de Interne C. Onescu, iar după 1960, un personaj dela MAE. Când el a plecat, casa devine un sediu conspirativ al MAI.

După revoluţie, familia Popa, pe baza actelor, încearcă să reintre în posesia casei goale, dar toate intervenţiile au primit răspunsuri negative şi refuzuri. Când în 1990 Dl. Popa cu familia s'au dus să vadă casa, în ea era instalat actorul Horaţiu Mălăele, care îi spune că *"nu are dreptul nici să sune la sonerie"*. Întrebat acest actor cine i-a repartizat casa, răspunsul a fost că dânsul are *"liberă trecere la Preşedintele Iliescu"*.

Toate casele din zona Primăverii, Herăstrău, Domenii au fost repartizate, după revoluţie mărimilor regimului nou şi acoliţilor lor. Marele jaf al caselor cu tentă de democraţie asupra vilelor de lux a început deci încă din 1990, când cei ajunşi la conducerea ţării au ştiut să profite, instalându-se în locurile ocupate până atunci de prima garnitură nomenclaturistă şi de acoliţii ei.

Dăm câteva exemple:

• În anul 1994 Justiţia recunoaşte foştilor proprietari dreptul asupra vilei din Grădina Bordei nr.55. Tot atunci, Şomănescu, fostul director al SC Herăstrău (fostul ICRAL), a atribuit-o purtătorului de cuvânt al MAE, Mircea Geoană, azi Ministrul de Externe.

• Generalul r. Nicolae Spiroiu a cumpărat dela M.Ap.N. apartamentul din B-dul Unirii 5, pe care îl cedează copiilor lui. Primeşte altă locuinţă în Aviatorilor 102. În plus, şi-a construit o vilă la Cornu, jud. Prahova, alături de alţi demnitari ai zilei, printre care A. Năstase.

Conform legii, locuinţele furate devenite de Protocol, erau destinate *"persoanelor care sunt numite sau alese în funcţii sau demnităţi publice pe durata exercitării mandatului"*.

Dintre demnitari şi apropiaţi ai Puterii, au beneficiat de 147 de vile şi apartamente de lux în zona *"O"*.

Guvernul a scos sute de unităţi locative (case naţionalizate) din patrimoniul RA-APPS şi le-a trecut în subordinea Consiliului Local al Municipiului Bucureşti. Şi astfel noii chiriaşi au putut cumpăra pe nimica toată casele în care s'au instalat.

Cum pot astăzi să renunţe la ele în favoarea adevăraţilor proprietari, aceşti chilipirgii care mimează democraţia şi statul de drept?

Prezentăm o listă succintă a profitorilor care vor împiedica întotdeauna retrocedarea proprietăţilor furate ca un prim pas spre normalitate.

• Eugen Pleşa, afaceristul arab Jamal Kourbissa şi Victor Niculescu, vila Kiseleff nr.27;

• Victor Babiuc cu soţia, B-dul Libertăţii 20;

• Traian Băsescu cu greu a părăsit vila din B-dul Aviatorilor 57; numai pentrucă proprietara naţionalizată era rudă cu marele regizor român Jean Negulescu dela Hollywood şi T. Băsescu s'a temut de complicaţii, a acceptat altă vilă.

• Silviu Brucan, str. Heleşteului 26;

• Traian Chelebeu, Dr. Lister 63;

• Dumitru Cioflină, Crângului 4;

• Radu Câmpeanu, Calea Dorobanţi, 45;

• Nicolae Cerveni, str. Nicolae Ionescu 10;

• Eugen Dijmărescu, St. Aurel Vlaicu 42-46;

• Mircea Dinescu, B-dul Aviatorilor 69 - 24 camere;

• *"Cico"* Dumitrescu, Herăstrău 4;

• Marian Enache, B-dul Cantemir 1;

• Oliviu Gherman, şos. Kiseleff 20;

• Viorel Hrebenciuc, cal. Victoriei 101;

• Cazimir Ionescu, Str. Docenţilor 9;

• Dan Iosif, Calea Victoriei 155, locuinţă la schimb;

• Mugur Isărescu, A. Vlaicu, 42-46;

• Liviu Maior, Libertăţii 22;

• Ovidiu Muşatescu, Th. Speranţia;

• Adrian Năstase, aleea Trandafirilor 4, după ce a donat socrului său Angelo Niculescu locuinţa din Av. J. Texier 4. De fapt, are 6 proprietăţi;

• Mişu Negriţoiu a cumpărat locuinţa din Mexic 2 după ce a vândut propria locuinţă;

• Sergiu Nicolaescu, Zambaccian 21;

• Andrei Păunescu, fiul lui Adrian Păunescu, Turda 120;

• T. Stolojan, proprietar pe aleea Callatos 3; i s'au mai dat (şi a cumpărat în rate 6 camere în Aviator Aurel Vlaicu 42-46;

• Răzvan Teodorescu, proprietar în Hatmanul Arbore 3-7 a mai primit o vilă la Herăstrău 35;

• Alexandru Mironov, deşi avea casă pe Aleea Lotrioara 10, a mai primit 3 camere pe Calea Victoriei 153, pe care le-a şi cumpărat;

Continuare în pag. 7

MUZICA-VIDEO
CARTI-ZIARE
din ROMÂNIA, la dvs. ACASĂ!
MUZICĂ peste 500 AUDIO CASETE si CD: MUZICĂ POPULARĂ/ROMANŢE, MUZICĂ UŞOARĂ COMICE-BASME-COLINDE, muz.CLASICĂ CD-ROM-uri cu SUBIECTE DIN ROMÂNIA
VIDEO :+100 FILME: Nea Marin, Dacii, BD, Pacala, ORAŞE, DATINI; TEATRU: Caragiale-Birlic, Take-Yanke-Kadar etc. Revelion, Revoluţia 89 Muz./dansuri populare celebre, Divertis, Crăciun
CĂRŢI: 2000 TITLURI: ROMANE, ISTORIE, DICŢIONARE, FILOZOFIE, POLITICA, POLITISTE, DRAGOSTE, BANCURI, COPII, CĂRŢI DE BUCATE etc.
ABONAMENTE LA ZIARE-REVISTE! COTIDIENE,SĂPTĂMÂNALE,LUNARE: "Evenimentul" "CAŢAVENCU", "SPORT", "REVISTA VIP", "Form.AS" REV.PARANORMAL,"REBUS","FEMEIA MODERNĂ" "OLIVIA","VIVA","PLAYBOY","POVESTEA MEA","BURDA"etc
Cereti formulare si liste gratis!
ARTIMMEX
import-export & distribution of publications and media
Reprezentanţi ELECTRECORD şi INTERCONT MUSIC
4 Farmington Cres.
Toronto, ON M1S 1G1 CANADA
e-mail: order@artimmex.com
INTERNET: www.artimmex.com
Tel: (416) 332 9777 - Fax : (416) 332 8777

Comunicare ţinută la "Săptămâna Câmpului Românesc", sesiunea din 22 - 29 Iulie 2001

Întrebări, neliniști, speranțe

DE CE PLEACĂ TINERII DIN ROMÂNIA ?

Iată o întrebare gravă dar cu un răspuns relativ uşor, aproape comandat: în orice caz, nu de prea bine îşi iau ei lumea'n cap. Cu toate că preşedinţii României post-ceauşiste, atât Emil Constantinescu (oarecum surprinzător!), cât şi Ion Iliescu, au declarat amândoi, cu diferite ocazii, că nu-i nici o tragedie în exodul tinerilor, eu cred că fenomenul are de ce să ne îngrijoreze. Pentrucă, aşa cum într'o familie eforturile principale se fac pentru creşterea şi educarea copiilor - ei fiind consideraţi bogăţia şi bucuria casei - tot aşa, pentru orice popor, tinerii sunt avuţia principală, temelia viitorului. Din acest punct de vedere, Românii apar ca un popor bogat: eşantionul de populaţie cu vârste cuprinse între 16 şi 30 de ani numără 5,5 milioane, adică 24,6% din populaţia României, în vreme ce media europeană este de doar 19-20%. Dar în deceniul trecut dela căderea comunismului ţara noastră a pierdut cca. 800.000 locuitori. Pe de-o parte, prin raportul negativ dintre rata natalităţii şi rata mortalităţii (v. Mircea Kivu - *"O maladie neiertătoare: deficitul demografic"*, în *DILEMA* nr.444 a.c.), pe de altă parte - prin emigrare.

Pe ambele *"căi hemoragice"* ale populaţiei româneşti regăsim tinerii. Ei sunt cei care, din pricina nivelului de trai scăzut, nu-şi mai întemeiază familii şi nu mai aduc copii pe lume, nici măcar în măsura în care o făceau în ultimii ani ai comunismului, cei mai grei, cei mai apăsători, mult mai cumpliţi decât vremurile de astăzi. Şi tot ei, tinerii, formează *"grosul"* emigraţiei; mai grav, în general pleacă tinerii cei mai bine pregătiţi, cei mai întreprinzători, mai dispuşi să-şi ia soarta în mâinile lor. În mod semnificativ, în sediul central al *"Microsoft"* din Seattle, româna este a patra (!) limbă vorbită după engleză, rusă şi hindusă. De asemenea, în industria calculatoarelor din Germania, româna este a doua (!) limbă vorbită... (v. şi *"Medicii cei mai buni părăsesc ţara"*, în *Curentul* din 4 Sept. 2001).

Îşi poate permite România, o ţară sărăcită şi rămasă în urmă tocmai pe tărâmul informaticii, să piardă tinerii cultivaţi în ţară, cu multe cheltuieli, pentru ca alţii să le folosească aptitudinile şi talentul? Evident că nu. Dar oare fenomenul poate fi privit doar în chipul âsta, mercantil şi meschin? Hotărît că nu! Ce familie e bucuroasă să-şi ştie copiii risipiţi prin lume? Nimeni nu poate calcula câtă dramă ascunde fiecare despărţire de felul âsta, câtă disperare, câtă energie sufletească risipită...

Şi ar mai fi o problemă legată de exodul tinerilor, chiar dacă pare colaterală. Spre deosebire de Românii, tinerii ţigani (care pretind să li se spună rromi) nu pleacă, nu de tot... Ei doar circulă. În vreme ce tinerii români, care îşi iau lumea în cap, se stabilesc, de regulă, în ţările-ţintă, tinerii ţigani doar le asaltează, îşi iau beneficiile (de cele mai multe ori necuvenite, ilicite) şi le aduc în România. *"Palatele"* cu turnuleţe acoperite cu tablă argintie - care sunt acum semnele bogăţiei în comunităţile ţigăneşti - au curţi largi, care gem de puradei... Ştie cineva câţi va *"cântări"* peste 10-20 de ani acest spor net de populaţie minoritară în balanţa populaţiei României?

Am văzut mai înainte că emigrarea tinerilor români este un fenomen care are toate datele ca să ne îngrijoreze: amplitudine mare, ireversibilitate aproape totală, pierdere incomensurabilă de inteligenţă activă, superior cizelată, şi de putere de acţiune, aptă să se realizeze oriunde în lume, dar nu şi în Romania, din păcăte.

Cu toate acestea, situaţia nu pare să-i alarmeze pe politicienii noştri, deoarece nu se caută nici răspunsuri la simpla întrebare din titlu, nici nu se oferă soluţii.

Să încercăm, totuşi, să vedem în ce constă nebinele care ne alungă tinerii din ţară. Dacă ni l-am imagina printr'o metaforă înspăimântătoare dar deloc departe de realitate, ca fiind cei patru Cavaleri ai Apocalipsei, atunci primul dintre ei este în zdrenţe... Sărăcia a tăbărît peste România. Un studiu relativ recent al Băncii Mondiale găsea că, dintre toate ţările foste comuniste, România are o foarte ridicată rată de creştere a sărăciei. Numărul săracilor în ţara noastră a ajuns la 9,3 milioane, adică 41 spre 42% din populaţie; în urmă cu numai cinci ani de zile, procentul era de doar 19,8%... Mai îngrijorător este faptul, remarcat de analistul economic Ilie Şerbănescu, că jumătate din săracii României nu sunt dintre cei excluşi social (şomeri, bolnavi cronici, handicapaţi) sau semiexcluşi (majoritatea pensionarilor); nu, ei sunt oameni care au slujbe stabile dar atât de prost retribuite încât nu le pot acoperi necesităţile elementare de viaţă. Această categorie furnizează aproape jumătate dintre săracii României! Ce motivaţie ar putea oferi asemenea slujbe tinerilor? Cum ar putea ei să-şi întemeieze familii, să-şi facă o locuinţă, să ducă o viaţă cât de cât normală având slujbe retribuite cu 30-65 dolari/lună? Mai ales că preţurile la bunuri şi servicii sunt într'o permanentă creştere... Fără îndoială, asemenea salarii indică şi nivelul *"performanţelor"* economiei româneşti, o economie ţinută încă *"într-o ape"*, pe cel mai nesigur teren - nici în planificarea centralizată a comunismului, dar nici în libera concurenţă a capitalismului. Urmarea este că, după 11 ani de aşa-zisă tranziţie, tranziţia tot n'a avut loc, iar Produsul Intern Brut încă n'a revenit la nivelul (jalnic) anului 1989...

Al doilea Cavaler al Apocalipsei care bântuie prin România este Disprețul, constând în desconsiderarea valorii, în nerecompensarea meritului. La o întâlnire cu oamenii de ştiinţă, desfăşurată la Sinaia, la care - între altele - a fost pusă în discuţie salarizarea universitarilor şi a cercetătorilor (care nu depăşeşte decât în rare cazuri 100 de dolari/lună, ceea ce îi va asigura celui în cauză o pensie de vreo 30-40 de dolari, cu care nu-şi va putea plăti nici întreţinerea apartamentului!); la cele multe şi deloc mărunte spuse acolo, Preşedintele (etern?) Ion Iliescu, n'a găsit nimic mai bun decât să se plângă pe sine însuşi, afirmând că *"din acest punct de vedere (al salariului - n.n.) e mai uşor să fii şomer în Germania, decât Preşedinte în România!"*... Cum să comentezi o asemenea insolenţă?! Ţara, totuşi, se umple de vile urieşeşti, pe şoselele cu gropi aleargă *"mertane"* (*"Mercedes"*-uri) şi *"gipane"* (*"Jeep Grand Cherokee"*), barurile şi cazinourile sunt pline noapte de noapte, iar recepţiile cu caviar şi şampanie se ţin lanţ! Dar astea nu-s pentru profesori doctori docenţi, nici pentru tineri informaticieni, matematicieni, biologi (s.cl.) eminenţi. La acestea au acces actuali şi foşti plutonieri (locotenenţi, căpitani, maiori, colonei şi generali) de poliţie (miliţie, Securitate), beizadele de mari (!) oameni de afaceri, amante ale aceloraşi, pupeze şi pupăzoi, cu tot atâta carte cât avea cabinetu' doi, Tovarăşa adi, marea chimistă zisa codoi, dupa cum pronunţa dânsa CO_2. Şi încă ar mai fi printre oamenii de bine, cărora le e mai greu decât *"şomerilor din Germania"* - parlamentari, magistraţi, avocaţi şi mulţi alţi... aţi, cu moţ sau fără, o liotă de mediocrităţi îmbuibate, pe saci cu bani cocoţate... Păi de ce s'ar lăsa un tânăr eminent plătit de asemenea personaje, când acum are acces la *"joburi"* bine plătite, în ţari civilizate, în care excrocii pot să peroreze cel mult la vorbitor, nu la tribune oficiale?

Al treilea Cavaler înspăimântător este Nimicnicia, care desenează viitorul României nu în liniile ferme ale democraţiilor occidentale, ci sub forma caricaturală a socialismului latino-american cu puseuri autoritariste sau dictatoriale. Modelul spre care pare să se îndrepte societatea românească după revenirea în forţă la guvernare a partidului pe care l-a moşit Ion Iliescu (în fapt, un instrument pentru permanentizarea puterii în mâinile fostei nomenclaturi comunisto-securiste, ce şi-a delegat urmaşii, specializându-i în *"politicieni"*, *"afacerişti"* şi *"propagandişti"*, uniţi într'o reţea de tip mafiot, omnipotentă şi tot mai greu destructibilă), modelul *"cizelat"* sub ochii noştri este de tipul *"socialismului popular"* latino-american, cu dese puseuri dictatoriale.

România viitorului sumbru va cunoaşte o foarte accentuată polarizare socială, fără *"middle-class"*, doar cu o subţire categorie de mari bogătaşi şi cu o mare masă de săraci şi de paria. Conştient sau inconştient, tinerii sesizează calea pe care a apucat-o România şi - pentrucă acum au acces la informaţii, la comparaţii şi la soluţii alternative - resping acest model în bloc, părăsind ţara, practic abandonând-o.

Dar nu este tinereţea vârsta contestării, a luptei cu sistemul care evoluează prost, a dorinţei de a-l schimba? Ba da, dar aici intervine cel de-al patrulea Cavaler al Apocalipsei, ultimul, cel mai distrugător pentrucă nu mai lasă nici un spaţiu speranţei. Numele acestei calamităţi este Indiferenţa deplină, apatia. Cum de s'a lăsat ea peste tinerii noştri? Cum de nimeni nu-şi mai poate imagina Piaţa Universităţii ca un spaţiu al contestării şi al aspiraţiilor, în schimb pe acel teritoriu al sacrului acum oricine poate organiza chiar şi un concert de manele?! De ce ar fi altfel, când - practic - toate forţele politice ale ţării au trecut pe la guvernare, demonstrând aceeaşi cupiditate şi aceeaşi lipsă de responsabilitate? Între impotenţa cu blazon anticomunist şi impotenţa activistului uns cu toate alifiile, pentru tineri nu e nimic de ales, amândouă sunt dezgustătoare. Aş spune chiar că forţele zis democratice, care au câştigat puterea în Noembrie '96, sunt chiar mai vinovate pentru starea actuală a psihicului naţiunii, în general, şi al tineretului, în special. Ele au epuizat rapid şi în mod ruşinos capitalul de speranţă cu care fuseseră investite. Efectul a fost îndepărtarea tinerilor de politică şi chiar de alte forme de civism. O investigaţie sociologică anterioară alegerilor din toamna anului 2000 arăta că 94% (!) dintre tineri nu fac parte din nici o organizaţie de tineret, iar mare parte dintre ei nici nu şi-ar dori aşa-ceva. Eşecul nu este al tinerilor, eşecul este în primul rând al generaţiilor mature şi vârstnice, crescute, educate şi modelate (=îmbolnăvite) sub comunism. Mă număr eu însumi între aceste rânduri - rânduri de Români care au dat chix.

Ar fi mai puţin grav dacă ar fi vorba doar de un eşec personal. Dar e vorba de un eşec naţional. Căci ce fel de popor e acela care îşi permite să-şi risipească tinerii prin lume?

Mihai CREANGĂ

CASELE "NAŢIONALIZATE"

Urmare din pag.6

• Virginia Gheorghiu, fostă purtător de cuvând al guvernului, deşi avea casă, i s'a mai dat un apartament pe B-dul Ilie Pintilie 4;

• Adrian Severin avea o casă pe Dr. Felix 97, dar a solicitat o locuinţă pe care a primit-o pe B-dul Kiseleff 24, după ce a semnat fals, *"pe propria răspundere"* că *"nu posedă altă locuinţă"*;

• Lică Secăreş, vila uriaşă din Crângului 24, casă naţionalizată, aparţinând inginerului Hodoş, care a câştigat iniţial imobilul, dar recursul în anulare, l-a ajutat pe Secăreş să devină nou proprietar;

• Victor Athanasie Stănculescu, Heleşteului 8;

• C. Vadim Tudor, Dr. Lister 6, vecin cu

• Radu Vasile, Dr. Lister 8;

• Virgil Măgureanu, pictor Rosenthal 13;

• Valeriu Pop, Herăstrău 6, care avea deja locuinţă pe B-dul România 41.

De locuinţe naţionalizate au mai profitat: I.G. Maurer, Ştefan Andrei, Florea Ceauşescu, Constantin Olteanu, Ion Păţan, Traian Dudaş, Ion Ceauşescu, Ilie Ceauşescu, Gen. Pleşiţă, Corneliu Diamandescu care, după ce a coordonat mineriada din 13-15 Iunie 1990, a acaparat vila în care locuise Gogu Rădulescu în str. E. Zamfirescu.

Datorită acestor profitori, vilele naţionalizate nu vor fi înapoiate proprietarilor de drept. Şi ca să nu se facă o breşă, se menţine jaful, furtul locuinţelor naţionalizate. După unele statistici, din 120.000 case/apartamente luate cu japca, s'au redat proprietarilor doar 4.000, ca să nu se spună că nu există voinţă.

Datele de mai sus sunt mai vechi, luate din *"Raportul Comisiei Comune de anchetă asupra atribuirii de locuinţe pentru parlamentari, membri ai guvernului şi pentru personalul din aparatul Parlamentului, Guvernului şi Preşedinţiei"* 1994-1995 cunoscut mai pe scurt ca afacerea *"Apartamentul"*.

Bineînţeles, nimeni pedepsit, totul luat ca o glumă.

Aşa suntem noi Românii, buni la bancuri şi băşcălie.

Sergiu MARINESCU

Dezvăluiri

COMISIA SENATORIALĂ PENTRU CERCETAREA EVENIMENTELOR DIN DECEMBRIE 1989

STENOGRAMA AUDIERII COMANDORULUI (r) RADU NICOLAE, DIN 14 IUNIE 1994 (ORELE 9-13). ŞEDINŢA ÎNCEPE LA ORELE 9.00. ESTE CONDUSĂ DE DL. SENATOR VALENTIN GABRIELESCU

Urmare din numărul trecut:

Dl. RADU: - Să nu vă faceţi iliuzii! Era foarte simplu. Era teribil de simplu... Pe vremea aia ar trebui să cunoaşteţi bine şi mentalitatea şi mecanismul de funcţionare a unor instituţii. Dacă se dădea un telefon - cu o pilă de nu ştiu unde, lucrurile se rezolvau indiferent cum şi unde... Nu era o problemă. Pentrucă el a fost rechemat sau transferat la *"Ştefan Gheorghiu"*, datorită intervenţiei lui Leonte Răutu - care era totuşi, o persoană! Deci s'a acţionat prin Leonte Răutu, ca să-l ceară imediat şi el a acceptat varianta asta.

Dl. SĂNDULESCU: - Leonte Răutu era şi el la curent cu această problemă?

Dl. RADU: - Eu nu cunosc. Pot bănui, la ora actuală pot bănui... Sau eu apreciez, în momentul de faţă, că au fost foarte mulţi oameni care au fost folosiţi fără să ştie - e o chestie de relaţii amiabile dintre... De exemplu, ştiu că şi Gogu Rădulescu a fost folosit... Da, cu Ana Blandiana... Eu am contactat şi pe Pleşu în 1989 şi mai multă lume. Dar mulţi au fost folosiţi... Dela sindicate au fost folosiţi diverşi capi ai sindicatelor - pe relaţii amicale, la popice, la bazinul de înnot - că traficul ăsta de influenţă era pe vremea aceea, cum să vă spun... la el acasă - cum e şi-acum!

Dl. SĂNDULESCU: - Era minor!...

Dl. RADU: - Ce anume? Era minor... era un copilaş... nici măcar zburdalnic... Şi, deci, pe acest temei al traficului de influenţă s'au obţinut rezultate destul de încurajatoare pentru noi. Toată această activitate culminează cu 1984 - când, de-acuma, Ioniţă aderase, Patilineţ aderase - tot datorită mie -, generalul Penciuc aderase şi el, actualul general Penciuc, că atunci era colonel, şi şeful operaţiilor dela trupele de Securitate. Nu vorbesc de Armată. Armata - am să vă povestesc mai târziu relaţiile mele din Armată. S'a pus problema în Luna Septembrie, când... deci în 1984 încep să aibă loc primele întâlniri ale aşa-zisului vârf al acestei structuri - la care au luat parte, la o primă întâlnire: Iliescu, Ioniţă, Măgureanu, Militaru şi eu. Eu am organizat întâlnirea pe bulevardul - pe atunci se numea Iosip Broz Tito - în casa unui tânăr, Toncescu Ştefan. Prima întâlnire a avut mai degrabă ca scop identificarea punctelor de vedere comune, întâlnire de care Ioniţă a fost total nemulţumit. Mi-a spus mie, când am coborît din maşină la actualul restaurant *"Perla"*, pe Dorobanţi, acolo l-am lăsat. L-am luat şi pe el şi pe Militaru de pe str. Argentinei şi ne-am dus acolo, iar Măgureanu şi cu Iliescu au venit după ce se cunoşteau bine casele. ...Deci, în 1984 s'a pus problema foarte clar a răsturnării lui Ceauşescu. Vreau să vă spun că era pregătită, în această perioadă, în Bistriţa-Năsăud, un loc, cu concursul primului-secretar, unde cei doi urmau să fie transferaţi după arestare. Lucrurile erau foarte bine organizate, se făcea totul foarte discret... Nici măcar nu pot să presupun de unde s'au scurs informaţiile ulterior... Am aflat la Moscova, în 1992 şi 1993, cu ocazia unei întâlniri cu nişte foşti mari ai K.G.B.-ului, că reţeaua lor informa, iniţial, pe predecesorul lui Gorbaciov şi, ulterior, pe Gorbaciov, despre această mişcare din România. Adevărul este că, prin Patilineţ, noi întreţineam relaţii cu... şi să vă spun şi pe ce temă, că şi aici am văzut în presă vorbind tot felul de... Problema era aşa: în cazul în care această grupare reuşeşte să-l elimine pe Ceauşescu, să nu existe din partea Rusiilor reacţii care puteau să ducă la situaţii dramatice. Patilineţ făcea legătura, prin ambasada Rusiei dela Ankara, cu Levrentiev - cu care era în contact... Deci, Patilineţ venea şi clandestin în ţară. El a fost acoperit chiar de ofiţeri din Securitate. Că să nu ştie Elena Ceauşescu de venirea lui aici - şi el a venit de cel puţin patru ori - ştiu eu - a venit clandestin.

Dl. SĂNDULESCU: - El era trimis acolo, în Turcia... surghiunit...

Dl. RADU: - Era foarte supravegheat. El a avut... deşi s'a spijinit pe Ceauşescu... Vreau să spun că rolul lui Patilineţ - las la o parte pe Maurer, care este mentorul aducerii lui Ceauşescu pentru scopuri foarte exacte ulterioare -, dar Patilineţ a fost, ca să spun aşa, un executant fidel acestui proiect în care el, ulterior şi-a dat seama că n'ar fi trebuit să intre - al lui Maurer. Pentrucă totul a fost bine gândit într'o perspectivă viitoare. Şi el a intrat în conflict cu Ceauşescu, inclusiv pe chestii - unele din ele de-a dreptul banale. De pildă, ei îi prezentau lui Ceauşescu date despre diferiţi indivizi care exprimau... din cei care erau în cercul lui Ceauşescu... de pildă, mi-a dat el de câteva ori exemplu: medicul ăla care s'a sinucis. I-au prezentat de câteva ori modul de a se exprima vis-à-vis de familia Ceauşescu. La care - Ceauşescu îl înjura şi dădea dispoziţii să fie înlăturat. Dar le spunea: *"Treceţi şi pe la... madam şi întrebaţi-o şi pe ea..."* La care ei raportau a doua zi: *"Tovarăşe, tovarăşa nu vrea!". Mă - zice - dacă nu vrea ea...".* Şi atunci mi-a spus Patilineţ foarte clar: *"Din datele pe care le aveau ei rezultă că Elena îl şantaja pe propriul ei bărbat!"*. Patilineţ era convins că cei doi au fost implicaţi în moartea lui Gheorghiu-Dej. Şi că deci, de fapt... eu vă spun, n'am nici un argument, nu pot...

Dl. SĂNDULESCU: - Moartea lui Gheorghiu-Dej a survenit aici, dar a fost un atentat asupra lui şi în timpul vizitei în Polonia. Ceauşescu putea să fie implicat în această treabă?

Dl. RADU: - Nu ştiu. Eu vă spun doar o discuţie din grădina casei de pe Sandu Aldea, cu Patilineţ, în care el mi-a spus clar că, din datele lor, rezultă că Elena îl şantaja pe Nicolae. N'am nici un motiv să nu cred. Deşi, nu pot demonstra nici eu... e greu să... Oricum, Patilineţ era un om calificat în domeniu. Este straniu că au dispărut, odată cu scoaterea lui Patilineţ, au dispărut o serie de ofiţeri de Securitate, care au murit destul de dubios...

Dl. GABRIELESCU: - Vă rog să reveniţi la organizaţia noastră...

Dl. RADU: - Da. Eu v'aş ruga, dacă e posibil, întrebări mai exacte, mai concrete.

Dl. GABRIELESCU: Vă rugăm pe Dvs., să ne spuneţi, vă întrebăm pe urmă, continuaţi firul principal.

Dl. SĂNDULESCU: - Fiindcă a fost vorba de Patilineţ, el a murit în condiţii suspecte...

Dl. RADU: - Cu un plumb în cap...

Dl. SĂNDULESCU: - Păi, da eu ştiam că a murit într'un accident de automobil!

Dl. RADU: - Exact! Ştiţi foarte exact că a murit călcat de un camion încărcat cu cărămidă, şi vă pot arăta şi schiţa şi locul - pentrucă eu am fost informat cu circa 10 ore, generalul Militaru vă poate confirma - unde a murit. Am fost anunţat cu circa 10 ore ca Patilineţ să nu plece la întâlnirea dela Istambul.

Dl. SĂNDULESCU: - La Istambul s'a dus, da!

Dl. RADU: - Eu l-am rugat pe Militaru, că eu nu pătrundeam, nu întrasem, în vremea aia la Ambasada Rusiei. Militaru şi-a făcut un alibi, cerând nişte copii de pe documentele de studii ale lui şi soţiei - şi se ducea la Ambasada Sovietică. Şi l-am rugat să se ducă... Eu aveam cu Patilineţ un consemn foarte exact: dacă eram informat să nu plece, sau se întâmpla ceva aici, el trebuia să vină neapărat... Era un semnal stabilit între noi. I-am comunicat asta şi soţiei lui - cu care am copilărit - cu Simina, mi-a spus foarte clar: *"Domnule, exact în dimineaţa în care a plecat, l-a sunat Levrentiev şi i-a spus: - Nu pleca! La care ăsta i-a spus: - Nu pot să nu plec, că mă cheamă Ceauşescu!"*

Dl. SĂNDULESCU: - Păi cum l-a chemat Ceauşescu, că el se ducea la Istambul!

Dl. RADU: - Ceauşescu l-a chemat la Istambul.

Dl. SĂNDULESCU: - Ceauşescu era în Turcia?

Dl. RADU: - Exact! L-a chemat din ordinul lui Ceauşescu - trebuia să vină la o întâlnire la Istambul! Eu am fost informat să nu plece, l-am rugat pe Militaru şi Militaru într'adevăr s'a dus şi a comunicat, s'a comunicat la Ambasada din Ankara şi aceasta l-a anunţat pe Patilineţ. Şi el a plecat şi s'a întors cu un plumb în cap, călcat de un camion...

Dl. SĂNDULESCU: - Păi, dar el era în maşină. Cum - călcat de un camion?

Dl. RADU: - Aaaa... Camionul a călcat maşina. Un camion încărcat cu cărămidă... Noi i-am atras atenţia lui Patilineţ. Şi i-am spus: *"Nu mai şofa! Nu şofa, pune şoferul!*

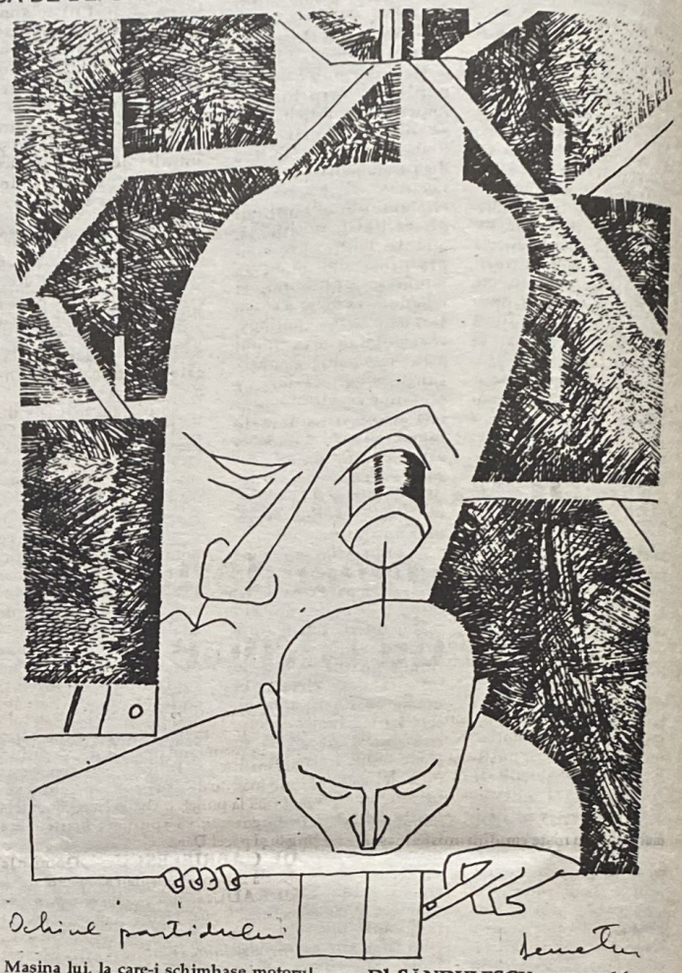

Maşina lui, la care-i schimbase motorul - un Mercedes...

Dl. SĂNDULESCU: - Era urmărită de maşina cu şoferul - cu care se dusese.

Dl. RADU: Exact. Eu vă pot spune foarte calificat, dacă credeţi să se deschidă cosciugul lui Patilineţ, să vedeţi plumbul în cap! Iar mie - când am fost arestat - mi-a spus generalul Vasile Gheorghe, cel care era şeful Direcţiei a IV-a - *"Ce faci domnule pe grozavul? L-am terminat noi pe Patilineţ, dar pe tine!"*

Dl. MIRCEA VÂLCU: - îmi daţi voie, domnule preşedinte, eu, totuşi, nu sunt lămurit. Un plumb e un plumb. Plumbul l-a primit în cap şi, după aceea a fost călcat? Sau l-a primit ulterior, pentrucă nu-l călcaseră destul de bine?

Dl. RADU: - îmi pare rău că nu aţi văzut cum era călcat... Era strivit, aşa că nu se mai punea problema... Eu vă spun - şi n'am să renunţ niciodată, ştiu foarte exact ce s'a întâmplat... Dar va veni şi vremea... Deocamdată stăm pe tuşă!

Dl. MIRCEA VÂLCU: - Eu vreau totuşi o precizare, pentrucă Dvs. ne-aţi solicitat întrebări exacte. Dacă a fost strivit de maşina respectivă, de ce a mai fost nevoie să fie împuşcat?

Dl. RADU: - Mi-este foarte greu să vă spun... Eu fac o afirmaţie care o ştiu foarte exact: că'n corpul lui s'a găsit un plumb! Mai mult decât atât - nu vă pot spune. Că a fost înainte sau după... Am, schema accidentului, ştiu şi camionul...

Dl. SĂNDULESCU: - Domnule comandor, pe un avocat -Tudor Ilie - l-aţi cuoscut cumva? Era cumva, în combinaţia asta? Şi care, în Turcia, a fost consul? Fiindcă eu am aflat, cu totul întâmplător, amănunte despre moartea lui Patilineţ dela acest Tudor Ilie, care mi-a fost avocat într'un proces.

Dl. RADU: - Vreau să fac o mică destăinuire: există lucruri pe care nu le voi spune! Pentrucă va trebui, în primul rând, noi, care avem tot interesul să ştim câteva lucruri foarte exacte despre nişte persoane - le vom elucida. Eu ştiu foarte exact şi paharul pe care l-a băut Patilineţ înainte... Deci sunt lucruri... Există, deocamdată, planează suspiciuni asupra unor indivizi...

Dl. SĂNDULESCU: - Avocatul despre care vă vorbesc a murit şi el într'un accident de maşină în Decembrie 1990.

Dl. RADU: - La Patilineţ în casă am auzit acest nume, dar eu, personal - nu-l cunosc.

Dl. GABRIELESCU: - Să reluăm firul principal! Deci în organizaţia Dvs. -în 1984 am ajuns!

Dl. RADU: - Deci, în 1984 - se stabilise clar legăturile în Armată, lucrurile erau foarte bine puse la punct de Ioniţă. Dar nici până astăzi, eu personal, n'am reuşit să mă lămuresc de unde s'au scurs informaţiile, pentrucă: urma ca toată afacerea să se desfăşoare când Ceauşescu făcea vizita în Germania. Dacă vă amintiţi - chiar în luna Septembrie el a făcut o vizită în Germania - şi atunci urma să se întâmple, cu ajutorul unor prim-secretari. Ceauşescu n'a rămas decât o zi. Şi-a cerut scuze - puteţi verifica întâmplarea din 1984, s'a întors imediat în ţară. După care toată grupa am fost riguros supravegheaţi. Nu vă ascund că eu eram însoţit, pur şi simplu parcă aveam *bodyguard*. Aşa eram dus şi adus de acasă. Militaru - de asemenea. Totuşi, am reuşit în asemenea condiţii, să ne întâlnim de mai multe ori, de exemplu, cu Măgureanu şi Patilineţ - deci grupul, ca să zic aşa, care decidea: Iliescu, Măgureanu, Militaru, Radu şi cu Ioniţă - ne-am întâlnit de vreo şase ori per total. Fie în maşina lui Virgil Măgureanu, cu care plecam până la Bucureştii Noi. Şi în maşină aveau loc discuţii. Odată, în luna Noembrie, când s'a pus problema unui scenariu foarte riguros, care urma să se desfăşoare ulterior, dar participarea, vă spun, a grupului Măgureanu - Iliescu era nulă, mereu nulă. De câte ori... Aproape întreaga responsabilitate a - să-i zicem pe nume puciului - cădea pe spatele Armatei, a militarilor. Şi atunci Ioniţă s'a înfuriat, pur şi simplu, s'a înfuriat şi îmi spune: *"Măi Radule, ce să facem cu ăştia, domne? Ăştia doi vin la şedinţă şi - dela ei - absolut nimic!"* Şi atunci Ioniţă a întrerupt orice fel de informaţii către grupul Iliescu-Măgureanu şi s'a apucat el cu Militaru foarte serios. Au fost atraşi o seamă de

Continuare în pag. 9

Aminteşte-ţi, să nu uiţi

- III -

Radu DUNĂREANU

Noi oamenii credem că momentele cele mai semnificative din viaţa noastră sunt neapărat conectate de persoane importante, de unde şi teoria că istoria este făcută de către personalităţi. Omul de rând nu contează. Nu vreau să comentez această teorie combătută cu vehemenţă de către aşa zişii marxişti care insinuau că istoria o fac masele.

Ceea ce ştiu, amintindu-mi din evenimentele trecute ale acelei perioade de puşcării şi lagăre din viaţa mea, este faptul că marea majoritate a celor închişi, torturaţi şi morţi în acel univers concentraţionar numit republică comunistă, sare pământului ca să zic aşa, a reprezentat-o omul de rând, fără veleităţi şi titluri politice, fără titluri filosofice, ştiinţifice, universitare, mulţi chiar simpli analfabeţi.

De aceea sunt oarecum neplăcut surprins de importanţa publicitară ce se dă închisorii dela Sighet unde au sfârşit, e drept, oameni cu nume răsunătoare, din nefericire unii din ei implicaţi direct, din inconştienţă, miopie politică sau simplă prostie în clocirea actului de trădare dela 23 August 1944. Nu spun aceasta pentru a diminua, escamota suferinţele şi martirajul lor, ci pentru a sublinia că majoritatea covârşitoare a celor torturaţi şi morţi prin acele funeste închisori, cu nume mai puţin răsunătoare, au fost nişte simpli Ion, Gheorghe sau Vasile, arestaţi şi condamnaţi pentru a împlini *statistica terorii* de care pomeneam în partea a doua şi, mai ales, pentru a servi ca exemplu şi unealtă de teamă pentru cei din categoria lor socială, naţională sau profesională.

Cei despre care vorbesc aici presupun că sunt trecuţi în lumea eroilor fără nume sau sunt atât de bătrâni încât nu vor şti niciodată că eu, umilul lor camarad de lagăre şi celule, îmi amintesc cu respect de ei.

Aminteam mai sus de analfabeţi.

Am fost la Gherla cu doi dintre ei, fraţii Chindriş, Vasile şi Gheorghe, dintr'un sat maramureşan. Fuseseră condamnaţi la pedepse grele, cred că 20 sau 25 de ani, din care executaseră o mulţime prin lagăre şi mine de plumb, consideraţi fugari, partizani care, în idioţenia securistă, ar fi luptat cu arma *contra regimului socialist victorios, măi frate...* În realitate erau simpli ciobani, fără nici un fel de ştiinţă de carte şi care au refuzat de a se colectiviza, a deveni slugile comunismului. Îmi amintesc cu plăcere de apariţia lor fizică: sunt convins că aşa trebue să fi arătat străstrăbunii lor din Dacia Liberă, niciodată subjugaţi de ocupaţia Romană. Erau înalţi, vânjoşi, cu trăsături parcă tăiate în piatră de către amicul Nicăpetre. Dar mai presus am fost impresionat de ţinuta lor morală, simplă, fără compromisuri, fără frică în faţa imbecilităţii agresive a paznicilor. Când, prin 1963, pentru a fi cooptaţi în încercarea de aşa zisă reeducare, li s'a dat posibilitatea de a învăţă litera scrisă, au făcut-o cu plăcere şi sârguinţă, deşi ştiu că nu aveau nevoie: înţelepciunea lor nativă era mai puternică decât a noastră, a tuturor celor cu diplome universitare inutile.

În 1972, dintr'o întâmplare, am cunoscut un soldat ce îşi făcea serviciul în zona unde locuiam şi dela el am aflat că cei doi fraţi, înrudiţi cu soldatul în discuţie, erau liberi şi aveau familiile lor.

Fără nici un fel falsă modestie sunt mândru că am fost primul, aici în Exil, care am scris despre crima imensă a lagărelor de exterminare din Balta Albă, din anii '50, crimă trecută şi azi cu vederea în memoriile oficiale, deoarece cei ucişi atunci nu erau catalogaţi ofical deţinuţi politici, ca şi cum moartea, durerea, teroarea, ar fi diferită în funcţie de titlu; latura pompoasă cu care unii din noi am fost înregistraţi. Atunci, majoritatea celor ucişi, ale căror oase, semnatarul acestor rânduri le-a dezgropat în Baltă zece ani mai târziu, erau aşa zişii chiaburi şi alţii care, zicea ocupantul, subminau economia socialistă.

Informaţiile folosite de mine mai târziu, le-am avut dela un anonim, simplu cioplitor în piatră ce lucra la fasonarea bordurilor pentru locuinţele *cadrelor* ce ne păzeau. Datorită meseriei omul avea plămânii distruşi, cred cu silicoză şi, cel mai probabil, a vrut ca faptele îngrozitoare, păstrate în memoria lui prodigioasă, să fie transmise într'o eventuală libertate.

Am făcut acest serviciu, pe cât am putut (Vezi - *Din Ţara lui Cain*). Din nefericire, din câte ştiu, acel episod cumplit din Insula Mare a Brăilei, este complet uitat.

Pe toţi ne preocupă doar Sighetul.

În plină campanie de colectivizare din anii '50 două sate din Moldova, Cudalbi şi Răstoaca au decis să se opună crimei. Ţăranii s'au răsculat, au luptat, au dat foc. Vitejii, fii ai patriei socialiste, şi ei tot fii de ţărani, idioţiţi de uniforma trupelor de intervenţie a Securităţii au acţionat din plin. Toată suflarea masculină de peste 16 ani, a acelor sate, a intrat în închisoare. Mulţi au murit în Baltă, la Salcia, Grădina, Stoeneşti, etc., au murit istoviţi de prea multă muncă deoarece au crezut, bieţii de ei, în simplitatea lor inocentă, ce le spuneau paznicii: *când terminaţi digul, plecaţi acasă. Dar forţaţi şi pe împuţiţii ăştia de intelectuali să muncească* ... Şi au făcut-o.

Mă îndoiesc că în acele sate, sau altele ca ele, este ridicată măcar o troiţă.

Nu-i nimic: ne mulţumim cu Sighetul.

Aveam atunci doar 24 de ani şi, cu tot sportul practicat ca orice tânăr, corpul meu era măcinat zilnic de munca inumană, concepută să ne ucidă cât mai repede, pe noi, *împuţiţii de intelectuali*. Împărţeam atunci patul, metalic militar, cu un senior al puşcăriilor, unul Gârbă. I-am uitat numele de botez. Pentru mine era nea Gârbă. Nu ştiu de ce era închis, era tare tăcut, ştiu că avea mulţi ani executaţi, la activ. El m'a învăţăt un sistem de relaxare, după 12-14 ore de roabă, redescoperit aici sub numele faimos de Yoga. Atunci nu ştiam ce e aceea, dar nea Gârbă stătea lungit lângă mine şi mă făcea să mă relaxez şi să meditez ca un Budist, deşi nici aceea nu ştiam ce este. Dar nea Gârbă era un înţelept şi când mă gândesc la lungile discuţii cu el, la firea lui calmă, la echilibrul sufletesc ce mi-l inspira, îl asemuiesc, mutatis mutandis, cu Dalai Lama.

Vorbind despre cele sufleteşti, pot spune că am împărţit ani de închisori şi lagăre cu nenumăraţi preoţi, predicatori, un rabin, câţiva episcopi greco-catolici.

Mă doare când văd că structura oficială a bisericii autocefale nu a mişcat un deget ca să permanentizeze memoria atâtor preoţi dispăruţi doar pentru vina că era preoţi şi Securitatea avea tot interesul ca să-i înlocuiască cu reţeaua lor de clerici antrenaţi întru ale marxismului şi informării. Că doar de aceea îl ţinem şi azi în scaunul pluşat pe tovarăşul patriarh, *pretenul* credincios al *marelui împuşcat*.

Unii dintre prelaţii pe care nu i-am uitat este mahomedanul Giafer Iusuf, Tătarul din Dobrogea, cred că titlul lor oficial este de hoge. Eu îl numeam *părintele Iusuf* pentrucă un păstor de suflete trebue să aibă chemare pentru această activitate şi nu are importanţă cum îl numim pe Creator. Giafer Iusuf avea chemare şi temperament de păstor de suflete. Fusese condamnat la 25 de ani pentrucă ascunsese şi ajutase un politician fugar din fosta, de scurtă supravieţuire, republică Tătară din Crimeia, o intenţie de ţară a unui popor pe care comunismul l-a lăsat fără patrie. Părintele Iusuf era diminutiv de statură, vânjos, muncea corect şi niciodată nu era încruntat sau deprimat, totdeauna gata să discute, dacă te interesa istoria şi religia lor, fără fanatism şi înfatuare.

După 1964 l-am căutat prin Dobrogea dar îi uitasem satul, aşa că nu l-am găsit. Aici, în libertate, am aflat că a murit, sunt convins că tot zâmbind, ştiind că *dincolo* va avea o viaţă fericită conform firii lui de păstor de suflete.

Desigur că în acel microcosmos concentraţionar am întâlnit şi nume cu rezonanţă. Ei au ajuns acolo, pe acelaşi principiu al statisticii terorii doar pentru vina de a fi moştenit un nume.

Îmi amintesc istoria transmisă verbal a episodului fiicei lui Caragiale, parcă Smaranda, care fusese turnată de un vecin că asculta Vocea Americii. Norocul bătrânei a fost acela că animalul care venise s'o aresteze a recunoscut fotografia marelui Ion Luca, atârnată de perete şi astfel bătrâna a scăpat de a se duce la Mislea.

Nu la fel de norocos a fost profesorul Saxu, învăţătorul fostului rege Mihai căruia, la peste 80 de ani, justiţia poporului l-a condamnat la 7 ani pentru ascultarea Europei Libere. Din *lotul său*, cel mai bătrân avea 92 de ani. Lotul se chema *grupul contrarevoluţionar dela biserica Sf. Elefterie*, din Cotroceni. Elevul lui Saxu nu i-a trimis bătrânului nici măcar o carte poştală, ca să nu mai vorbim de un pachet pentru a-i uşura sărăcia camerei din vila lui Cotroceni, confiscată de regimul adus cu ajutorul elevului.

La fel de ghinionist a fost şi Lulu Lambrino, cumnatul morganatic al lui Carol ultimul, căsătorit cu sora lui, Zizi Lambrino. Ce primejdie politică putea să prezinte acel bătrânel senin şi superficial, nu am putut să înţeleg. Cel mai impresionant nume întâlnit în lagăr a fost acela de Constantin Brâncoveanu, os domnesc, figură distinsă de nobil care te impresiona numai văzându-l mergând cu demnitatea nobilară a numelui. Vina lui ? Una singură, numele, deşi descendent pe linie feminină, pentru care barbarii comunişti nu aveau respect cum nu au avut respect pentru întreaga istorie.

Din fericire, Costi Brâncoveanu a putut pleca din ţară, s'a stabilit în Franţa, într'un târg mic, locuind într'o casă ca din poveştile fraţilor Grimm, transformată dintr'o fostă moară. **Continuare în pag. 10**

Stenograma

Audierii comandorului (r) Radu Nicolae

Urmare din pag. 8

generali, ofiţeri superiori. Am să vă spun mai târziu ce s'a întâmplat în 1987. Şi toate lucrurile erau pregătite pentru luna Februarie 1985. Ultimii cu care s'a stat de vorbă au fost generalii Gomoiu şi Popa...

Dl. SĂNDULESCU: - Gomoiu n'a murit, şi el, în nişte condiţii misterioase?

Dl. RADU: - Nu ştiu! De Gomoiu ştiu că după revoluţie trăia *"bine-mersi!"* Chiar stă vecin cu Militaru. E în diminneaţa de 8 Martie 1985, eu m'am dus la Ioniţă acasă, să-l informez de locul de întâlnire cu şeful de stat major al trupelor de Securitate. Cu actualul general Penciuc. L-am găsit pe Ioniţă în pijama. Noi nu vorbeam în casă - ne scriam. Eu am început să-i scriu unde urmează să se întâlnească, cu cine anume - şi el mi-a aruncat biletul şi-mi spune: *"Fii atent"*. Şi scrie: *"Radule, Gomoiu şi Popa ne-au trădat, fugi şi anunţă-i imediat pe toţi!"* Ştiţi că a fost anchetat Militaru, a fost anchetat Ioniţă la C.C. de către un grup condus de... am un lapsus acuma. Vă spune Militaru că el a fost anchetat atunci - probabil că ştiţi! Din momentul ăsta noi am fost foarte, foarte supravegheaţi. Eu vă spun... aşteptam să fim arestaţi dintr'o clipă în alta. Din acest moment orientarea noastră a devenit alta.

Dl. SĂNDULESCU: - Cine aţi spus Dvs. că a trădat?

Dl. RADU: - Popa - care era locţiitorul şefului Marelui Stat Major. Un ofiţer de carieră - în care noi ne-am pus mari speranţe, la recomandarea lui Ioniţă. Iniţial şi-au manifestat acordul, pentruca cu 24 de ore înainte de a avea loc... pentrucă era totul pus la punct, inclusiv cu regimentele din Bucureşti, vă spun era foarte... era linişte şi pace! Dar...

Dl. GABRIELESCU: - Domnule Radu, vă întrerup: ce voiaţi să faceţi?

Dl. RADU: - Proiectul nostru era cât se poate de... Sigur, acuma el apare... mereu se pune întrebarea: *"Aţi vrut domnilor, să răsturnaţi lumea?"* Nu! - în contextul geopolitic se punea problema înlocuirii grupului Ceauşescu cu un - să zicem aşa - cu un grup de oameni... un grup uman mai...

Dl. SĂNDULESCU: - O conducere colectivă!...

Dl. RADU: - O conducere colectivă... Ba chiar vă spun că s'a şi pus problema ca partidul... Ioniţă a fost partizanul... el a fost, ca să zic aşa, arhitectul unei noi... în care rolul partidului devenea un rol secundar. Şi statul, organele statale erau cele abilitate să aibă rol fundamental, şi nu partidul. S'a creat, după cum aţi auzit, în 1985 în luna Ianuarie, Comitetul Salvării Naţionale, din care am făcut şi eu parte...

Dl. RĂBOACĂ: - Cât aţi realizat, pentrucă intraţi în sfera asta... Cât aţi realizat din ce v'aţi propus Dvs., grupul Dvs. Cât apreciaţi?

Dl. RADU: - Post factum pot să vă spun că, dacă Popa şi Gomoiu nu trădau, lucrurile astăzi în România ar fi altfel - asta v'o spun cu certitudine. Eu... ştiu eu, poate că îmi permit prea mult. Dar, în 1987, deci în luna Februarie, când Ioniţă a cerut neapărat să ne întâlnim - ne-am întâlnit la sediul Crucii Roşii...

Dl. SĂNDULESCU: - Inclusiv cu Măgureanu şi Iliescu, nu? În 1987?

Dl. RADU: - Da, da, da... Cu Măgureanu ultima întâlnire în 1987 am avut-o pe 24 Iulie - când i-am spus că dela mine la ei secrete nu vor mai curge - pentrucă pe filiera noastră, eram informaţi că Nea Nicu ştie multe... Prea multe! Sunt lucruri care se vor lămuri ulterior. Deci, la întrebarea Dvs., cum să vă spun, cu certitudine şi...

Dl. GABRIELESCU: - Domnilor! Îl întrerupem pe dl. comandor cu tot felul de întrebări şi nu reuşim să continuăm firul. Vă rog insistent. Să-l lăsăm să spună şi punem întrebările la urmă.

Dl. GABRIELESCU: - Terminaţi cu 1984 şi arătaţi-ne ce doreaţi să faceţi? Ce aţi făcut şi ce n'aţi făcut?

Dl. RADU: N'am făcut aproape nimic până la urmă... N'a ieşit nimic. Sau n'a ieşit nimic din proiectele noastre. Va ieşi mai târziu!

Continuare în nr. următor

Noul ambasador american la Bucureşti este homoexual declarat

DAL DIRE AL FARE C'È DI MEZZO IL MARE

În timpul campaniei electorale, pentru preşedinţia Statelor Unite, candidatul - şi învingătorul - George W. Bush a fost întrebat de ziarişti care era filosoful pe care el îl preţuia cel mai mult. Răspunsul a fost neaşteptat: ***Iisus Cristos***. Toată presa a fost, bineînţeles, foarte surprinsă. Ce s'amesteca Iisus Cristos în politica americană, când toţi alegătorii ştiu că, în America există separare netă *"între stat şi religie"*? Era un început pentru noul preşedinte. Apelul la morală, la importanţa religiei în viaţa publică, în educaţie, în justiţie, în activitatea însăşi a statului devenise, oarecum, ceva nou.

La televiziune, deci în faţa întregului popor, referindu-se la o întâlnire pe care o avusese cu Papa, capul celei mai extraordinare organizaţii creştine din lume, Preşedintele George W. Bush n'a pronunţat niciodată cuvântul Papa - The Pope -. Întotdeauna a întrebuinţat expresia *"the holy father"*, deşi el nu este catolic. Era un gest de apreciere şi o recunoaştere a lui Cristos în istoria umanităţii.

Era un început nou, o atmosferă mai serioasă în activitatea vieţii publice. început nou, dar nu în afara istoriei şi tradiţiei americane. *God bless America; In God we trust, One nation under God; So help me God; God bless you*, erau şi sunt expresii uzate de orice om, în fiecare zi, iar unele chiar termeni legali de fiecare zi. Pe faţada celei mai mari Facultăţi de Drept din Statele Unite se citeşte: *"Nu sub oameni, ci sub Dumnezeu şi Lege"*. Ce era şi este nou, este seriozitatea majoră în întrebuinţarea acestor expresii în raporturile variate ale vieţii publice.

Iată însă că, de curând, unul dintre subalternii cei mai importanţi ai Preşedintelui american, actualul ministru de Externe, fost general şi şef al întregului Stat Major al Armatei americane, a ales şi numit, ca ambasador al Statelor Unite în România, un funcţionar public care este, în mod deschis ***homosexual***. Partenerul acestuia, de şase ani de zile, un oarecare Nevarez, a fost şi el prezent la ceremonia numirii, şi a declarat că-l va însoţi pe noul ambasador la Bucureşti.

La rândul lui, David Smith, purtătorul de cuvânt al unei organizaţii de homosexuali, a declarat ziarului ***Washington Post*** (ziar de circulaţie naţională şi internaţională, 19 Septembrie a.c.) că era bucuros să afle că Michael Guest, homosexual declarat, a fost ales şi numit ca ambasador.

Întrebarea care se pune, ***obiectiv***, este următoarea: e la curent şi satisfăcut Preşedintele Bush de faptul că reprezentantul său şi al Statelor Unite, într'o ţară prin definiţie creştină, să fie un homosexual notoriu? Răspunsul la această întrebare va lămuri, negativ sau afirmativ, conţinutul micului proverb italian, pus ca titlu la aceste rânduri.

Pentru Români, după cincizeci de ani de comunism, după sute de mii de morţi în închisori, în Siberia şi pe toate drumurile ţării, după zece ani de guvernare falsamente democratică, în realitate formată şi condusă, în proporţie de nouăzeci la sută, de foşti înalţi şefi şi funcţionari comunişti, prezenţa unui homosexual declarat, ca ambasador al celei mai însemnate ţări şi puteri din lume, e foarte greu de înţeles şi de acceptat.

Prof. Nicolae ILIESCU

Răsfoind presa de-acu' 50 de ani...

Valeriu ARBORE

De folos şi spre învăţătură este omului să-şi aducă aminte. Să ştie ce s'a întâmplat ieri-alaltăieri, să compare, să tragă învăţăminte pentru suflet şi pentru înfruntarea vieţii. Ceea ce înseamnă a nu mai îngădui să se repete ce-a fost rău odinioară. Acum o jumătate de veac, de pildă, pe când războiul rece era în toi, în ţară dictatura rusocomunistă făcea ravagii. Cum se reflecta în presa reperistă a vremii marea dramă a Neamului românesc? Vai, nouă! Ea nu era de fel oglindită. Redactorii, colaboratorii, corespondenţii ziarelor şi radioului întâlneau peste tot numai bucurie şi fericire...*"Şi-om lovi cu sete / Pe orice erete, / Burjui, chiaburaşi / Câţi ne sunt vrăjmaşi"*, clama publicistul I. Istrati.

• Iată, Octombrie 1951 fusese proclamată *"Luna prieteniei româno-sovietice"*. Pentru acesastă ofensivă propagandistică s'au implicat cu zel, în cadrul *"Comitetului naţional de organizare"*, pe lângă comisari bolşevici de teapa Anei Pauker, Theohari Georgescu, Radu Zaharescu, Gh. Florescu et. com., şi o serie de intelectuali de ambe sexe, care i-au dat chiar tonul, ca: M. Sadoveanu (nici o mirare). Eduard Mezincescu (idem), profesorii universitari C. Balmuş, Radu Cernătescu, I. Creangă, Jean Livescu, Elena Mavrodin, Emil Petrovici, pictortiţa Ligia Macovei, compozitorii Alfred Mandelsohn şi Anatol Vieru, artistele Irina Răchiţeanu şi Lucia Sturza-Balandra, atleta Lia Manoliu, alţi profitori emeriţi sub toate vremurile... Întocmai ca în timpul dominaţiei otomane, Sovieticii care ocupaseră ţara, o jefuiseră şi-şi impuseseră la putere pe propriii lor vasali, nu se mulţumeau doar cu atât. Ei pretindeau să fie lăudaţi pân'la cer pentru nenorocirile pe care le abătuseră asupra patriei noastre. Şi au găsit inşi necesari să facă acest lucru, recrutaţi îndeosebi din rândurile intelectualităţii *"de stânga"*. Oameni care, purtaţi în zgardă, duşi de funie, se prostituau spiritual pentru privilegii de ordin social şi material. (Măcar tinerii de azi să afle adevărul!).

• Astfel, proslăvirea lui Stalin şi a Uniunii Sovietice *"eliberatoare"* era dusă la ultima limită posibilă. *"Scînteia tineretului"*, *"România liberă"* (sic), *"Veac nou"*, *"Universul"* (ingenuncheat), *"Lupta Moldovei"*, *"Iaşul nou"* ş. cl. se întreceau în a titra cât mai strident:*"Aducem slavă Marelui Stalin"*, *"Să cunoaştem şi să iubim Marea noastră prietenă, U.R.S.S."*, *"Sovromurile, sprijin preţios pentru construirea socialismului"*, *"Pentru extinderea experienţei stahanoviştilor"*, *"Comsomolul leninist-stalinist, mândria tineretului progresist din lumea întreagă"*, *"Clica fascistă a lui Tito, duşmană păcii"* etc.

• *"Toată reconoştinţa pentru ajutorul pe care ni-l dă cartea sovietică"*, ţinea morţiş să se destăinuie, într'un articol din oficiosul pemerist, acad. M. Haimovici. • Mecanicii ceferişti cincisutişti şi şoferii sutamiişti aplică şi ei metode sovietice în muncă.

• Reîntors din vizita făcută în Uniunea Sovietică, ţăranul-gânditor cu mâinile şi picioarele C. Amariei (din Hânderştii-Moldovei) relata, cui vrea să-l creadă, despre *"viaţa fericită a colhoznicilor"*. • Cu ocazia unui miting mare şi lat, tov. Haim Ghidale şi Hera Leibovici se trezesc vorbind vorbe: *Populaţia evreiească îşi manifestă din nou admiraţia şi recunoaştinţa pentru Marea Uniune Sovietică"* etc., etc. • Reportaj înserat alături de nişte *"scrisori pline de amărăciune faţă de diversiunea naţionalismului şovin, primite* (anonim!) *dela cei care au căzut în plasa otrăvirii propagandei sioniste, emigrând în Israel"* (efectele acestor răvaşe demascatoare s'au văzut mai târziu...) • N. Ţatomir producea în *"Iaşul nou"* făcătura poeticească *"Sus Ancora"*, din care citâm spre edificare: *"Corabia-şi leagănă puntea, / Busola-i spre roş vertical. / Şi Stalin ne mângâie fruntea / Şi Dej ni-i îndemn tuturor"* (O, ce perle horoscopice, maestre!)

• Începerea cursurilor universitare (1 Oct.), eclipsată de... deschiderea festivă a anului învăţământului de partid şi a lecţiilor de alfabetizare. • 2 Octombrie, *"ziua forţelor armate ale R.P.R."*, pusă în paranteză de preamărirea Armatei Roşii *"eliberatoarea ţării de sub jugul fascist"* • Vernisajul expoziţiei *"Măreţele construcţii ale comunismului"* (pe 7 Oct.), alt prilej adulatoriu potrivit la vreme potrivită, într'un timp tulbure şi tulburat, ba chiar turbat. • Apăreau pe-atunci şi *"cărţi noi"*? Evident. Exemplificăm: *"Opere"* vol.III, de Lenin, *"Opere"*, vol.XI, de Stalin, *"O noapte hotăritoare"*, de A. Iacobson, *"Secerişul"*, de Galina Nicolaevna. • Repertoriul noii stagiuni teatrale cuprindea, la loc de cinste *"Duşmanii"*, de Gorki şi *"Pentru fericirea poporului"* de N. Moranu şi A. Baranga. • Premierele cinematografice: *"Salut Moscova"*, *"Ceapaev"*, *"Contele Mişka"*, *"Slavă Muncii"* (producţii *"Mosfilm"*) şi filmul reperist *"La noi în sat"*.

Iertarea - treabă a lui Dumnezeu. Neuitarea - obligaţia omului!

România nu are încă un Inspectorat General pentru Situaţii de Urgenţă

Aurel BĂDĂIAN

În programul de guvernare votat de Parlament la sfârşitul anului 2000, Executivul s'a angajat să organizeze servicii publice comunitare pentru situaţii de urgenţă. De fapt, Guvernul a fost sfătuit de specialişti ai Uniunii Europene să înfiinţeze o singură instituţie care să se ocupe de situaţiile de urgenţă. În acest fel, România ar fi atins mai multe obiective, toate în acord atât cu necesitatea de protecţie a cetăţenilor cât şi cu reglementările UE.

Astfel, la nivel central ar urma să se înfiinţeze un Inspectorat General pentru Situaţii de Urgenţă care să includă două instituţii, care în prezent sunt separate: Comandamentul Protecţiei Civile şi Inspectoratul General al Corpului Pompierilor Militari. Noul organism trebue să fie demilitarizat. Pentru a respecta cerinţele europene de descentralizare, România ar trebui, de asemenea, să înfiinţeze servicii publice comunitare subordonate consiliilor judeţene care să preia structurile locale ale inspectoratelor de protecţie civilă, precum şi grupurile şi brigăzile de pompieri. Serviciile publice comunitare şi Inspectoratul au ca scopuri principale apărarea vieţii, bunurilor şi mediului împotriva incendiilor şi dezastrelor, precum şi realizarea măsurilor de protecţie civilă.

Inspectoratul ar urma să asigure la nivel naţional punerea în aplicare într'o concepţie unitară a legislaţiei în vigoare în domeniile menţionate, coordonarea şi controlul metodologic al serviciilor publice comunitare. În acest fel, se realizează un progres faţă de vechea formă de organizare prin existenţa unei strategii unitare la nivel naţional. De asemenea, Inspectoratul ar urma să elaboreze criterii minime de performanţă pentru personalul care lucrează în aceste domenii. În subordinea Inspectoratului ar urma să funcţioneze instituţii de învăţământ, studii şi experimentări, unităţi şi subunităţi specializate, ateliere şi depozite de asigurare tehnică, logistică şi de reparaţii.

Abia la nouă luni după ce a primit votul Parlamentului, Guvernul Adrian Năstase şi-a găsit timp să discute şi această problemă, în şedinţa Executivului din 30 August. Pentrucă tot nu se grăbeşte nimeni, guvernanţii au decis ca ordonanţa să intre în vigoare începând din... 1 Ianuarie 2002. Până la 1 Martie 2002, Ministerul de Interne şi Ministerul Administraţiei Publice trebue să elaboreze *"Principalele activităţi şi etape pentru aplicarea prevederilor prezentei ordonanţe"*. Adică ministrul de Interne Ioan Rus, care are în prezent în subordine pompierii militari şi Departamentul Protecţiei Civile, trebue să se înţeleagă cu Octav Cozmâncă, în subordinea căruia va intra Inspectoratul. După care va urma o întreagă operaţiune, neîndoielnic de durată - preluarea bunurilor mobile şi imobile şi a personalului care va fi detaşat în interes de serviciu ş.a.m.d.

Pentru a fi însă operaţionale, Inspectoratul şi serviciile judeţene trebue să aibă o înzestrare adecvată. Ele au nevoie de autospeciale şi utilaje de intervenţie, de descarcerare şi acordare a primului ajutor, echipament şi aparatură de transmisiuni, gestionare, apeluri de urgenţă, alertare-înştiinţare, de informatică, de identificarea riscurilor şi de protecţie a personalului, mijloace de transport, substanţe şi alte materiale tehnice specifice, precum şi animale de căutare-salvare. Cum în prezent dotarea la aceste capitole este precară, va dura destul de mult până la atingerea nivelului dorit. Va fi o problemă mai ales pentru serviciile din judeţe, a căror finanţare va fi asigurată din bugetele locale.

Până una alta, ordonanţa a aterizat la Senat. Însă senatorii, preocupaţi de alte probleme, nu au găsit de cuviinţă să o discute în regim de urgenţă nici măcar după tragicele evenimente din SUA. Aşa încât, ordonanţa aşteaptă cuminte la Comisia de apărare.

AMINTEŞTE-ŢI, SĂ NU UIŢI

Urmare din pag. 9

înainte de a muri mi s'a transmis fotografia lui şi a soţiei, în acel mediu calm distins ca şi faţa lui cu trăsături nobilare.

***

Am scris cele de mai sus gândindu-mă că istoria suferinţelor noastre nu se rezumă numai la nume de politicieni incompetenţi care, împreună cu un suveran şi mai incompetent, au facilitat invazia comunistă pentru care au plătit greu, cu ani de puşcărie, din care, cei din ţară, cu obstinaţie, îşi amintesc şi memorializează numai Sighetul. Dar Ţara e plină de morminte neştiute, împrăştiate fără sens ca şi ciuliniii Bărăganului, morminte pe care nu vrem să le menţinem în memorie.

Este greşeala noastră de a refuza să ne amintim.

(Va urma)

R. DUNĂREANU

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL
CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor se pot face după cum urmează:
Din Canada şi U.S.A. se pot trimite *"Cecuri Personale"*.
Din Europa numai *"Mandat Poştal"*. Nu trimiteţi *"Euro Cec"*
Alte continente - *"Cec Internaţional"*

Adresa ziarului este:
CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010, Westcliffe Postal Outlet, Hamilton Ont. Canada L9C 7N5

Costul abonamentului este 40.00 de dolari pentru un an

Carte evocatoare a unui martir

——Mihai Stere DERDENA——

Distinsul universitar şi scriitor clujean Andrei-Iustin Hossu, cunoscut - îndeosebi de Românii din diasporă şi din exil - şi ca fidel colaborator al prestigiosului periodic *"Cuvântul Românesc"*, poate fi mulţumit, chiar mândru, că, în anul 2000, realizează performanţa rarisimă de a fi publicat trei cărţi, anume*"Cugetări religioase, filosofice, morale şi politice, 1984-1996", "Cimitirul vesel nu este vesel"* şi *"Biopolitica eminesciană"*. Al treilea volum constituie rodul colaborării Domniei sale cu doctorii Gheorghe Vomica şi Şerban Milcoveanu şi cu profesoara Tatiana Perţ. Socotind şi cele cinci apariţii editoriale de dinainte, rezultă un total de opt volume, ceea ce înseamnă o activitate literară impresionantă, dacă avem în vedere că acest scriitor are doar 51 de ani (împliniţi la 15 Ianuarie 2001).

Toate cele trei cărţi, editate în anul trecut, prezintă interes excepţional, însă în cel mai înalt grad ne impresionează *"Cimitirul vesel nu este vesel"*. Cugetări filosofice şi de altă factură, dar mai ales, studii eminescologice s'au publicat din belşug şi se vor mai scrie cu nemiluita, cât timp va dăinui Neamul Românesc, fiindcă Poetul Genial, nespus de iubitor de Ţară, merită cu prisos asemenea osteneli, însă despre martirul maramureşean Gheorghe Rednic nimeni nu se învrednicise să ne spună că a existat acest erou, care, conducând cu temeritate grevele şi manifestaţiile anticomuniste ale studenţilor clujeni, din anii 1944-1946, avea să fie întemniţat, în 1948, şi ucis în 1950, de discipolii bolşevici ai lui Satan din terifianta închisoare Aiud, dat, apoi, unei prea nedrepte uitări.

Intenţionăm, aşadar, să prezentăm doar volumul *"Cimitirul vesel nu este vesel"* pentrucă într'însul este evocată figura mediculuI Gheorghe Rednic. Dealtminteri, principala virtute a autorului, văditâ în acest original memorial de călătorie, o reprezintă scoaterea din grosul colb al uitării a lui Gheorghe Rednic, martirizat pe când avea doar 28 de ani.

Tatăl lui Andrei-Iustin Hossu, filosoful Petre Hossu, îl cunoştea pe liderul studenţesc Gheorghe Rednic încă din anii când universitatea clujeană era refugiată la Sibiu (ca urmare a cedării fără luptă de trădătorii guvernanţi carlişti a Transilvaniei de Nord, implicit a celui mai important oraş transcarpatic, care era Clujul), dar cu timpul, uită numele de botez al lui Rednic. Şi avea să-i vorbească puberului său fiu, prin anii '50-'60 din veacul trecut, despre studentul medicinist Gheorghe Rednic. Date biografice îndestulătoare n'a putut să transmită deoarece nu le poseda. Nu reţinuse Petre Hossu nici localitatea natală a martirului, dar îşi amintea că Rednic avea obârşie transilvăneană şi că în timpul studenţiei manifestase certe aptitudini actoriceşti.

Însă Andrei-Iustin Hossu, extrem de sensibil la jertfele celor mai demni şi mai curajoşi luptători anticomunişti, beneficiar şi al unei memorii uluitoare, ţine minte numele viteazului patriot până hăt la maturitate şi nu va scăpa, în anii '70-'80, nici o ocazie de a-şi îmbogăţi bagajul cunoştinţelor despre Rednic. Ar fi vrut să-i caute mormântul (după ce se convinsese că-i mort, mergând oriunde, în ţara noastră, ca să-l găsească, dar nu dispunea decât de prea puţine repere biografice. Nici acestea, teribil de insuficiente, nu erau certe. Bunăoară, reţinuse ca prenume ale eroului şi Mircea şi Liviu. Doar patronimul Rednic era real. Însă printre Românii ardeleni se găsesc numeroşi purtători ai acestui nume de familie. În atare condiţii, socotea că numai hazardul ar putea să-l călăuzească spre lumină ca Ariadna.

Maramureşul, încărcat de legende şi de istorie, împodobit de biserici fascinante, de folclor autentic şi frumos, nu putea să nu exercite atracţie irezistibilă şi asupra adolescentului, atât de avid de cunoaştere încât devine student strălucit al Facultăţii de Filosofie din Cluj.

Auzind, în timpul studenţiei, că cimitirul din comuna maramureşeană Săpânţa devenise vestit, atât în România, cât şi în ţări străine, prin epitafurile comice scrise pe pietrele funerare de localnicul meşter Stan Pătraş, Domnul Andrei-Iustin Hossu îşi propune, după ce şi-a luat licenţa în filosofie, devenind asistent universitar la facultatea pe care o absolvise, să vadă, la faţa locului, această manifestare insolită de pe locaşurile de veci.

Abia acum, emancipat din condiţia de întreţinut, prin dobândirea statutului de salariat, poate lucra la planul de a vedea Maramureşul mitic, dar nu printr'o excursie fugară, din care, vilegiaturiştii reţin dela ghizi date pe care le pot lua din cărţi, ci printr'un lung concediu estival.

Prilejul i se iveşte în vacanţa mare din anul 1979. Călătoreşte cu un tren personal ca, în acest mod, să vadă cât mai multe locuri şi persoane maramureşene. Dela Sighet îşi continuă călătoria cu autobuzul până la Bârsana (comună a cărei şcoală generală se va numi începând din 1999, *"Mircea Vulcănescu"*, alt mare martir anticomunist), iar de aici, per pedes, până în satul subordonat Valea Muntelui, la prietenul său Petru Roman, care îi va fi gazdă. Era în ziua de Miercuri, 25 Iulie 1979.

În ziua următoare, ieşind la plimbare, sătenii care-l văd, cred că este de alt neam. Un bătrân îl consideră aleman, întrucât *"străinul"* e frumos, atletic şi fercheş ca un German. Autorul însuşi crede că alura şi ţinuta lui vestimentară îl apropie de un colonialist olandez.

Ca orice turist aflat în Maramureş, nici Andrei-Iustin Hossu nu rezistă vreme îndelungată, tentaţiei de a vedea satul Săpânţa şi, mai cu seamă, celebrul ţintirim, devenit vesel, datorită hazliilor stihuri scrise pe pietre întru pomenirea celor morţi aşa cum au trăit, relevându-se cusurul specific al fiecărui răposat. Habar n'avea la această vizită că în acest cimitir s'ar afla şi mormântul simbolic al marelui erou anticomunist Gheorghe Rednic.

De atunci, petrece în fiecare an, o parte din concediu în Maramureş la preabunii săi prieteni, fiind vrăjit de provincia istorică din care au pornit volevozii Dragoş şi Bogdan, întemeietori ai Moldovei.

În anii următori caută date noi despre mucenicul Gheorghe Rednic. Lucrul cel mai notabil îl află, prin tatăl său, dela Horaţiu Ciortin, anume că Rednic era din Săpânţa şi că ar fi înmormântat în cimitirul vesel. De îndată ce se *"înarmează"* cu această informaţie extrem de preţioasă, neobositul căutător de adevăruri îngropate, merge a doua oară la Săpânţa, de această dată doar cu intenţia plină de pietate de a vedea şi a îngenunchea la locaşul de veci al eroului naţional. Acest pelerinaj este întreprins în 20 August 1984. Dela Sighet la Săpânţa călătoreşte cu medicul Teofil Micle, unul dintre amicii maramureşeni pe care-i cucerise în precedentele sale vizite şi excursii, mai ales pe mirifica vale a Izei, de al cărei locuitori ospitalieri şi plini de omenie creştină este sedus. Ajung la cimitir, se opresc lângă portar, care-i, totodată, vânzător de bilete pentru turişti, şi iată începutul convorbirii purtate de autor cu paznicul:

" - Nu vă supăraţi, puteţi să-mi spuneţi unde este mormântul doctorului Liviu Rednic?

- Nu Liviu, Gheorghe Rednic îl cheamă. E mormântul dim marmură, făcut de mama lui. Mergeţi înainte, e chiar în faţa Dumneavoastră, e în stânga dela intrarea în biserică" (pag. 70).

Citâm tot din pagina 70:

"Stăm ţintuiţi dinaintea mormântului şi îl privim. La creştetul mormântului, acoperit şi mărginit de frunziş, o piatră mare de marmură: pe cruce, sus, încrustat portretul Mamei - chipul pământiu spiritualizat şi străbătut de durere al unei biete ţărance bătrâne cu capul învăluit în năframă neagră, - iar mai jos, încrustat portretul Fiului - un tânăr intelectual, delicat, frumos, luminos şi pur (vai totul e lumină şi spirit!), într'o poză studiată şi reflexivă, cu obrajii uşor răzimaţi în două degete ale mâinii stângi: pe cenotaf, încrustat Semnul Crucii, sub care această extraordinară inscripţie:

<AICI SE ODIHNEŞTE
DR. GHEORGHE REDNIC.
A TRAIT 28 ANI. REP. 1950.

MAMA CU MELANIA ŞI SURORILE.
IMI ESTE PREA SCURTĂ VIAŢA
CA SĂ TE PLÂNG PE TINE !
DORMI IN PACE ! >"

Reproducem, spre lămurirea cititorilor, alte două fragmente tulburătoare:

"Bătrânul portar, când mă apropii de ii mulţumesc pentru îndrumare, îmi zice şoptit:

- A murit în închisoare.

- Ştiu, îi răspund eu.

- Mama lui s'a dus la închisoare ca să îi dea trupul copilului ei omorît şi să îl înmormânteze după legea creştinească, da nu i l-au putut da că era aruncat la groapa comună, îmi povesteşte bătrânul. Atunci, ea, că tată el nu mai avea, că a murit, şi-a făcut mormânt pentru ea, când a muri, şi el, care numai era, da' în mormânt e numai ea îngropată.

- Câţi ani a mai trăit mama doctorului Rednic?

- D-apoi, el a murit în '50, în închisoare, iară ea nu a mai dus-o mult, a murit prin '58 " (Pag. 71).

"Rednic era băiat de oameni săraci din sat, din Săpânţa. Nu erau gazde. Apoi, o învăţat de a ajuns doctor şi s'o'nsurat cu fata popii din sat. De ciudă că nu a luat-o pe ea de nevastă, o prietenă a lui de când era student l-a spus la tatăl ei, care era ofiţer de Securitate, şi aşa a ajuns el la închisoare şi să moară.

- Nu-i adevărat! - replic eu, cu revoltă mocnită împotriva comunismului asasin al martirului, dinaintea naivităţii bătrânului. Rednic a fost închis şi omorît în puşcărie pentrucă a fost şeful grevelor studenţeşti dela Cluj din 1946 împotriva regimului comunist!

- Aşe cum ziceţi -i ngădui ţăranul cu buna-cuviinţă faţă de domn. Dumneavoastră sunteţi doctor în Cluj?

- Nu, sunt profesor la Cluj, da' tatăl meu, tot profesor, a fost prieten cu Rednic când erau studenţi, în refugiu, la Sibiu. Şi acum, târziu, a aflat Tata dela un alt doctor, prietern al doctorului Rednic şi al Tatii, medic în Satu Mare, care şi el a fost închis din cauza grevei şi a scăpat cu viaţă din puşcărie - că Rednic este înhumat simbolic în mormânt cu mama sa şi am venit să văd mormântul" (paginile 72-73).

Tot în cimitirul din Săpânţa se află şi mormintele câtorva dintre nenumăraţii patrioţi români, ucişi de barbarii honvezi hortişti, în anii 1940-1944. Aceste morminte sacre constituie argumente dintre cele mai temeinice ca ţintirimul din Săpânţă să nu mai fie socotit vesel. Astfel se explică titlul operei pe care o comentăm.

Cartea,*"Cimitirul vesel nu este vesel"* nu-i prea voluminoasă. Are doar 100 de pagini, putând fi citită în cel mult, patru ore. Însă bogăţia şi varietatea informaţiilor dintr'însa sunt uimitoare. Fiecare dintre călătoriile întreprinse în Maramureş, la Bucureşti, sau pe litoralul românesc al Mării Negre îi prilejuieşte autorului posibilitatea de a-l îmbogăţi pe cititor cu noi cunoştinţe din felurite sfere ale activităţii umane, începând cu literatura beletristică şi terminând cu sportul. Nu lipsesc nici particularităţile graiului maramureşan, pe care şi le însuşeşte cu reală vocaţie de filolog. Multe dintre persoane, printre care se află şi intelectuali cu studii superioare, precum medicul stomatolog Teofil Micle, nu doar oameni neşcoliţi, ca bunăoară, ţăranca din Valea Muntelui (care poate să răspundă unde locuieşte Petrică Roman numai după ce autorul îi face acestuia un portret fizionomic), se exprimă în dulcele grai al sătenilor de pe valea Izei. Îi sunt deplin familiare autorului modul de trai şi vorbirea ţăranilor transilvăneni deoarece el s'a născut şi a copilărit în mediul rural, anume în satul Cheud, comuna Năpradea din judeţul Sălaj, aproape de râul Someş şi nu prea departe de hotarul de unde se întinde Maramureşul.

Ba mai mult, cititorul atent şi avid de cunoştinţe ar putea să reţină sensuri noi, regionale, ale unor termeni consacraţi cu alte înţelesuri, ca, de pildă, *"gazdă"* şi *"ocol"*. Priceperea stilistică a autorului se vădeşte şi în construcţia de perioade, asemenea unor maeştri din acest punct de vedere, ca Alexandru Odobescu şi Nicolae Iorga. Paginile 34 şi 35 sunt edificitoare în acest sens. Subliniem că peste tot ne cucereşte stilul prin claritatea fermecătoare, confirmând opinia filosofului clujean D. D. Roşca, în ceea ce priveşte această calitate de stil în care scria că *"limpezimea gândirii şi simplitatea stilului constituie indiciul clarităţii cugetării"* (D.D. Roşca, *Etica intelectuală*, 1943, p.15, apud Isabela Vasiliu-Scraba, *Oroarea de metafizică în receptarea operei lui Mircea Vulcănescu*, eseu publicat în revista Asachi, nr.149, Iulie 2001, pp 6-7).

Fiind intelectual de mare clasă - filosof şi scriitor liric, totodată - autorul ne desfată cu destule pagini captivante, în care laudă adevărul, frumosul şi bucuria de a trăi. Astfel de efuziuni pline de lirism îi sunt produse de chefuri, de partida de pescuit, de omenia maramureşenilor (cu osebire frumuseţea lăuntrică a bârsănenilor), de vraja naturii sau revederea unei femei îndrăgite.

Rămânem admirativi şi când citim paginile în care memorialistul îşi exprimă preţuirea faţă de părintele său, Petre Hossu, de asemeni filosof, dar şi faţă de spiritele emblematice Mihai Eminescu, Lucian Blaga, Nae Ionescu, Emil Cioran (până să plece din România) Mircea Eliade, Constantin Noica şi Mircea Vulcănescu. Pe legendarul Petre Ţuţea a avut chiar şansa de a-l cunoaşte direct, văzându-l în câteva dăţi. Iată ce scrie, în concluzie, despre acesta:*"... a fost, este şi va fi un Român verde, legionar, de aceea perpetuu înfrânt istoric şi perpetuu triumfător mesianic, câte zile va avea"*. (pagina 62). Menţionăm că Petre Ţuţea încă trăia când Andrei-Iustin Hossu a notat acestea despre bătrânul gânditor creştin.

Continuare în pag. 13

Interviu cu pictorul Ion Grigore

Pictura lui Ion Grigore poate fi considerată emblematică pentru spiritul românesc. Se regăseşte în ea specificul naţional într'o asemenea măsură, încât opera sa poate fi considerată una dintre cele mai reprezentative în acest sens.

De altfel şi omul Ion Grigore degajă acele trăsături specifice ţăranului român. În micuţul atelier aflat la mansarda unui mare bloc din Piaţa Palatului - în care ambientul este compus cu rafinament din obiecte rustice, flori de câmp uscate, icoane vechi şi noi realizate de el însuşi, maestrul te primeşte cordial, sfătos şi plin de căldură.

Întrebare: Cum aţi întâlnit arta, cum v'aţi ales meseria şi cum a fost debutul de artist?

Răspuns: Sunt momente când mă întreb dacă am întâlnit ARTA. Şi dacă eu presupun (zic) că am întâlnit-o, atunci s'ar naşte întrebarea: Oare EA m'a întâlnit pe mine? Dar lăsând la o parte îndoielile şi întrebările (care, în treacât fie spus, cu cât trec anii acestea se înmulţesc), pot spune că ARTA am întâlnit-o mai întâi din JOACĂ, apoi, mult mai târziu, prin învăţătură şi educaţie; printr'o preocupare personală şi permanentă în intenţia de a-mi forma o cultură plastică solidă (sigur, în limita posibilităţilor mele ca intelect şi putere de percepţie).

Dacă practici ARTA, ca meserie nu ţi-o poţi alege. În cadrul muncii - meseria de artist, de pictor, nu există, există însă cea de pictor de firme, de vopsitor, sau altele asemănătoare.

Pentru a face ARTĂ se presupune, dacă nu prea mult, atunci puţin talent (ce-i prea mult strică), să fii un cât mai bun Meseriaş (dacă se poate foarte bun), după care urmează multă, multă muncă (aceasta nu strică, deşi în ARTĂ, şi nu numai, nu se apreciază munca, ci rezultatul muncii), dragostea pentru ceea ce faci... Şi după toate acestea este posibil să te întâlneşti cu ARTA, să o întâlneşti sau să te întâlnească.

Debutul, ca MESERIE, a fost foarte devreme, de mic copil, ca ARTIST însă mult mai târziu, după absolvirea facultăţii. În anul 1965 am fost acceptat la o expoziţie de pictură şi sculptură - Salonul de artă al oraşului Bucureşti. Această participare, la o expoziţie oficială, mi-a dat încrederea şi ÎNCĂPĂŢÂNAREA de a persevera pe lungul drum către ARTĂ.

Întrebare: Care sunt personalităţile care v'au influenţat destinul artistic? Ce anume v'a determinat stilul inconfundabil ca tehnică şi tematică?

Răspuns: Port respect şi dragoste pentru toţi cei care mi-au dat sfaturi despre ARTĂ, pentru toţi profesorii ce i-am avut de-a lungul anilor de învăţătură, începând cu şcoala primară şi terminând cu studiile universitare.

La şcoala primară din sat, la început, a fost învăţătorul Emil Grigore (care era şi pictor), apoi la liceul *"Ştefan cel Mare"* din Suceava a fost profesorul şi pictorul Dimitrie Longhin. La Institutul de Arte Plastice *"Nicolae Grigorescu"* din Bucureşti (în prezent Universitatea de Arte), unde am urmat secţia de Pictură Monumentală (astăzi Artă Murală), am avut ca profesori: Ion Popescu Negreni, Paul Miracovici, Gheorghe Popescu, Gheorghe Labin, Ştefan Constantinescu, Gheorghe Ghiţescu (la Anatomie), Eugen Schileru, Adina Nanu, Paul, Constantin (Istoria Artei), Horia Teodoru, Victor Schobel (Perspectivă), alţi profesori cărora le-am fost asistent, precum: Costin Ioanid, Simona Vasiliu Chintilă, Ştefan Szony. Toţi aceşti profesori amintiţi, unii dintre ei mari personalităţi ale culturii şi artei româneşti, au contribuit, sau influenţat într'o măsură mai mică sau mai mare, la formarea mea ca PICTOR.

Dar destinul în ARTĂ depinde de mulţi factori: Talent, Pregătire profesională (Şcoală), Muncă, Voinţă, Perseverenţă, Informaţie, Rerceptivitate... şi Noroc.

Personalitatea în artă se formează în timp. Nu trebue a-ţi căuta cu ostentaţie un stil propriu de exprimare, originalitate. Prin lucru permanent în faţa şevaletului şi cultură plastică (şi nu numai) ajungi la STIL, tehnică şi viziune persoanlă.

M'a interesat, apreciez şi iubesc valolrile artei româneşti şi universale.

Formaţia mea de pictor muralist, arta medievală românească (arta vechilor zugravi de biserici), cultura populară şi folclorul (în general civilizaţia Satului Românesc), sunt factori ce au contribuit, sau şi-au pus amprente în formarea mea ca personalitate artistică.

Cu privire la tematica picturii mele: Cred că un PICTOR, un artist în general vorbind, trebue să FACĂ ceea ce ştie el mai bine, ce cunoaşte mai temeinic, tot ce iubeşte mai mult, ce se decantează din experienţa sa de viaţă, obsesiile sale, starea de spirit, libertatea de a alege ce i se potriveşte, toate acestea determină tematica operei sale.

Cât priveşte pe mine, EU sunt legat de lumea satului. Acolo m'am născut, sunt locurile copilăriei, ce le-am îndrăgit cel mai mult, este lumea ce o cunosc cel mai bine. Această LUME vreau să o exprim în pictura mea, pentrucă ea mă exprimă pe mine.

Întrebare: Cum credeţi că trebue să influenţeze arta conştiinţa publicului?

Răspuns: Mai întâi de toate artistul trebue să se exprime pe sine şi pentru el. Calitatea artei sale îl va duce şi către public - mă refer la publicul avizat în primul rând - iubitorul de artă.

Nu întotdeauna există o relaţie fericită între succesul de public şi calitatea artei pe care o face un pictor. Dacă DA, atunci cu atât mai bine şi ferice de artist. Dar de cele mai multe ori, nu se întâmplă aşa.

Arta trebue să degaje anumite stări sufleteşti şi de spirit, în afară de calităţile formale de necontestat din punct de vedere estetic. Atunci, cu siguranţă, o astfel de artă va fi receptată de PUBLIC (atât de cel avizat, cât şi cel mai puţin avizat, şi îl va influenţa în bine.

Căci: Arta este făcută de OM şi pentru OM.

Întrebare: Ce părere aveţi despre arta modernă, ca profesor, cum apreciaţi ceea ce fac tinerii de azi?

Răspuns: Despre ARTA MODERNĂ nu am nici un fel de părere. Ea există. Arta adevărată este perenă, nu modernă, mai puţin modernă sau perimată.

În artă există FRUMOS şi URÂT, BINE şi RĂU, MORAL ŞI IMORAL.

Prin Artă modernă vreau să înţeleg: tot ceea ce se face astăzi, la ora actuală.

Arta adevărată este mereu tânără, de actualitate. Tinerii de astăzi fac şi năzdrăvănii, dar fac şi ARTĂ cu adevărat. Acolo unde NĂZDRĂVĂNIILE au acoperire artistică, vor rezista. Timpul decide dacă DA sau NU.

Întrebare: Ce importanţă are pentru D-voastră întâlnirea cu publicul?

Răspuns: Este bine, ca din când în când ARTISTUL să se mai întâlnească cu publicul. Asta aşa, ca EL să-şi dea seama dacă mai este cu picioarele pe pământ. Pentrucă oricum, cu capul în nori este şi va fi mereu.

Indiferent ce-ar fi, ARTISTUL trebue să reziste la tot felul de INTEMPERII.

Nu ştiu în ce măsură ARTISTUL influenţază publicul, dar cu siguranţă cred că ARTISTUL nu trebue să se lase influenţat de PUBLIC.

A consemnat
Gabriela BIDU

(PSEUDO) APARIŢIE EDITORIALĂ

A apărut în ţară, la Editura Ianus (denumire deloc întâmplătoare, după o simbolistică a unui număr multiplu de feţe), o penibilă carte intitulată ***"Ochii şi urechile poporului"*** (şi nu cumva ale Partidului!), de convorbiri cu sinistrul general de Securitate, Pleşiţă.

Iată cum, într'un interviu diversionist care se vrea pe alocuri agresiv, dar în general cu multe *"mingi ridicate la fileu"*, consemnat de Viorel Patrichi dela redacţia revistei securiste *"Lumea-magazin"* şi cu o prefaţă semnată de istoricul comunisto-naţionalist Dan Zamfirescu, generalul bătăuş ne explică, în perfectul său stil mârlănesc cu care îşi delectase până acum spectatorii micului ecran, cum deşi acum pensionat, tot activ a rămas şi continuă, dacă nu a ne mai bate, măcar a-şi bate joc de noi.

Securistul Pleşiţă a scos capul din lada de gunoi a Istoriei şi îşi face deci mai departe murdara meserie: dezinformează având aerul că ne informează, bineînţeles contra unor substanţiale drepturi de autor, fiind ştiut cât de grea este viaţa pensionarilor din ţară.

Ce poate însă reţine din această extrem de nocivă maculatură tânăra generaţie a celor care au astăzi douăzeci de ani şi care la aşa-zisa Revoluţie umblau în pantaloni scurţi? Şi care, copii fiind, nu au avut cum să aibă de-a face cu Securitatea şi nici să realizeze paranoia cuplului Ceauşescu. Citind cartea se informează şi află că nu este chiar aşa cum spun unele publicaţii şi că adevăraţii patrioţi se pare că au fost securiştii (cei bătăuşi, torţionari şi criminalii!), mereu în slujba poporului şi nu a Partidului sau a Împuşcatului. Şi că aceştia, *"ochii şi urechile poporului"*, nu au făcut decât să apere ţara de Ruşi (de Americani o apără în prezent), iar toate victimele cunoscute ca oponenţi ai regimului comunist sunt, de fapt, bandiţi trădători şi, în plus, au fost aproape toţi informatorii Securităţii.

Logica generalului-bătăuş este extrem de simplistă pentru un fost şef al Securităţii care se vrea eminenţă cenuşie: Icsulescu, despre care noi ştiam că a fost închis sau persecutat pentru convingeri şi fapte anticomuniste, a fost de fapt informator al Securităţii, deci este rău şi demn de dispreţ. Securitatea însă, pe care acesta o informa, era bună, iar securiştii (oameni cu frica lui Dumnezeu, băieţi buni să-i pui la rană şi vajnici apărători ai legalităţii) erau iubiţi de popor!

Iată şi un citat semnificativ (pag.145) referitor la martiriul curajosului scriitor opozant Paul Goma, *"prietenul lui Pleşiţă"*: *"-L-am prins la Cercetări penale, l-am apucat de barbă şi i-am tras un pumn în falcă de a rămas cu gâtul strâmb. - Dumnezeul mă-tii, dobitocule, ...mă, cum de nu ţi-a căzut, mă, o cărămidă în capu' ăla, te'n c.. pe mă-ta de buhai?!"*

Superbul stil (*"de un autentic talent"* - spune Dan Zamfirescu în măgulitoarea-i prefaţă) se etalează pe aproape 250 de pagini, în care generalul-scriitor se tot umflă în pene cu palpitantele-i performanţe în slujba poporului. Preţul acestei *"cărţi"*: 60.000 lei! În Occident este preţul unui sul de hârtie igienică.

Radu NEGRESCU SUŢU

NU UITAŢI!
PLĂTIŢI ABONAMENTUL
LA CUVÂNTUL ROMÂNESC

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

Gelu NEAMȚU

În America, pentru Unirea Transilvaniei cu România

Editura Dagerom Impex, Cluj-Napoca

O nouă lucrare vine să încununeze opera științifică a istoricului clujean, dr. Gelu Neamțu, după nenumărate volume, studii și articole închinate istoriei moderne românești îndreptate cu predilecție asupra *Istoriei presei politice românești dela 1848 la 1918, Revoluției Românilor din Transilvania dela 1848-1849 și Emigrarea Românilor din Transilvania în S.U.A. până la 1918.* La acest din urmă subiect, cu precădere asupra momentului Unirii dela 1 Decembrie 1918, se referă volumul de față. Este o lucrare fundamentală bazată pe noile cercetări efectuate în America, la *Library of Congress* și *National Archive* din Washington D.C., la *Biblioteca Universității* din Cleveland, adăugate celor de acasă, interferate cu cercetările din periodicele vremii, în baza unei interpretări științifice adecvate. Un efort primit cu mare satisfacție în diletantismul vizibil al zilelor noastre.

Academecianul Camil Mureșan în *Cuvântul înainte* remarcă caracterul unitar al volumului și că *Românii-americani* trăiesc *"pe dublul plan al integrării în mediul de adopție "* și al păstrării *"rădăcinilor"* în cel de *"origine"*.

În *Introducere* autorul își justifică demersul și atașamentul pentru subiect prin aceea că el însuși este nepot de emigrant american, prin bunicul dinspre mamă care a locuit la Cleveland și care prin povestirile sale i-au insuflat fascinația pentru America. Dorința s'a împlinit și, nepotul devenit istoric vine cu multe și semnificative întâmplări personale din perioada cercetărilor americane, vizitele efectuate la unele familii de Români-americani, la biserici, suspiciunile cu care a fost întâmpinat. A avut șansa să viziteze muzee, expoziții unde să-l regăsească pe C. Brâncuși, să-l cunoască pe Vlad Georgescu și Theodor Andrica.

Autorul se oprește, pe scurt, la istoricul emigrației, care a avut loc prin anii 1890-1894 . Cifrele sunt imposibil de stabilit, iar cauzele emigrării sunt și de natură politică, nu doar economică. America devine cunoscută cel mai bine prin periodicele românești care apăreau în Transilvania, *"Gazeta Transilvaniei"*, *"Foaie pentru minte"*, ... *"Telegraful Român"*,calendarul *Amicul Poporului*... unde se publicau texte, în special de George Barițiu, din concepția lui George Washington, Benjamin Franklin, sau fragmente din opera lui Thomas Paine, urmărind astfel cu atenție sporită democrația americană pe care o comparau cu asuprirea tot mai pronunțată a națiunilor nemaghiare din Ungaria. Democrația din America, libertatea presei, rolul limitat al guvernului exercitau o adevărată fascinație asupra conducătorilor mișcării naționale din Transilvania și indirect o încurajare a emigrației.

Autorul trece în revistă în primul capitol (p.25-40) cauzele politice, economice și sociale, complexitatea problemei emigrării naționalităților din Austro-Ungaria și statistici pe anumite perioade de timp, când fenomenul a luat proporții îngrijorătoare pentru guvern, pentru fruntașii Partidului Național Român și, în final, pentru forurile bisericești. Forța de muncă, contribuabilii sau viitorii oșteni în număr de aproape 200.000 de oameni care-și părăseau vetrele strămoșești nu era o situație de neglijat. Cu toate aceste semnale de alarmă, asuprirea continuă: forțarea maghiarizării, lipsa votului universal, iar intelectualii care își exprimau liber opiniile erau concediați sau, mai rău, erau târîți prin tribunale și condamnați la închisoare.

Cauzele reale continuau cu noi constrângeri *"pe bietul om"* -scrie ziarul *America- "care trebue să-și ia lumea în cap ca să nu moară de foame"* (p. 35). Autorul explică însemnătatea dorinței reîntoarcerii primilor emigranți cunoscuți din această cauză sub numele de *-mia și drumul-* . Ei voiau sa adune suma de o mie de dolari cu care să se reîntoarcă acasă pentru ca să-și cumpere o bucată de pământ, să-și ridice o casă de piatră și, eventual, să-și deschidă vreun modest atelier.

Următorul capitol se ocupă de *"Prima acțiune politică antidualistă de amploare a Românilor din Statele Unite, 1911"* (p.41-61) prilejuită de vizita fostului ministru Apponiy Albert în America în orașele Cleveland și Chicago cu cea mai densă populație provenită din Austro-Ungaria. Întâmpinare a fost extrem de ostilă și nefavorabilă trimisului Monarhiei Austro-Ungare.

Un alt pas important în drumul spre unitate statală l-a constituit *"Un preludiu al marii uniri - Adunarea Națională a Românilor americani din 9-10 Martie 1918 dela Youngstown, Ohio* (p.63-80), când s'a realizat în mod sărbătoresc ruperea de Ungaria și alipirea la România. Au vorbit atunci numeroase personalități din America și România. Adunarea s'a terminat cu *"Deștepată-te române"* și imnul Statelor Unite, cucerind opinia publică americană pentru cauza unității naționale. Dr. Constantin Anghelescu, ministru plenipotențiar al României în Statele Unite, a considerat Adunarea ca *"un important act politic, cu un mare răsunet în America și în străinătate, pentru a arăta adevărata voință a Românilor din Austro-Ungaria de a se uni cu România când sunt liberi"* (p. 66).

Se tratează mai departe solidaritatea națiunilor oprimate aflate în Statele Unite printr'un organism politic special întemeiat, numit *"Uniunea Democratică a Europei Centrale"* (p.81-110). Această uniune s'a format din Slovaci, Cehi, Sârbi, Polonezi, Italieni și Români și va fi cea care va semna la Philadelphia, în 26 Oct. 1918, Declarația de Independență a popoarelor din Europa Centrală. Românii au avut o activitate intensă în acest organism prin căpitanul Vasile Stoica. Demn de menționat este reproducerea documentului original privitor la scopul acestei *Uniuni* , care a dus la Unirea dela 1 Decembrie 1918. Pagini emoționante sunt dedicate pentru *Legiunea Românilor americani 1917-1918* (p. 111-138), care urma să plece pe front, însă din păcate, a fost prea târziu, deoarece războiul se terminase.

Într'un capitol separat, autorul se ocupă de *Marea Unire în presa Românilor din S.U.A.* (p. 139-147), în special în paginile ziarelor *America* și *Românul* a căror activitate a făcut parte din Mișcarea Națională. Redactorii, gazetarii cu diverse articole au fost în slujba idealului național sprijinind toate acțiunile legate de această idee. Cu un titlu extrem de semnificativ *Mai frumos ca'n vis...* Iuliu E.V. Ioanovici descrie entuziasmul înălțător al Românilor americani la aflarea știrii dela 1 Decembrie 1918 dela Alba Iulia.

Stând pe scaun: Dr. Gelu Neamțu la institutul din Cluj-Napoca

Un alt punct special demn de remarcat al acestei lucrări îl constituie capitolul consacrat ecourilor Unirii Transilvaniei cu România în presa americană din Decembrie 1918 (p 172). Autorul s'a oprit la șapte ziare mai importante, care au publicat diferite informații despre acest act al întregirii.

Într'un capitol aparte se detaliază vizita lui Nicolae Iorga în Statele Unite din anul 1930, iar în ultimul capitol autorul punctează din suferințele care au urmat întregii activități merituoase a lui Vasile Stoica din America, supus unor intrigi necruțătoare. Dar cel mai necruțător a fost regimul comunist care, pur și simplu l-a băgat în închisoarea Jilava, unde a și murit în Ianuarie 1959.

Lucrarea istoricului Gelu Neamțu completează un gol resimțit în istoriografia românească privitoare la o cercetare bazată pe izvoare de primă mărime din Statele Unite, arhive, biblioteci și presa română și americană completată cu cercetările de acasă care întotdeauna s'au ridicat, în cazul lui, la cel mai înalt nivel.

Istoricul Gelu Neamțu este un demn și serios continuator al școlii clujene formată de Ioan Lupas, Constantin Daicoviciu, Virgil Vătășianu, Camil Mureșan, Francisc Pal, Mihail P. Dan, Ștefan Pascu, Kurt Horedt, Bujor Surdu, David Prodan, iar linia valorică a fost la îndemâna puținilor aleși, care au jertfit ani îndelungați, o viață chiar, în cercetările minuțioase, în care rezultatele au fost pe măsură, un exemplu demn de urmat pentru noua generație.

Pr. Gh. NAGHI

Carte evocatoare

Urmare din pag. 13

Doctorul în filosofie Andrei-Iustin Hossu se prezintă la nivel superior și în prietenie, manifestând devotament exemplar față de cei ce-au vădit omenie creștină. Nutrește un cult rar întâlnit față de admirabila-i amică intelectuală Tatiana Pert, excelentă profesoară, decedată în 1988, la 37 de ani, căreia-i publică valorosul manuscris *"Motive orientale în opera lui Eminescu"*. Pe numeroșii săi prieteni maramureșeni îi evocă în pagini dintre cele mai frumoase. Nu-i uită nici pe elevii afectați de morbul lui Pott, pe care-i cunoscuse pe parcursul spitalizării sale la pavilionul de tuberculoză osoasă al Sanatoriului din Mangalia. Pe medicii care l-au operat și îngrijit, în 1968, cu competență și dăruire - Alexandru Deliu și Vasile Dubău - îi omagiază cu deplină recunoștință. Și, ca om drept ce este, pe un discipol nedemn al lui Asclepios, cunoscut de toți bolnavii ca mare ciubucar, îl pomenește în vorbe disprețuitoare, pline de ocară, hulă de-altminteri meritată integral.

Autorul se dovedește bun și în ars amandi, nu doar în ars dicendi, de vreme ce o distinsă reprezentantă a sexului frumos, plină de dor și cu destule cadouri costisitoare, îl caută, în Iulie-August 1984, ca să-l revadă, după opt ani, și să facă iarăși dragoste cu el, ca în 1976 și tot la Mangalia. Gestul strașnicei urmașe a Evei este cu atât mai relevant dacă avem în vedere că ea era măritată, din 1977, într'o țară străină, și devenise de două ori mamă. N'am fi înserat acest detaliu de n'am fi rămas cu convingerea că și aventura erotică, sporește farmecul cărții acesteia.

Valoarea cărții crește și prin cele două fotografii care-l prezintă pe Gheorghe Rednic.

Nenumărate sunt meritele autorului, datorită cărora a rezultat o carte scrisă în duh și în adevăr, de mare folos pentru cei ce se desprind cu greu din mrejele minciunii. Însă meritul lui de căpetenie îl reprezintă căutarea neobosită a mormântului martirului național Gheorghe Rednic. Totuși nu ne putem disimula o nedumerire obsedantă. Știm că autorul nu-i deloc fricos. Cu toate acestea nu înțelegem de ce s'a ferit să menționeze calitatea cea mai notabilă și mai relevantă a lui Gheorghe Rednic, anume aceea că era legionar.

Editura băimăreană *Gutinul* merită felicitări și gratitudine că a publicat această carte memorialistică de toată lauda.

Mihai Store DERDENA

CU DUMNEZEU ÎN SLUJBA PATRIEI

Serglu GROSSU

După 27 de ani de exil politic în Franţa, m'am întors la Bucureşti, la 18 Ianuarie 1996, aducând cu mine sicriul soţiei mele, decedată într'un spital din regiunea pariziană şi a cărei ultimă dorinţă a fost să fie îngropată în pământ românesc, lângă părinţii şi străbunii săi. Amândoi am cunoscut prigoana şi temniţele comuniste: ea, ca membră a Partidului Naţional Ţărănesc şi nepoată, pe linie maternă, a lui Iuliu Maniu, iar eu, din cauza credinţei mele şi-a activităţii religioase în cadrul mişcării ortodoxe *Oastea Domnului*, dar mai ales, pentru marea şi neiertata *"vină"* de a fi scris, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (ca redactor la ziarele ***Basarabia*** şi ***Transnistria***, editate de Ministerul Propagandei) articole cu caracter antisovietic, denunţând invazia trupelor roşii în provincia mea de baştină, Basarabia.

Odată ajunşi pe malurile Senei, ne-am hotărît, dela bun început, să continuăm lupta spirituală care nu mai era posibilă în România, devenită *"republică populară"*. De aceea, n'am încetat să fim mereu întorşi cu gândul şi cu inima la brazda natală, din care ne-am rupt cu lacrimi, angajându-ne pe terenul apărării drepturilor creştinilor la libertate religioasă, în ţările din spatele cortinei de fier şi de bambus: scriind articole, ţinând conferinţe, editând şi publicând cărţi documentare profund anticomuniste, dar mai ales dând în vileag, timp de 21 de ani, prin revista ***Catacombes***, tot răul ce se abătuse peste popoarele asuprite de Uniunea Sovietică şi de celelalte state marxist-leniniste, fără a trece cu vederea tragica soartă a fraţilor noştri români, pe care-i persecuta, îi tortura, îi întemniţa şi-i ucidea regimul dictaturii Securii şi Ciocanului instalat de Armata roşie de ocupaţie.

La 11 Iulie 1972, scriitorul şi filosoful Vintilă Horia îmi scria dela Madrid: *"Opera dumitale mi se pare extraordinară şi îmi pare rău că nu mai vin vara asta la Paris, ca să-ţi spun prin viu grai, ce cred despre ea. De unde ai scos atâta energie, de unde scoţi atâta informaţie despre grozăviile de acolo, cum te-ai descurcat la început ca să scoţi o astfel de publicaţie, iată lucruri pe care numai credinţa, care mută munţii din loc, le poate face explicabile. Toţi Românii ar trebui să fie mândri că un compatriot a întreprins o asemenea misiune"*.

Tot ca un elogiu am socotit şi virulentul atac contra *"ideologului libertăţii de credinţă"*, apărut în ziarul ***Scînteia Tineretului*** din 23 Martie 1983, în care, după ce mă învinuieşte de crimă - fiindcă am susţinut războiul din Răsărit, scriind articole antisovietice, şi că m'am ascuns, după victoria aliaţilor, în *"secta obscurantistă Oastea Domnului"*, continuându-mi, astfel, *"programul contra regimului"* - se subliniază faptul că dela Paris, unde am ajuns în 1969, cu toate că în 1959 am fost condamnat la temniţă grea, descopăr martiri dincolo de cortina de fier şi propovăduiesc deschis *"necesitatea unei revoluţii care să purifice lumea"*.

Prin urmare, năpasta refugiului nu ne-a înstrăinat de ţară. Eram pur şi simplu obsedaţi de ideea slujirii ei ***de departe***, dat fiind că România mai zăcea sub căturile Urii şi ale întunericului comunist, că dincolo de Curtici hăladuiau mincinoşii şi ipocriţii luptei de clasă, tâlharii şi gangsterii blestemaţi ai unei dictaturi blestemate, numită pe nedrept a *"proletariatului"*. Deoarece în noi, ***luptătorii Exilului*** (şi nu reprezentanţii ***diasporei***, care se sprijineau pe principiul *"ubi bene, ibi patria"*), mai pâlpâia ideea izbăvirii patriei înrobite şi dorul neostoit după plaiurile româneşti, de unde am fost nevoiţi să fugim, odrăslind lăstari de lumină în bezna acestui veac neopăgân, conştienţi de rostul arderii noastre pe rug şi de coeficientul jertfirii nelimitate.

Istoria nu se confundă - şi nu s'a confundat niciodată, pentru noi, băjenarii - cu zonele de penumbră, de decadenţă şi de promiscuitate politică, în care au excelat impostorii şi traficanţii de idealuri naţionale sau iudele ce şi-au vândut sufletul, înnecându-l în sângele trădărilor, şi care încearcă ***şi astăzi*** să se cocoţeze în fruntea Statului, fără să le fie ruşine de nenumăratele cohorte de eroi, de martiri şi de sfinţi români, care au trăit, au luptat şi s'au stins în noaptea pătimirii colective, spre a ne lăsa exemplul luminos al unei existenţe ireproşabile.

• • •

În momentele când poporul sărbătorea căderea lui Ceauşescu şi răsăritul unor zodii mai bune, în acel sfârşit de Decembrie 1989, ne plăcea să citim, aflându-ne în Franţa, aceste versete ale izbăvirii mult aşteptate: *"Iată, asupritorul nu mai este, asuprirea a încetat. Domnul a frânt toiagul celor răi, nuiaua asupritorilor... Tot pământul se bucură acum de odihnă şi pace; izbucnesc oamenii în cântece de veselie..."* **(Isaia, 14.4-7)**. Dar mai târziu, când revoluţia ne-a fost furată, când foştii securişti mai conduceau destinul ţării, când au năpădit minerii străzile Capitalei şi s'au dedat la acte de bestialitate, ***s'a mai bucurat pământul României*** *"de odihnă şi pace?"* Au mai izbucnit victimele de ieri *"în cântece de veselie"*? S'au mai auzit rostite de conducătorii politici de atunci cuvinte ca acestea (spicuite tot din cartea proorocului Isaia): *"Doamne Dumnezeul nostru, alţi stăpâni afară de Tine au stăpânit peste noi, dar acum numai pe Tine şi numai Numele Tău îl chemăm!"*

Nu cumva situaţia postceauşistă a poporului român reeditează pe cea descrisă de un alt prooroc al Vechiului Testament, făcându-ne să ne cutremurăm de ***actualitatea*** avertismentului lui Dumnezeu? *"Căci în poporul Meu sunt oameni răi; ei pândesc ca păsărarul care întinde laţuri, întind curse şi prind oameni. (...) Grozave lucruri, uricioase lucruri se fac în ţară. Proorocii proorocesc neadevăruri, preoţii stăpânesc cu ajutorul lor şi poporului îi plac aceste lucruri... Căci dela cel mai mic până la cel mare, toţi sunt lacomi de câştig; dela prooroc până la preot, toţi înşeală..."* **(Ieremia, 5.26-31)**.

Câtă vreme ne mândrim că suntem un popor creştin, că nu am fost încreştinaţi, ca alte neamuri, ci ne-am născut creştini pe pământul lui Decebal, strămoşul nostru învins de legiunile romane, să vedem, să analizăm, să chibzuim cu seriozitate ***cum am putea ieşi din impasul în care se găseşte actualmente România?*** Mai bine zis, în ce fel trebue să ne facem datoria de slujire a societăţii descumpănite în care trăim, ***cum ne putem salva patria***: bazându-ne pe teoriile abstracte, ipotetice ale geo-politicienilor, ale analiştilor politici care judecă, în cadrul unor emisiuni TV, imperfecţiunile puterii - sau căutând soluţia cuvenită în Sfânta Scriptură şi orientându-ne aspiraţiile politice după itinerariile spirituale pe care ni le oferă?

Pornind dela infailibilitatea revelaţiei biblice, ţin să precizez cu toată tăria, că ***nimeni şi nici când nu poate fi în slujba Neamului său dacă nu se găseşte mai întâi în slujba lui Dumnezeu***, aşa cum mi-am dat silinţa să demonstrez într'o conferinţă ţinută în Canada, la Montreal, în toamna anului 1982. Nimeni şi nici când nu se poate făli că trăieşte pentru slava Neamului său, dacă nu trăieşte ***mai întâi*** o viaţă de slavă cu Hristos în Dumnezeu şi pentru Dumnezeu, definitiv şi deplin. Nu scria, oare înflăcăratul Bossuet: ***"Dieu veut tout"*** (Dumnezeu vrea totul)? De unde concluzia, absolut evanghelică, a marelui romancier catolic François Mauriac: *"Le Dieu des chrétiens ne veut pas être aimé, Il veut être seul aimé"* *(Dumnezeul creştinilor nu vrea să fie iubit, el vrea să fie numai El iubit)*. Nu este vorba de o convergenţă unică, discriminatorie, absurdă, ci de ***supremaţia prezenţei lui Dumnezeu*** în convergenţa noastră socială, culturală sau politică.

Slujirea noastră nu va avea ca obiectiv ***orice*** dumnezeu. Să reţinem această nuanţă paulinică: *"Dela idoli v'aţi întors la Dumnezeu, ca să slujiţi Dumnezeului celui viu şi adevărat"* **(1 Tesaloniceni, 1.9)**. Deci, nu unui Dumnezeu creat de noi, din imboldul unei *"dorinţe teogonice"*, ca să folosim expresia filosofului german Feuerbach. Nu unui Dumnezeu făcut după chipul şi asemănarea noastră, tolerant cu pasiunile, cu satisfacţiile, cu abaterile sau cu inconsecvenţele noastre blamabile, ci *"Dumnezeului celui viu şi adevărat"*, care ne vrea ***ai Lui*** cu gelozie. *"Tu să te ţii în totul totului tot, numai de Domnul Dumnezeul tău"*, citim în cartea **Deteronomului, 18.13.** Iar cartea întâia a lui **Samuel** sau a **Regilor (cap. 7, vers 3)** ne recomandă: *"Scoateţi din mijlocul vostru dumnezeii străini şi Astarteele, îndreptaţi-vă inima spre Domnul şi slujiţi-I numai Lui."*

• • •

În cuvântarea de pe munte, Mântuitorul ne atrage atenţia că ***"nimeni nu poate sluji la doi stăpâni"***, că nu ne este îngăduit să slujim ***"lui Dumnezeu şi lui Mamona"*** **(Matei, 6.24-34)**. Sensul trăirii creştine constă, deci, în concentrarea integrală a omului nostru lăuntric, spre a iubi şi a sluji unui singur stăpân. Din păcate, însă, marea majoritate a intelectualităţii creştine din România (a universitarilor, a academicienilor, a scriitorilor, a ziariştilor, a compozitorilor şi-a creatorilor de artă, a realizatorilor de emisiuni TV sau radiofonice), se dovedeşte a fi căzut pradă tentaţiei de a crede şi a sluji ***la doi stăpâni***, de a fi alături şi de Dumnezeu şi de Mamona, şi de Iisus cel Răstignit şi de tâlharul Baraba, în infinitele lui ipostaze sociale şi culturale.

Titlul editorialului meu este: ***"Cu Dumnezeu, în slujba patriei"***. Prin înfiinţarea asociaţiei ***"Centrul de cultură creştină Nicoleta-Valeria Grossu"***, având drept deviză *"prin cultură creştină la o societate creştină"*, mi-am dat silinţa să arăt că, după 45 de ani de regim comunist ateu, România are nevoie înainte de reforma politică sau economică, de o profundă reformă spirituală, cu ajutorul unei culturi care să reflecte reperele luminoase ale Evangheliei lui Hristos, pentru a contracara influenţa nocivă a culturii care domină încă societatea românească, fiind rezultatul unor talente fie agnostice, fie complet descreştinate sau, chiar, anticreştine.

În N-rul 1 al revistei ***Areopagul Luminii*** scriam: *"Noi pledăm în favoarea unei culturi constructive, prin care creatorii se adeveresc <împreună lucrători> cu Dumnezeu. A unei culturi de zidire spirituală, care să ne ajute să devenim, prin credinţa în Mântuitorul Iisus, temple ale Duhului Sfânt. (...) Ţării îi lipsesc slujitori jertfelnici şi oameni de cultură, gata să lupte pentru realizarea plenitudinii sale sociale, culturale, politice şi spirituale, creând opere care să contribuie la înfrumuseţarea morală a poporului român"*. Şi care să poată repeta cuvintele pe care ni le recomandă Hristos: *"Suntem nişte slugi netrebnice; am făcut ceea ce eram datori să facem"*. **(Luca, 17.10)**.

Apelul nostru către oamenii de cultură din România n'a stârnit decât ecouri periferice. În locul unor felicitări încurajatoare din partea personalităţilor creştine ale vieţii culturale româneşti, neam trezit cu... tăcerea lor. Până şi câţiva membri fondatori ai asociaţiei sus amintite ne-au ocolit, tot amânând trimiterea articolelor promise pentru revistă. Ba, s'au şi plâns pe ici pe colo, justificându-şi ***"tăcerea"*** pe motivul că eventuala lor colaborare nu este plătită.

Datorită unei asemenea atitudini *"cultural-creştine"*, precum şi lipsei de interes de care au dat dovadă atât preoţii parohi din Bucureşti, cărora li s'a prezentat ***Areopagul Luminii***, cât şi conducătorii duhovnici ai celor 280 de mânăstiri şi schituri (la care se adaugă nu numai indiferenţa presei ci şi nepăsarea unui însemnat număr de membri ai Fundaţiei Alianţa Civică, dela care mă aşteptam să răspundă măcar prin câteva abonamente), mă văd obligat să încetez publicarea trimestrialului meu de cultură creştină, cu toată sfâşierea sufletească pe care trebue s'o înving. Totuşi, voi continua să cred în biruinţa lui Hristos prin cultura de mâine a unei Românii reîncreştinate, în care să mai existe suflete avide de puritatea piscurilor serafice şi ierarhi destoinici, convinşi de nevoia imperioasă a unei culturi de înfrumuseţare morală. Vor apare, până la urmă, şi creatori aprinşi de frumuseţea artei spirituale şi opere ţâşnite din bogăţia unor inimi care aşteaptă, după făgăduinţa lui Dumnezeu, *"ceruri noi şi un pământ nou"*. Un nou şi sfânt pământ românesc...

FARA ARMÂNEASCĂ

Monumenta Romaniae Vaticana

Vasile TEGA

Duminică, 22 Iulie a.c. a avut loc în sala Centrului Cultural din Montreal, de pe lângă biserica Buna Vestire, inaugurarea expoziţiei ***Monumenta Romaniae Vaticana***.

Această prestigioasă expoziţie cuprinde documente existente în Biblioteca şi Arhivele Secrete ale Vaticanului, reprezentând o sinteză a mărturiilor istorice asupra originii şi evoluţiei poporului român, Nord şi Sud-dunărean.

Expoziţia constituie rezultatul cercetărilor regretatului savant Ioan **Dumitriu-Snagov** şi demn de semnalat faptul că, iniţial, a fost prezentată în celebrul Salon Sixtin al Bibliotecii Vaticanului, unde au fost expuse piesele originale. După prezentarea dela Roma, piesele expoziţiei, fotocopiate şi în culori, au fost aduse în România şi expuse în Muzeul Palatului Cotroceni, iar apoi în numeroase oraşe din România şi Moldova ca, în sfârşit în Iulie a.c. să poposească la Montreal.

Dintre exponate, impresionează, printre altele, în mod deosebit un manuscris în limba română, un străvechi ***Praznicar*** românesc, în care sunt trecute toate sărbătorile anului. Scris în graiul maramureşan, praznicarul este impresionant prin ilustraţiile făcute de un pictor popular. Într'una din aceste ilustraţii, Fecioara Maria apare îmbrăcată în costum popular românesc, iar pruncul Iisus ţine în mână un covrig, bucuria copiilor din satele noastre. Această icoană a fost numită ***Madona Română*** de către vizitatorii expoziţiei şi a devenit patroana acesteia.

Mărturiile vechi despre creştinarea strămoşilor noştri de către Sfântul Apostol Andrei, fratele Apostolului Pavel sunt deosebit de interesante, precum şi manuscrisele lui Dionisie cel Mic, diaconul din oraşul Constanţa (470-540).

O importanţă deosebită reprezintă corespondenţa diverşilor papi, cu numeroşi domnitori din Ţările Române, precum şi cu Aromânul **Ioniţă Asan-Caloian**, despre care vom vorbi mai pe larg în acest articol.

Prezentarea acestei expoziţii, care şi-a închis porţile la 29 Iulie 2001, a constituit prilejul unei justificate mândrii a etniei româneşti din Montreal şi în acelaşi timp o adevărată încântare spirituală prin conţinutul deosebit de interesant al exponatelor.

Textul pe care-l reproducem este intitulat ***"Ioniţă Asan-Caloian şi Regatul Bulgaro-Român"***.

Cu aproape un mileniu înainte, din cauze administrative, Diocleţian (284-305) a organizat teritoriul Imperiului Roman în patru prefecturi, dintre care aceea a Iliricului Oriental a fost repartizată Imperiului Occidental. În anii 380-385, în virtutea jurisdicţiei sale asupra acestei prefecturi, Sfântul Scaun a instituit Vicariatul Apostolic, cu sediul la Salonic. Dacă siguranţa frontierelor imperiului în Dacia şi pe Dunăre, ca urmare a invaziilor barbare, a determinat administraţia civilă a Romei să cedeze Iliricul în 389, Vicariatul Apostolic n'a cedat nimic şi şi-a continuat opera de evanghelizare printre neoeuropenii creştini.

Modificarea acestui teritoriu a dat naştere unui lung contencios între jurisdicţia eclesiastică romană şi puterea imperială bizantină care contesta vechea apartenenţă eclesiastică la Occident, ceea ce atrăgea şi opoziţia politică a ierarhiei ortodoxe bizantine.

De multe ori, în conflictele privind competenţa administrativ-teritorială, Sfântul Scaun a fost solicitat de autorităţile din zona Iliricului Occidental, care cereau recunoaşterea canonică a apartenenţei lor la Biserica romană. Pe această bază, la sfârşitul secolului al XII-lea, Ioniţă Asan-Caloian revendica pentru statul său - un stat de tip feudal - asociativ româno-bulgar (Ioniţă aparţinând unei familii de origine română şi fiind educat în Valahia) - dreptul istoric de împărat şi de încorporare în Biserica Catolică a tuturor supuşilor săi.

Conflictele lui politice şi ruptura religioasă cu Bizanţul sunt prezente în bogata corespondenţă conservată în Arhiva Secretă a Vaticanului. Insistenţele diplomatice ale lui Ioniţă şi ale colaboratorilor săi, în frunte cu Mitropolitul ortodox Vasile din capitala imperiului, Târnovo, pe lângă Papa Inocenţiu al III-lea (1198-1216) sunt conţinute în Registrele Vaticane NN.4-7, în seria corespondenţei celor două cancelarii, prin 38 de scrisori. Ele dau informaţii istorice din viaţa politică şi eclesiastică de după a IV-a cruciadă, ca şi despre iniţiativele şi confruntările militare care au cunoscut dure confruntări şi - ***horribile dictu*** - de prea multe ori cu slabe efecte benefice în Europa epocii.

PAPA INOCENŢIU AL III-LEA CĂTRE IONIŢĂ ASAN - CALOIAN ("NOBILI VIRO JOHANNITIO")

Decembrie 1199

Scrisoarea Papei are un conţinut elogiativ şi ia act de creşterea puterii personale a lui Ioniţă Asan-Caloian şi a statului său:

"Noi ştiind că strămoşii tăi erau la origine din neamul Romei şi că tu eşti urmaş de sânge nobil cât şi că porţi sentimente de sinceră credinţă Scaunului Apostolic, deci cu drept de succesiune, ne-am propus de multă vreme să-ţi scriem sau să-ţi trimitem reprezentanţii noştri".

Cu această ocazie, Papa a trimis un legat apostolic, Preotul Dominic, arhiprezbiterul Grecilor din Brindisi, pentru negocieri viitoare.

2 Noembrie 1201

Răspunsul lui Ioniţă a fost trimis Papei Inocenţiu al III-lea cu o întârziere de trei ani: ***"Ca împărat al Bulgarilor şi Românilor (Valahilor) am primit cu bucurie legatul papal care a prezentat aprecierile Sanctităţii Sale, ca aur şi piatră scumpă... ne-a obligat să ne amintim de sângele nostru şi de patria de origine... ca să fim în Biserica Romei ca fii adevăraţi ai adevăratei mame"***.

Ca să-şi întărească propria autoritate, Ioniţă ***"cere Bisericii din Roma, Mama Noastră, coroana şi demnitatea fiului iubit, precum au avut-o şi vechii noştri împăraţi..."***

Înainte de 27 Noembrie 1202, Inocenţiu răspunde scrisorii lui Ioniţă că, după obişnuinţa verificată de arhivă, a fost confirmată încoronarea strămoşilor săi. Papa îl asigură pe domnul Bulgarilor şi al Valahilor. ***"Cu bunăvoinţa Scaunului Apostolic, că după tradiţie atât Ioniţă cât şi poporul regatului său provin din neamul nobil al Romanilor"***.

Cât priveşte cererea coroanei, Papa a constatat din registrele pontificale că în regatul său au fost încoronaţi mai mulţi regi şi că trebue să fie mai prudenţi, fiindcă în trecut au fost alungaţi preoţii latini şi înlocuiţi cu preoţi greci.

Dat fiind că Ioniţă şi poporul său invocă originea lor romană şi apartenenţa la Biserica Occidentală, Papa îl invită să asculte le legile Bisericii Romane şi să-şi dovedească respectul faţă de tradiţiile strămoşilor lor.

• • •

Corespondenţa trateaza în continuare despre dorinţa lui Ioniţă de a fi recunoscut împărat şi despre intervenţiile în favoarea sa făcute de Vasile, Arhiepiscopul de Târnovo, cu toată reacţia negativă a Patriarhului şi a împăratului de Constantinopol, care îl doreau alături de ei.

La 25 Februarie 1204, Inocenţiu al III-lea îi acordă lui Ioniţă un drapel de război, ca el şi poporul lui să fie apăraţi de Dumnezeu, ţinând seama că sunt diferite forme de război şi că astfel trebue să se comporte creştineşte în luptă.

După un schimb de scrisori între Târnovo şi Roma, în 7 Noembrie acelaşi an, Cardinalul Leon a ajuns la Târnovo şi l-a promovat pe arhiepiscopul bulgar la rangul de Primat şi l-a încoronat la 8 Noembrie 1204 pe Ioniţă.

Neîncetând ciocnirile între diferite forţe politice, Inocenţiu al III-lea a intervenit în mai multe rânduri pentru a face pace. Ioniţă, prezent mereu în campanii de război, a fost ucis la 8 Octombrie 1207 de un Cuman.

• • •

Relaţiile încordate între Aromâni şi Bizantini în epoca când avea loc corespondenţa dintre Papa Inocenţiu al III-lea şi împăratul Ioniţă sunt relatate de un cronicar contemporan, Acominatos, care, referindu-se la revoluţia Românilor din Haemus, scrie: *"Un nou biciu, izvor nesecat de suspinuri şi nenorociri, a fulgerat în Aprilie 1205 asupra Grecilor; căci Ioan Vlahul, duşman totodată şi răzbunător arătându-se Grecilor, dă Cumanilor să prade toate târgurile din apropierea Bizanţului... Cumanii învăţaseră dela Vlahi să aibă către noi (Grecii) vrăjmăşie fără moarte şi moştenită de-a pururea din tată în fiu... Dar mulţimea de rele ce au făcut Grecilor aceşti blestemaţi şi nelegiuiţi Vlahi cu ce cuvânt s'ar putea spune? Au, ce fel de povestire ar putea cuprinde atâtea Iliade de amaruri?"*

Cum remarcă istoricii francezi **Lavisse** şi **Rambaud** *"Ioniţă consideră pe Greci ca **uzurpatori** ai imperiului lui Constantin cel Mare şi pe Români, dimpotrivă, ca **adevăraţii moştenitori**. El se mândrea cu denumirea de <Romaicton> (omoritor de Greci), aşa cum Vasile al II-lea se fălea cu titlul de <Bulgarocton". "Moartea preoţilor greci* - spunea el - *ii place lui Dumnezeu. Cum scrie Acominatos, "ei nu se mulţumeau să bată pe Greci, dar doreau să-i nimicească cu totul şi aveau convingerea că aceasta era pe placul lui Dumnezeu".*

În această lumină s'ar putea mai uşor înţelege sensul corespondenţei schimbate între Papa Inocenţiu al III-lea şi împăratul Ioniţă, prin care primul îl anunţă că ar vrea să-i cunoască intenţiile pe care le are faţă de Biserica romană, căci el a aflat că descinde din nobila rasă romană ***"de sangive romanorum se asserti descendisse"*** şi că poporul vlah *"a romanis toxerunt originent"*. De semnalat de asemenea faptul că, în corespondenţa schimbată cu Ioniţă, Papa îl numeşte ***"Dominus"*** şi apoi *"Rex Bulgarorum et Blahorum"*.

La aceasta Ioniţă răspunde că pentru el amintirea originii sale romane este mai preţioasă decât ***tot aurul din lume. ("Caras super omne aurum et quemlibet lapidem pretiosum")***.

Unii istorici panslavişti - scrie **Constantin Papanace** - spre a conferi un caracter pur bulgăresc imperiului creat de Asăneşti, au căutat să atribuie acestei corespondenţe mobiluri de măgulire diplomatică făcute de circumstanţă. Adevărul însă răzbate genuin atât prin faptul că marele Papă aminteşte de originea latină a acestor Vlahi, cât şi mai ales în nereţinuta bucurie a lui Ioniţă când vede că, în sfârşit, se recunoaşte seminţiei sale ***"nobila origine latină"***, pe care încercau să o îngroape în conspiraţia tăcerii uzurpatorii bizantini. Această explozie de bucurie a lui Ioniţă, car nu are nici un iz diplomatic, aruncă o puternică dâră de lumină asupra celor trei secole de aşa-zis ***"hiatus istoric"*** al elementului latin provocat de ***conspiraţia tăcerii*** a rivalilor uzurpatori: bizantinii.

Profesorul **P.P. Panaitescu**, referindu-se la romanitatea Asăneştilor - contestată cum am văzut de unii istorici panslavişti, scrie: *"Povestiri contemporane de origini foarte diferite mărturisesc despre rolul de frunte al Vlahilor în lupta pentru formarea Imperiului Româno-Bulgar şi despre romanitatea celor trei fraţi, conducători ai răscoalei. Cronicarul împăratului Apusului, **Frederic Barbă-Roşie**, care trecu de-a curmezişul peninsulei în cruciada a treia, în 1190, mărturiseşte despre romanitatea lui Petru şi Asan, iar dintre cronicarii francezi ai cruciadei a patra (1204), **Robert de Clary, Geoffroy de Villeharduin, Henri de Valenciennes** numesc Vlahi pe fondatorii Imperiului româno-bulgar, cât şi pe poporul lor. Scrisorile Papei Inocenţiu al III-lea către Caloian îndemnându-l să treacă la catolicism, afirmă: **<Am auzit că strămoşii tăi se trag din sământa nobilă a cetăţii Roma, iar poporul tău se trage din nobilii Romanilor>"***.

De obicei numai aceste dovezi sunt discutate pentru stabilirea participării Românilor la fundarea Imperiului, în realitate, ***o mulţime de alţi scriitori ai vremii, necunoscuţi până acum istoricilor români, afirmă rolul hotărîtor al Românilor în crearea acestui stat.***

Canonicul **Robert** dintr'o mânăstire germană, scrie în cronica ***ducilor de Flandra***, povestirea oficială a războiului lui Balduin de Flandra împotriva lui Caloian (1205), îl numeşte pe acesta *"Iohannes rex Vallachiae"*, iar ***Istoria ducilor Normandiei şi a regilor ei*** îi spune *"Iohannises li Blas"*.

Cea mai amănunţită descriere despre faptele lui Caloian se află în cronica ***Alberic des Trois Fontaines***, care povesteşte cele auzite dela călugări şi nobili în trecere prin Târnovo, despre regele Vlahilor. Dintre cronicarii bizantini **Codin** şi **Efremios**, precum şi autorul ***Cronicii Moreii*** ştiu că fraţii întemeietori ai Imperiului erau Vlahi.

Toţi contemporanii, toţi martorii oculari, oştenii, călugării şi negustorii din Orient, papa şi regii, într'o impresionantă unanimitate, vorbesc de rolul conducător al Vlahilor, de dinastia Vlahilor. Un scriitor chiar contemporan, poate greşi, dar nu toţi deodată, din toate colţurile lumii.

BASARABIA ŞI BUCOVINA

LA CHIŞINĂU - O POLITICĂ DE RUSIFICARE ŞI ANTI-NAŢIONALĂ, SPRIJINITĂ DE MOSCOVA

——Eugen HOLBAN——

Dela venirea la putere a comuniştilor, preocuparea lor de bază a constat în măsuri legislative şi administrative care să înlesnească reluarea procesului de rusificare şi aplicarea unei politici de apropiere faţă de Rusia.

În acest sens se înscrie adoptarea de către Parlament, la 19 Iulie a.c. a legii minorităţilor naţionale, prin care se oficializează, printr'o formulă ocolită, restabilirea limbii ruse. Dacă în anii ocupaţiei ruseşti, limba rusă a fost impusă printr'o obligativitate rezultată din legi, însoţită de deportări, teroare, privarea de libertăţi cetăţeneşti - acum comuniştii încearcă a o impune prin metode *"democratice"*. Astfel, legea la care facem referire prevede că statul garantează dreptul *"la educaţia preşcolară, studii primare, medii generale şi profesionale, superioare şi postuniversitare în limbile moldovenească şi rusă"*. Odată legalizată sub această formă, - limba rusă va domina, din nou, viaţa publică şi privată. Este destul să arătăm că în cei 12 ani scurşi dela introducerea limbii române ca limbă de stat, cea mai mare parte a populaţiei rusofone a desconsiderat legea, eschivându-se dela învăţarea şi folosirea limbii române. Atâta timp cât armata rusă îşi avea baza pe teritoriul Republicii Moldova, ea considera că se bucură, în continuare de privilegiul de care beneficiase înainte.

În aceeaşi ordine de idei, legat de intensificarea rusismului, legea prevede introducerea ca discipline: istoria Moldovei şi istoria literaturii moldoveneşti, în locul istoriei Românilor şi istoriei literaturii române ce se învăţa, de acuma, în şcoli, de aproape un deceniu. Citâm din lege: *"Studierea limbii şi literaturii moldoveneşti, precum şi istoria Moldovei în toate instituţiile de învăţământ este obligatorie"*. Aberanta teorie din epoca lui Stalin că Moldovenii sunt distincţi de poporul român a fost reluată de aceiaşi comunişti, a căror slugărnicie faţă de Moscova nu mai are limite.

Tot în cadrul aceleiaşi legi este prevăzut ca *"denumirea localităţilor, străzilor şi instituţiilor să se facă în limbile: moldovenească şi rusă"*.

Arătăm că împotriva acestei legi au votat numai zece deputaţi ai Partidului Popular Creştin Democrat, în timp ce a doua formaţie din opoziţie, *"Alianţa Braghiş"*, a votat alături de comunişti, demonstrând astfel că în Parlamentul dela Chişinău nu există în fapt decât o singură formaţie politică ce se opune politicii proruseşti şi antinaţionale a comuniştilor. Pentru a reduce cât mai mult acţiunile opoziţiei, bazată practic numai pe Partidul Popular Creştin Democrat - parlamentul

Vladimir PUTIN

comunist a ridicat imunitatea parlamentară a doi deputaţi din această formaţiune - unul din aceştia fiind, chiar, preşedintele partidului, Iurie Roşca. Comuniştii i-au ridicat imunitatea parlamentară bazându-se pe un proces cu totul minor, ce i-a fost intentat de o persoană fizică, cu care avusese un conflict. Se ştie din practica ţărilor cu o democraţie veche, că ridicarea imunităţii parlamentare nu se face decât în cazurile de încălcare gravă a unor legi.

Deşi legea menţionată mai sus, conferă drepturi largi minorităţii ruseşti - care reprezintă doar 10% din totalul populaţiei - totuşi vicepreşedintele Parlamentului, Vadim Mişin, în servilismul său pentru stăpânii dela Kremlin, a declarat, la 26 Iulie, că o lege care să confere limbii ruse statutul de a doua limbă de stat, va fi votată de Parlament în cursul lunii Septembrie.

În timpul campaniei electorale şi imediat după câştigarea alegerilor, şeful partidului comunist şi Preşedintele ţării, Vladimir Voronin şi alţi fruntaşi comunişti au afirmat că legalizarea limbii ruse ca o doua limbă de stat se va face printr'un referendum, - acum vicepreşedintele Mişin face precizarea că modificarea constituţiei, în acest sens, se va face prin Parlament, dat fiind că ei, comuniştii deţin în Parlament majoritatea de 2/3. Această schimbare de poziţie se datoreşte faptului că politica lor de rusificare, alături de agravarea stării de sărăcie, a nemulţumit mare parte din populaţie şi ei nu mai contează pe o majoritate absolută - în cazul unui referendum.

Reglementările de mai sus care, după cum se poate vedea, urmăresc continuarea rusificării din anii ocupaţiei ruseşti, - sunt însoţite de declaraţiile comuniştilor, care merg şi mai departe cu enunţarea unor idei antinaţionale, absurde. Încercând să răspundă unor afirmaţii făcute de conducătorii României, *"că Republica Moldova este al doilea stat românesc, deoarece 65% din populaţie este de origine română"*, deputatul şi fruntaşul comunist Stepaniuc a declarat că *"Românii sunt minoritari în Republica Moldova, majoritatea o constituie moldovenii"*, iar consilierul preşedintelui, Victor Doraş a precizat că *"numai şapte procente se identifică Români"*, concluzionând că ei reprezintă *"o minoritate naţională"*, ceilalţi fiind Moldoveni. Iată-ne deci, calificaţi drept minoritari în Basarabia noastră românească!

La această politică de atentat la identitatea naţională a Românilor basarabeni, din nefericire, se asociază Federaţia Rusă prin Parlamentul ei (Duma) şi Guvern, prin oamenii politici şi, în mod mai mult decât implicit, prin şeful statului rus, Vladimir Putin. Acesta a acordat preşedintelui Republicii Moldova, dela instalarea comuniştilor la putere, trei întrevederi, a patra fiind fixată la sfârşitul lunii Septembrie sau începutul lunii Octombrie, pentru semnarea tratatului dintre Rusia şi Republica Moldova. Declaraţiile Preşedintelui V. Voronin de după fiecare întrevedere cu V. Putin dezvăluie de multe ori, politica externă faţă de Europa şi Rusia, pe care o va urma Chişinăul. În ce priveşte amintitul tratat este mai mult decât surprinzător că el conţine propunerea ca în Republica Moldova limba rusă să fie *"limba de comunicare între etnii"*.

În ce priveşte atitudinea Dumei, aceasta a trecut peste normele şi principiile legilor internaţionale, acţionând de o manieră de-a dreptul brutală în afacerile interne ale unui stat suveran şi independent, cum este Republica Moldova.

Astfel, la 4 Iulie, Duma propune aderarea Republicii Moldova la Uniunea Bielarus-Rusia. Tot în aceste zile deputaţii din Duma adresează Preşedintelui Federaţiei Ruse, Bielorusiei, Republicii Moldova şi Republicii Transnistriene apelul prin care li se recomandă *"realizarea uniunii acestor state"*. Gravitatea constă şi în faptul că pentru prima dată autoproclamata republica transnistriană - nerecunoscută de nici un stat în lume, - este prezentată de către Duma Rusiei ca un stat distinct.

Tot atât de abuzivă este atitudinea delegaţiei de parlamentari ai Dumei, aflată în vizită la Chişinău (8 Iunie), care prin şeful ei, Tihonov, cere Republicii Moldova şi Transnistriei să urgenteze aderarea la *ţările slave* ale Uniunii Bielarus-Rusia. De când Republica Moldova este o ţară slavă? Cu 70% Români moldoveni (proporţia Românilor, fără teritoriul Transnistriei) de origine latină şi alte 10% diverse

Vladimir VORONIN

etnii neslave (Găgăuzi, Evrei etc.), Rusia doreşte înglobarea Basarabiei în cadrul ţărilor slave. Nu-şi demască, astfel, Rusia vechile planuri de desnaţionalizare a Românilor basarabeni? Un adevărat atentat la identitatea lor naţională.

Era firesc ca o asemenea politică a Rusiei să stârnească reacţii în Republica Moldova şi nu numai aici. Comentatorii politici obiectivi din capitala Republicii Moldova au criticat atât atitudinea Rusiei cât şi faptul că Preşedintele Voronin şi preşedintele autoproclamatei republici transnistriene Smirnov, au fost puşi pe acelaşi picior de egalitate.

Minsitrul de Externe al Republicii Moldova, Cernomaz, a luat o poziţie fermă, criticând politica duplicitară a Moscovei, care va accentua scindarea Transnistriei şi va îngreuna ducerea la bun sfârşit a tratativelor de reconciliere, iar relaţiile dintre Chişinău şi Moscova ar putea suferi. Atitudinea curajoasă şi demnă de toată stima a ministrului de externe a fost însă sancţionată ca în *"zilele glorioase ale comunismului victorios"*, - prin demiterea din funcţie a acestuia. Pedeapsă, şi lecţie pentru alţii. Înlăturarea Ministrului Cernomaz, care apăra o cauză de interes naţional, precum şi alte acţiuni menţionate mai sus, demonstrează cât de străine le sunt actualilor conducători comunişti dela Chişinău propriile lor interese naţionale. Ei duc în ţara lor, - politica care serveşte scopurile Moscovei.

Atâta timp, însă, cât politica de îngerinţă a Rusiei, asociată cu politica de rusificare dusă de puterea comunistă dela Chişinău nesocotesc principiile democraţiei şi pericliteză identitata naţională a majorităţii românesti - România şi Românii de pretutindeni trebue să ia poziţie când cunoscut forurilor şi cercurilor politice internaţionale şi mass-mediei abuzurile şi amestecul grosolan al Federaţiei Ruse, prin încălcarea normelor şi practicilor internaţionale.

Avem dreptul la autonomie culturală

Ion GHERMAN

Teritoriile româneşti ale Ţinutului Herţa, Nordului Bucovinei şi Sudului Basarabiei, teritorii de autentică şi veche tradiţie românească, au fost abandonate de noi în favoarea Ucrainei, prin acel nedrept şi umilitor Tratat, încheiat în grabă, în anul 1997. Angajamentul pe care vecinii noştri, ca parte contractantă, şi l-au luat atunci, de a respecta drepturile omului în aceste teritorii, nu este dus la îndeplinire, aşa după cum se constată astăzi, şi nu-şi găseşte expresia în viaţa Românilor de aici, care, cel puţin în unele zone, sunt în faţa pericolului iminent de a-şi pierde identitatea de neam, de limbă şi de tradiţie românească. Ucrainenii, pe lângă obstacolele pe care le pun Românilor în calea unui învăţământ normal în limba maternă, fac totul pentru ca şi în satele din zonă, în totalitate româneşti, în bibliotecile şcolare sau săteşti, cărţile de literatură românească, să nu aibă loc de cele de limbă ucraineană sau rusă.

La o verificare sumară, pe care am făcut-o recent (împreună cu o delegaţie a Societăţii noastre), în bibliotecile din câteva localităţi (Pilipauti, Lunca, Horbova etc), cu o populaţie românească de 100%, cartea românească era, practic, inexistentă.

Rezultă în mod clar că împotriva prevederilor articolului 11 din Constituţia ţării lor, Ucrainenii nu contribuie, aşa cum cere acest articol, şi la *"dezvoltarea specificului etnic cultural al limbii tuturor popoarelor şi minorităţilor naţionale băştinaşe"*.

În fapt, toate localităţile româneşti din ţinutul Herţa trec de vârsta de 5-600 ani vechime. Aşa, de pildă, satul Molniţa din acest ţinut, a sărbătorit, nu de mult, împlinirea celor 600 de ani care au trecut de când a fost atestat de domnitorul nostru Alexandru cel Bun, în anul 1400.

Un exemplu asemănător, din care se vede că Ucrainenii, împotriva prevederilor propriei lor Constituţii, nu le respectă etnicilor Români dreptul la o conştiinţă istorică şi la o cultură proprie, rezultă şi din faptul că nu le permit Românilor de aici să-l sărbătorească şi să-i ridice un monument lui Ştefan cel Mare, care, aşa după cum se ştie, s'a acoperit de glorie în numeroasele lupte pe care le-a susţinut, apărându-şi cu dârzenie ţara şi pământul strămoşesc.

Prin toate acestea, Ucrainenii contravin, în acelaşi timp, şi aliniatului 4 din articolul 13 al Tratatului, încheiat cu noi, în 1997, prin care Românii urmau să beneficieze de dreptul *"la libera exprimare, la menţinerea şi dezvoltarea identităţii lor etnice, culturale, de limbă şi religie, dreptul de a-şi menţine şi dezvolta propria lor cultură, la adăpost de orice încercare de asimilare, împotriva voinţei lor"*. Potrivit aceluiaşi articol, Românii ar fi putut *"să participe la viaţa culturală, socială şi economică"* a Ucrainei şi ar fi trebuit să se bucure *"pe deplin şi efectiv, de drepturile omului şi libertăţile fundamentale, fără nici o discriminare şi în condiţii de deplină egalitate în faţa legii"*.

În ciuda acestor lucruri frumoase scrise pe hârtie şi cu toate sacrificiile teritoriale dureroase pe care ţara noastră le-a făcut, Ucrainenii, după ce s'au văzut cu tratatul încheiat şi semnat, n'au făcut nimic sau aproape nimic care să schimbe în bine viaţa Românilor din aceste teritorii, care nu le-au aparţinut niciodată în trecut.

Zidurile unor cetăţi, cetăţui sau biserici vechi, din Ţinutul Herţa, de pildă, obiective şi mărturii istorice importante, nu-i pot interesa pe Ucraineni, care au devenit acum stăpâni pe aceste locuri, şi care sunt

Continuare în pag. 17

MIHAI VITEAZUL, PRIMUL DOMN AL UNIRII

Unirea celor trei ţări române - Ţara Românească, Transilvania şi Moldova - sub sceptrul unic al lui Mihai Viteazul, la 1600 - a constituit realizarea unei îndelungate aspiraţii politice izvorîte din existenţa conştiinţei unităţii de neam şi din tradiţia umanistă că în antichitate aceste ţări alcătuiau o singură unitate etno-teritorială cunoscută sub numele de Dacia.

Cel ce a înfăptuit, în străfulgerarea unei clipe, unirea tuturor Românilor sub cârmuirea sa şi-a început epopeea ca domn al Ţării Româneşti în Septembrie 1593, într'un mic principat supus suzeranităţii otomane. Deşi zguduit de o criză monetară gravă prin deprecierea asprilor (moneda turcească mărunţă) de argint, ceea ce a dat naştere la tulburări din Africa de Nord până la Marea Caspică, Imperiul Otoman era angajat în acea perioadă într'un război de proporţii cu *"Liga Sfântă"*, care coaliza pe Habsburgii austrieci, sprijiniţi de cei spanioli, cu statul papal şi ducatul Toscanei. Curtea din Viena a reuşit să atragă în alianţă, în Februarie 1594, şi principatul Transilvaniei, unde domnea nestatornicul Sigismund Báthory. Coaliţia s'a lărgit prin aderarea la *"Liga Sfântă"* creştină şi a Moldovei (August 1594) condusă de Aron Armeanul (1592 - 1595), care s'a pus sub protecţia lui Báthory. Observând situaţia internaţională, propice, Mihai, care s'a dovedit de timpuriu un abil diplomat, a hotărît să se alăture creştinilor, socotind că a sosit momentul izbăvirii ţării sale de sub asuprirea otomană.

Iniţiind o serie de atacuri încununate de succes pe linia Dunării şi la Sud de acest fluviu în iarna 1594 - 1595, Mihai îşi concentrează forţele şi, asistat şi de detaşamentul de secui al lui Albert Király din Transilvania, înfruntă oastea inamică, superioară în număr şi armament, condusă de marele vizir Sinan paşa, în mlaştinile Neajlovului, la Călugăreni (23 August 1595), obţinând o victorie tactică; după care îşi retrage în ordine forţele în Transilvania. Refăcându-şi oştirea după o perioadă de două luni, Mihai Viteazul, cu sprijinul lui Sigismund Báthory, trece la o contra-ofensivă victorioasă şi izbuteşte să elibereze principatul muntean, azvârlind pe Turci peste Dunăre la 30 Octombrie 1595. Ambasadorul reginei Elisabeta a I-a a Angliei la Poartă, Edward Barton, şi-a exprimat într'un raport din 7 Noembrie admiraţia faţă de bravura voievodului: *"Este un lucru de mare laudă şi de nemaipomenită faimă că ceea ce ataţia împăraţi, regi şi principi n'au putut spera să înfăptuiască vreodată, un Mihai, cel mai din urmă şi mai sărac dintre domnitori, să izbutească a o face zdrobind oştirea sultanului"*

În anii următori, 1596 - 1598, Mihai şi-a consolidat puterea, acceptând un armistiţiu cu Otomanii, care au fost, însă, siliţi să-l recunoască ca domn al Ţării Româneşti. Totodată, voievodul a încheiat cu trimişii împăratului Rudolf II de Habsburg un tratat de asistenţă la 9 Iunie 1598 la mănăstirea Dealu, lângă Târgovişte, prin care, recunoscând formal suzeranitatea monarhului creştin, primea ajutoare materiale pentru a întreţine o trupă de 5.000 de lefegii. Dar renunţarea la tronul Transilvaniei a lui Sigismund Báthory, la 29 Martie 1599, şi urcarea în scaun a vărului sau, principele cardinal Andrei Báthory, a schimbat datele problemei. Acesta dorea să încheie pacea cu Turcii şi să slăbească, astfel, Coaliţia creştină, care deja suferise o lovitură prin defecţiunea Moldovei, căzută sub influenţa Poloniei, adversară a Habsburgilor şi ostilă Coaliţiei condusă de Viena. De aceea, de acord cu împăratul, Mihai a iniţiat o lovitură rapidă şi, trecând munţii Carpaţi, a intrat în Transilvania, surprinzându-şi adversarul pe care l-a înfrânt în lupta dela Şelimbăr, din apropierea Sibiului (28 Octombrie 1599).

Mihai a intrat în Alba Iulia la 1 Noembrie, ca învingător. Formal, el îndeplinea rolul de consilier şi *"locţiitor"* (locumtenens) al împăratului în Transilvania, dar în fapt deţinea efectiv puterea pentru sine şi înţelegea să se folosească de ea. Din pricina intrigilor polone, care unelteau să-l scoată pe Mihai din Transilvania, folosindu-se de unealta lor, domnul Moldovei Ieremia Movilă şi de fostul principe Sigismund Báthory, Mihai a contraatacat fulgerător şi la 24 Aprilie 1600 trece Carpaţii, înaintând în Moldova. El şi-a înfrânt definitiv inamicii la 18 Mai, sub zidurile cetăţii Hotin, pe Nistru, şi astfel după o aşa strălucită biruinţă - cum sublinia într'un raport din 29 Mai noul ambasador britanic la Poartă, Henry Lello *"el şi-a sporit stăpânirea cucerind Moldova şi alipind-o la Transilvania şi Ţara Românească, a rămas acum singur principe al celor trei provincii"*.

Cu drept cuvânt, Mihai se putea intitula - aşa cum a şi făcut - în primul său hrisov acordat din Iaşi, la 27 Mai 1600, călugărilor dela mănăstirea Neamţ: *"Domn al Ţării Româneşti şi Ardealului şi Moldovei"*. În felul acesta - sublinia istoricul contemporan englez Richard Knolles (*"The general histories of the Turkes"...*, London, 1603, p. 1122) *"cele trei state... vecine, Transilvania, Ţara Românească şi Moldova, cel mai sigur bastion din această parte a creştinătăţii şi cel mai expus furiei vrăjmaşului comun, au fost acum încă o dată unite... spre marele*

câştig (fără îndoială) al lumii creştine şi paguba Turcilor".

Mihai n'a fost doar un *"conquistador"* oarecare - aşa cum a însinuat unul din corifeii defunctei istoriografii sovietice A. Lazarev - căruia i-a surâs doar hazardul. În concepţia politică a voievodului se înfiripase temeinic ideea de a crea din cele trei principate unificate sub sceptrul său şi locuite preponderent de Români, o monarhie puternică, capabilă să impună respect atât duşmanilor, adică Turcilor, împotriva cărora să le stea pavăză, cât şi puterilor creştine. În Transilvania se poate constata cu claritate în modul său de guvernare dorinţa de a ridica pe Români din situaţia de naţiune *"tolerată"* şi mai ales, de a uşura viaţa iobagilor subjugaţi de reprezentanţii celor trei naţiuni (ungară, maghiară şi secuiască) privilegiate. De asemenea, preoţii români ortodocşi au fost scutiţi de robotă (munci obligatorii, corvezi), asemenea celorlalţi clerici aparţinând confesiunilor recepte (catolică, calvină, luterană, unitariană).

Desigur, aceste măsuri au displăcut profund stărilor privilegiate şi nobililor din Transilvania, care s'au simţit ameninţaţi prin măsurile adoptate de Mihai spre a apăra pe Români. Aşa că împotriva domnului român s'au coalizat forţe puternice: *"Nemeşii"* ardeleni, ostaşii poloni şi Tătarii, iar în spatele acestora Turcii. În toamna anului 1600 Mihai n'a mai putut face faţă atacului conjugat al inamicilor săi şi a fost izgonit din ţară. Învins şi părăsit de toţi, el a luat calea pribegiei, încercând printr'un ultim efort, să obţină înţelegerea şi sprijinul lui Rudolf al II-lea. Ajuns la Viena, la 12 Ianuarie 1601, voievodul şi-a pledat cu stăruinţă cauza într'un memoriu adresat în latină împăratului: *"Ţara Românească nu e mai departe de scaunul tiranului «sultanului», ce se cheamă Constantinopol, decât cale de cinci zile. În această ţară puteam eu petrece foarte bine, în pace, singur şi fără nici o frică, dacă nu mă simţeam chemat de credinţa mea către... toată creştinătatea. Eu însă, nevrând să adaug la puterea Turcilor pe ostaşii mei, de bună voie m'am arătat gata a lua parte la legătura creştină «Liga Sfântă», prin care faptă pe tiran mi l-am făcut duşman de moarte şi însetat după sângele meu. Cu acest duşman neîmpăcat am dat piept pururea, câştigând o mulţime de biruinţe din cele mai strălucite... ceea ce nu se poate să nu fie cunoscut Măriei Tale şi creştinătăţii întregi, deşi au fost unii care pe nedrept se lăudau cu faptele mele, căutând a-şi lua lor ce mi se cuvenea mie"*.

După anumite pertractări din partea Curţii imperiale, la auzul veştilor îngrijorătoare primite din Transilvania, unde nemeşii au alungat pe generalul imperial Giorgio Basta, readucându-l la domnie pentru a treia oară pe nestatornicul Sigismund Báthory, Rudolf al II-lea îl primeşte la Praga pe Mihai, la 5 Martie 1601, reacordându-i încrederea şi misiunea de a recuceri Transilvania, dar cu condiţia împăcării cu Basta. Mihai a acceptat şi această dură concesie, reluând legăturile cu generalul imperial şi pregătind împreună expediţia pentru redobândirea Transilvaniei; Mihai a putut pune la dispoziţie o oştire de 20.000 de oameni. Prin victoria obţinută la Guruslău (13 August), datorată în mare parte iscusinţei domnului român, nemeşii au fost înfrânţi iar Báthory izgonit din nou din Ardeal. Dar izbânda voievodului avea să fie şi cea din urmă; ambiţiosul Basta nu putea îngădui să împartă puterea cu Mihai în Transilvania, cu atât mai mult cu cât acesta se pregătea să-şi ia în primire şi scaunul de domnie dela Bucureşti. De aceea a plănuit în mod mişelesc uciderea rivalului său, acuzându-l de o imaginară înţelegere cu Turcii. Şi astfel s'a ajuns la tragicul asasinat de pe Câmpia Turzii, unde viaţa celui mai viteaz domn al Românilor a fost curmată de mercenari ucigaşi în serviciul lui Basta, la 19 August 1601.

Moartea lui Mihai a pecetluit însă soarta campaniei antiotomane iniţiate cu aproape zece ani înainte de Habsburgi, prin recăderea ţărilor române sub dominaţia Porţii şi pierderea poziţiilor câştigate de imperiali în centrul şi Sud-Estul Europei. *"Lungul război"* început la 1593 îsi găseşte, astfel un sfârşit prin pacea de compromis dela Zvitvatorok (11 Noembrie 1606) consfinţind *"statu-quo"*-ul existent la hotare în ultimul deceniu al secolului al XVI-lea. Acesta a fost preţul uciderii mişeleşti a lui Mihai, care era sufletul operaţiilor militare încununate cu succes în campania antiotomană. Lucrul a reieşit şi din faptul că epopeea lui Mihai şi faptele sale de arme strălucite şi-au găsit ecoul în cele mai îndepărtate colţuri ale Europei. În primul rând, despre acţiunile sale au scris îndelungi rapoarte toţi diplomaţii marilor puteri reprezentate la Constantinopol, Praga, Varşovia, Viena, Milano, Florenţa, Roma, Madrid şi Paris; în acelaşi timp, prin aşa-numitele *"avvisi"*, adevărate *"ziare"* ale epocii, apărute în limbile germană, italiană, spaniolă, franceză, flamandă, polonă, cehă şi maghiară, cititorii europeni recrutaţi din diferite pături sociale, provenind mai cu seamă din rândurile orăşenimii, au urmărit cu mult interes strălucitele fapte de arme ale aliaţilor din *"Liga Sfântă"* dintre care cele mai multe s'au datorat geniului militar al lui Mihai. Chiar şi în îndepărtata Anglie, amintita istorie a Turcilor a lui Richard Knolles, din 1603, a acordat un spaţiu larg bravurii şi actelor de vitejie ale voievodului român.

Dar mai presus de toate, figura lui Mihai Viteazul s'a păstrat în conştiinţa poporului român nu numai pentrucă a încercat să scuture asuprirea dominaţiei otomane, ci pentrucă a realizat pentru prima oară unirea tuturor Românilor într'un singur stat sub oblăduirea sa. Pilda lui a rămas peste veacuri şi a înflăcărat minţile luminate ale patrioţilor noştri mai ales în epoca înfloririi şi cristalizării conştiinţei naţionale. Ea a înflăcărat minţile unionistilor dela 1859, ca şi pe aceea a dobânditorilor Independenţei dela 1877 - 1878 sub Carol I şi, mai presus de toate, a făuritorilor Marii Uniri din 1918, în timpul regelui Ferdinand I cel Leal, care a desăvârşit opera începută de marele voievod.

Pentru vrednica sa faptă din 1600, figura lui Mihai Viteazul s'a înscris pentru veşnicie în inima poporului ca simbol al luptei pentru libertate, independenţă şi unirea tuturor Românilor.

Dr.Paul CERNOVODEANU

Membru de Onoare al Academiei Române

Avem dreptul la autonomie culturală

Urmare din pag. 16

mai degrabă preocupaţi să le şteargă orice urmă. Aşa se procedează în prezent cu ruinele unei biserici din Movila, care par să aparţină unui sfânt lăcaş ridicat cu peste 500 de ani în urmă de Ştefan cel Mare. Asemenea mărturii de valoare asupra trecutului istoric românesc al acestui teritoriu, sunt, în condiţiile actuale, sortite dispariţiei.

Iată de ce, pe lângă cele deja amintite, toate acestea ne dau dreptul, în mod justificat, să afirmăm că aici, cu deosebire în Ţinutul Herţa (ca de altfel şi în Nordul Bucovinei şi Sudul Basarabiei), se desfăşoară un adevărat genocid cultural, şi iată de ce considerăm că într'un asemenea caz singura soluţie salvatoare este o autonomie culturală pentru acest teritoriu al Ţinutului Herţa, cu o prezenţă românească compactă.

Un asemenea lucru nu poate deranja pe nimeni, atâta vreme cât în practica europeană este prevăzut *"dreptul minorităţilor la existenţă, ca grup naţional separat"* (cu ieşire din anonimat) şi atâta vreme cât o asemenea autonomie a minorităţilor le-ar oferi acestora, posibilitatea să-şi rezolve *"problemele proprii de educaţie, de învăţământ, de tradiţie şi de viaţă spirituală"*.

Dacă în acest scop Românii au dreptul şi datoria s'o ceară, Ucrainenii au şi ei datoria s'o înţeleagă şi s'o accepte.

În orice caz, situaţia nu mai poate dăinui sub această formă, în continuare. Pentru aceasta ar trebui, poate, să avem în vedere şi faptul că nu mai avem prea mult până când vom putea beneficia de dreptul de a spune dacă vrem sau nu să mai prelungim tratatul încheiat în 1997.

Prof.dr.doc.Ion GHERMAN

Preşedinte al Societăţii Culturale "Ţinutul Herţa"

UN ISTORIC ROMÂN ANCORAT ÎN LUMEA CONTEMPORANĂ

XVII

Prof. Univ. Dr. Nicolae CIACHIR

Urmare din nr. trecut

Pentru frontul sovietic sudic, România era prima ţară capitalistă în care se păşea. Militarii erau deputaţi că în loc de bordeie şi sărăcie vedeau numeroase animale şi orătănii, iar oraşele româneşti aveau magazine şi restaurante cu mâncare şi băutură suficientă.

Mă voi referi în primul rând la Brăila, unde m'au prins evenimentele din toamna anului 1944.

Tatăl prietenului meu, George, părintele Mihai, avea casa la întretăierea străzilor Dorobanţi şi Regală. Avea o curte şi o grădină imensă şi acolo o mare unitate rusească îşi stabilise bucătăria de campanie. Deci, câteva zile am stat la părintele Mihai şi făceam legătura cu Ruşii din ograda lui. La Brăila, în ultimele două sute de ani, mai ales din motive religioase, s'au stabilit numeroşi Ruşi, numiţi lipoveni şi care erau pescari renumiţi. Şi astăzi, la Brăila îşi are sediul mitropolitul tuturor Ruşilor de rit vechi, comunităţi din Canada,SUA etc..fiind subordonate acestuia. Într'o seară, vreo 40 de soldaţi tolăniţi pe iarbă aşteptau să fie mâncarea gata şi stăteam de vorbă. Eu nu le-am spus că sunt refugiat din Basarabia, ci fiu de lipovean din balta Brăilei, coleg de liceu cu fiul popei Mihai. Un tânăr sublocotenent, care era politrucul companiei, care aştepta masa (politruc = lucrător politic), încerca să-şi etaleze cunoştinţele faţă de mine, argumentând că Ruşii au dat toate marile valori ale lumii, citându-i aici pe Goethe şi Darwin. L-am contrazis, în privinţa lui Goethe înclina să-mi dea dreptate, în privinta lui Darwin, se încăpăţâna să susţină originea rusească a acestuia, care ar fi copilărit pe Volga. Soldaţii urmăreau discuţia şi înclinau să-mi dea dreptate. El s'a enervat şi mi-a reproşat că sunt un tip periculos şi ar putea chiar să mă împuşte. Un sergent mai în vârstă, la circa 30 de ani, tolănit dar cu pistolul în braţe, i-a strigat că dacă ar face asta i-ar zbura creierii pe loc. Apoi, a spus, ne-aţi minţit, realitatea este alta, dar mai întâi mergem la Berlin să-l lichidăm pe Hitler, apoi la Moscova pe Stalin, şi apoi vom instaura dreptatea. Toată compania a fost de acord, iar politrucul a şters-o, renunţând la masă.

În acele zile am stat de vorbă cu Ruşi, Ucrainieni, Tătari, Calmuci etc. care erau curioşi să afle realitatea. Mulţi din ei nu văzuseră radio în viaţa lor, nu văzuseră un ceas, erau înnebuniţi să audă tic-tacul ceasului şi ţi-ar fi dat orice, să aibă o asemenea sculă la mână sau în buzunar. Aceşti oameni erau de compătimit, erau abrutizaţi de propagandă şi îndobitociţi.

Dau câteva exemple reale. Pe strada Regală, colţ cu Griviţa, un ostaş îşi suflecase mâneca şi avea 6-7 ceasuri pe mână. Altul furase o pendulă de perete şi fugise la ceasornicar să-i facă din ea vreo 10 ceasuri de mână.

Venise toamna, urma să mă înscriu în clasa a VI-a de liceu, la vestitul *"Nicolae Bălcescu"*, dar nu găsisem loc liber la internat. Trebuia să-mi aduc foaia matricolă, arhiva noastră fusese vărsată la liceul *"Timotei Cipariu"* din oraşul Dumbrăveni. Colegii şi prietenii mei dela Ismail, Vică Bianu şi Fănică Paraschiv, deşi brăileni, s'au decis să facă liceul la Dumbrăveni. Am plecat împreună, ne-am urcat pe vagon, deci n'am luat bilet. Este fantastic să călătoreşti pe vagon, ai priveliştii noi în faţă, şi practic nu ai cum să cazi. Vagoanele atunci erau foarte puţin bombate, chiar plate, şi la mijloc dela un cap la celălalt, era ca o podişcă din lemn. Stăteai în şezut ca pe o bancă, ori stăteai culcat, trebuia să nu te scoli în picioare, atenţie la poduri, ori la ceva fire. Drumul Brăila-Bucureşti şi Bucureşti-Braşov-Rupea-Sighişoara-Dumbrăveni, l-am făcut de zece ori şi numai pe vagon. Jos era monoton, mare aglomeraţie şi geamurile erau bătute cu scânduri, căci eram în plin război şi era camuflaj.

Oraşul Dumbrăveni, aşezat pe Târnava Mare, între Sighişoara şi Mediaş, avea circa 8.000 de locuitori şi era vestit prin liceul său, prin închisoarea pentru deţinuţi politici, unde la două săptămâni elevii de liceu făceau duş acolo. Era locuit în special de Români, dar erau şi numeroşi Saşi şi Unguri. La piaţă se vorbea curent în trei limbi. Dacă la Ismail, oraş cosmopolit, toţi erau egali, aici se simţea superioritatea săsească şi ura ce mocnea între Români şi Unguri. Eram prima dată în Ardeal şi m'am îndrăgostit de varietatea peisajelor, era ceva sublim faţă de Sudul anost al Basarabiei, dacă exceptam lacurile şi Dunărea. Colegii mei s'au stabilit la o familie de învăţători, Mareş, care în 1940 se refugiaseră din Gheorgheni, adică aşa-zisul Ardeal de Nord. Am dat de mulţi colegi dela Ismail, de câţiva profesori şi de cei doi pedagogi. Am hotărît să stau câteva zile apoi să mă reîntorc la Brăila. Bianu şi Paraschiv plăteau 9.000 pe lună la familia Mareş - era considerată o gazdă scumpă - dar stăteau într'o casă boierească, cu grădină, mâncau foarte bine, în fiecare zi desert, iar când le era foame, puteau să-şi ia din cămară cârnaţi, brânză, ori să-şi fiarbă nişte ouă. Mareşii aveau trei băieţi mai mari decât noi, doi erau ofiţeri şi unul era elev la Şcoala militară. Zilnic veneau mulţi ofiţeri dela regimentul de cavalerie şi se juca pocker în draci. Cu o zi înainte de-a mă întoarce, ca jocul să fie mai interesant, m'au cooptat al patrulea. Plutionerul adjutant al regimentului, sau chiar al brigăzii de cavalerie, Viziru, era şaşiu, se îmbătase şi juca pe mize mari. Eu şi cu Bianu am şi trişat, iar rezultatul, partea mea de cîştig: 40.000 lei, o manta ofiţerească, o pereche de cizme şi o şea. Viziru, cu cât pierdea, cu atât se ambala mai mult şi vocifera: *Nu-i nimica, are balta peşte, mâine căluţii se şterg pe bot de porţia de ovăz.* N'am mai plecat la Brăila, am achitat familiei Mareş 27.000 lei, deci întreţinerea mea până la Crăciun, adică pe 3 luni şi am devenit elev al liceului *"Timotei Cipariu"* din Dumbrăveni. Jucam pocker aproape în fiecare noapte până la trei dimineaţa, apoi dormeam 3 ore, mă spălam, eram prezent la liceu la toate activităţile şi m'am clasat printre primii 5 din clasă.

Elevii liceului excelau pe latura umanistă, dar aveau rezultate slabe la matematică. Dirigintele meu, profesorul de romînă Domnaru, mi-a dat să meditez la matematică pe doi colegi de-ai mei, care mă plăteau. Erau Dancu şi Poplăcenel. Dancu se născuse în SUA, unde emigraseră părinţii lui, dar negăsindu-şi un rost s'au întors. L-am întâlnit prin 1947, în Cişmigiu şi aştepta să i se facă formele pentru a pleca în America. Poplăcenel, care era un băiat timid, chiar bleg, ajunsese la noi pilot de încercare pe avioane. El a murit într'un accident.

Domnaru ştia că la familia Mareş se joacă pocker şi m'a somat dela 1 Ianuarie 1945, să mă mut la internat. De altfel, nu mai aveam practic cum să achit în continuare 9.000 pe lună, căci la pocker n'am mai câştigat bani, iar şeaua şi cismele le-am pierdut, căci au fost alţii mai şmecheri decât noi, iar din manta mi-am făcut un palton întâia. În loc să joc pocker, îmi plăcea să stau mai mult cu Juji, servanta nostimă şi apetisantă, a familiei Mareş, care la 16 ani ai ei ştia mai multe decât mine în arta amorului.

Directorul închisorii Dumbrăveni, un popă răspopit, avea un fiu în clasa I-a de liceu, care mergea prost la toate materiile, inclusiv la limba română. Am primit sarcina - contra cost - să-l meditez pe băiat de 3 ori pe săptămână, câte 3 ore după amiază. Directorul tăia cu fiul său în incinta închisorii, deci meditaţiile aveau loc acolo, într'o sufragerie imensă la etajul întâi, de unde se vedea întreaga curte a închisorii, în care se plimbau deţinuţii. În primăvara anului 1945, a fost judecat şi condamnat primul grup de criminali de război, în frunte cu generalul de armată Nicolae Macici. În acest prim lot, era şi unul Ciachir, care nu era rudă cu mine; era basarabean, din comuna Eschipolos, aproape de malul Nistrului, învăţător de meserie şi fusese în calitate de sublocotenent de rezervă, la paza unui lagăr de concentrare cu Evrei din Transnistria. Când intra să se plimbe grupul Macici, ceilalţi deţinuţi erau retraşi din curte. Cât au stat la Dumbrăveni, au dus-o relativ bine. Adică dormeau pe saltele, aveau un aparat de radio şi li se aducea la discreţie mâncare: caşcaval, salam bun, măsline şi alte bunătăţuri, din care primea directorul şi din care mă înfruptam şi eu cu puştiul.

Am fost coleg de clasă cu câţiva copii care erau fructul împreunării între localnice şi deţinuţii închisorii Dumbrăveni. Cele câteva femei au primit bani să-şi cumpere căsuţe, să aibă mici gospodării la 1-2 kilometri de oraş. Închisoarea era în centrul oraşului, iar unii deţinuţi, cu ştirea directorului, plecau de Sâmbătă până luni, la acele căsuţe, cu câţiva gardieni, care benchetuiau şi ei la câteva sute de metri. Unii deţinuţi comunişti beneficiau de Ajutorul Roşu şi multe alte ajutoare. Aşa se petreceau lucrurile între cele două războaie mondiale şi chiar până în anul 1945. Vorbesc ca persoană care circa 5 luni a întrat de trei ori pe săptămână în închisoare şi care am transmis o serie de bilete unor deţinuţi prin intermediul gardienilor. După transferarea grupului Mecici la Aiud şi la Dumbrăveni, vigilenţa proletariatului a crescut. M'am întâlnit după un număr de ani cu puştiul directorului, care mi-a spus că la începutul lui 1946, tatăl lui a fost destituit, apoi arestat şi majoritatea gardienilor au fost daţi afară.

Andreas Hillgruber scrie că guvernul Rădescu, într'o clauză posterioară Armistiţiului, a permis să fie trimişi în URSS, la muncă forţată 100.000 de persoane, pentru reconstrucţia ţării. Populaţia germană a fost strânsă între 10-24 Ianuarie 1945, bărbaţi între 18-45 de ani şi femeile între 18-35 de ani. Doamna Terezia Tomescu, născută Lukhaup, victimă a acestor erori - despre care am scris în cartea mea *"Marile Puteri şi România (1856-1947)"* - spunea că s'au luat şi băieţi între 16-18 ani şi femei peste 35 de ani. Femeile care aveau un copil, dar care avea la data interogatoriului din Ianuarie 1945, un an şi o zi, au fost luate, autorităţile sovietice nefăcând nici o excepţie. Dânsa, adică Doamna Terezia Tomescu, a fost dusă în oraşul minier Derjinski, din zona Donbasului şi a lucrat mai mult de un an, efectiv în mină, fără haine de protecţie, cu apă care curgea din plafon şi cu o pereche de galoşi numărul 44, legaţi cu sârmă ca să nu-i cadă din picioare. Călătoria în vagoane de marfă neîncălzite, a durat circa 3 săptămâni şi au fost persoane care au murit pe drum. Li s'a spus că după 5 ani se pot întoarce în patrie, adică în România sau Germania. Poporul român trebue să-şi ceară scuze, deoarece au fost luaţi din Ardeal şi Banat, tineri, femei şi bărbaţi, care n'au fost angrenaţi în activităţi politice şi militare. Gheorghe Tătărescu voia să-i dea şi pe toţi legionarii, să muncească la reconstrucţia Uniunii Sovietice.

De ce am făcut această paranteză şi m'am referit la Germanii luaţi la muncă forţată? Deoarece liceul *"Timotei Cipariu"* din Dumbrăveni a fost sediul unde au fost strânşi, anchetaţi şi triaţi etnicii germani din zona Târnavelor, iar eu, în vacanţa de iarnă a anului 1945, n'am plecat la părinţi la Brăila, ci am rămas să locuiesc în internatul liceului. Liceul era înconjurat de un zid înalt de piatră, unde s'a pus sârmă ghimpată, iar o unitate a Securităţii sovietice(NKVD) a preluat controlul clădirii. Liceul era o clădire foarte mare, iar în fundul curţii erau internatul, sala de mese şi magaziile. Ruşii circulau prin intrarea din curte, iar elevii şi profesorii prin intrarea principală. Era vacanţa de iarnă, iar cursurile s'au reluat mai târziu, spre sfârşitul lunii Ianuarie 1945, după ce fuseseră îmbarcaţi etnicii germani. Peste 15 elevi, majoritatea basarabeni şi bucovineni, dar şi doi olteni, au rămas la internat, neavând unde să se ducă, ori lipsindu-le mijloacele materiale de-a pleca acasă. Erau circa 30 de soldaţi sovietici, în marea majoritate din Asia Centrală, cu ochi oblici dar neexpresivi; vorbind cu ei aveai impresia că stai de vorbă cu nişte manechine. Noi, elevii rămaşi, dormean la internat la etajul doi, iar ei şi-au montat paturi suprapuse în sala de sport la parter. Directorul liceului le-a aprobat să le gătească bucătarul nostru şi ne întâlneam în sala de mese. Până la 8 Ianuarie 1945 n'a fost adus nici un Sas, încât practic ei au şomat, cu excepţia câtorva santinele care stăteau în afara zidului liceului. Plutonierul şi cei câţiva ofiţeri erau din Rusia europenă şi începuseră să le placă viaţa din România, cu frigărui şi şprituri.

La familia Mareş, cât am stat în gazdă, veneau doi consăteni ai lor, care erau agenţi ai siguranţei (un fel de detectivi, ajutori de comisari), deci salariaţi ai poliţiei. Erau foarte simpatici, am jucat cu ei pocker de mai multe ori, erau foarte speriaţi de viitorul lor şi mi-au făcut apropouri - pentrucă ştiam bine ruseşte - dacă n'aş fi dispus să fug cu ei în Occident. De Sfântul Ion, m'au rugat să-l invit pe unul din ofiţerii ruşi la restaurantul central al oraşului. Ei au apărut întâmplător la masă, ca prieteni ai mei, s'a băut mult, în final Rusul a jucat cu ei căzăceasca. Legătura fiind făcută, dând bani Rusului, au salvat câteva persoane de deportare.

În acele câteva zile, s'au făcut rapid căsătorii între Săsoaice şi Români, Nemţoaicele scăpând de a pleca în URSS, iar Românii alegându-se cu case sau bani mulţi. Era o domnişoară săsoaică foarte frumoasă, care făcea furori cu corpul său prin Dumbrăveni - îmi scapă numele - care primi-se numeroase solicitări să se mărite cu Români, unii din ei titraţi dar a refuzat, spunând că preferă să lucreze în minele sovietice, decât să împartă patul cu un Român. (va urma)

NU UITAŢI !
REÎNNOIŢI-VĂ
ABONAMENTUL LA
CUVÂNTUL ROMÂNESC

Western Union® – Este ca şi cum ai trimite bani celor dragi în persoană!

WESTERN UNION | MONEY TRANSFER

The fastest way to send money worldwide.®

Vorbim româneşte

1-800-347-6000

www.westernunion.com

ÎN KITCHENER-WATERLOO ÎŞI FACE APARIŢIA PRIMA SOCIETATE DE MUZICĂ CU PROFIL DE OPERĂ ŞI OPERETĂ NUMITĂ: PRO MUZICA

Pro Muzica este condusă de Maestrul Nicolae Raiciu, fost solist al Operetei şi Operei din Bucureşti care în prezent cântă cu companii de Operă din Canada. Baritonul Nicolae Raiciu şi-a început studiile muzicale la Şc. de Muzică Nr. 5 din Bucureşti la vioară ca instrument principal. În paralel, a studiat pianul, contrapunct armonie, teoria muzicii. Trece cu succes examenul de intrare a liceului de Muzică Nr.1 din Bucureşti, unde timp de 4 ani acumulează noi cunoştinţe în domeniul muzicii. Şi-a dedicat tot timpul liber pentru a exersa, perseverând zi de zi şi căutând să se perfecţioneze în studiul viorii care este un instrument pretenţios. În cadrul liceului obţine diplome la concursuri naţionale de solist dar în acelaşi timp este membru al orchestrei simfonice cu care apare în concert la Ateneul Român, Sala mică a Palatului, precum şi la sălile Conservatorului Ciprian Porumbescu. După terminarea serviciului îşi continuă studiile muzicale de astă dată părăsind instrumentul pentru a se aprofunda în studiul de canto clasic.

Devine elevul şcolii populare de artă pe care o absolvă şi se prezintă la examenul de admitere al Conservatorului Ciprian Porumbescu. Dintre cei trei sute de candidaţi, Nicolae Raiciu este ales, ocupând astfel unul din cele şapte locuri. În cadrul Conservatorului participă la multe concerte, debutează în roluri ca Falke din *"Liliacul,* Figaro din *"Bărbierul din Sevilla"* etc. Devine solistul teatrului de Stat de Operetă. De asemenea a jucat în *West Side Story, Oklahoma, Ţara Surâsului* şi *La Calul Bălan* care de fapt a fost Opereta de debut a baritonului cu rolul ginerului. După o experienţă bogată asimilată la conservator, la Opereta şi la Opera Română din Bucureşti unde şi-a început activitatea cu roluri principale debutând în *Don Pasquale* (rolul Malatesta), continuă cu *Il Trovatore, Traviata, Boema, Paiaţe* etc. Îşi continuă cariera solistă aici în Canada, debutând în Toronto cu Opera în Concert în *Genoveva* de Schumann, cu Opera Mississauga în *Carmen*. A cântat de asemenea cu Opera din Hamilton şi cu Canadian Opera Company, unde cântă şi în prezent. În Kitchener-Waterloo a cântat cu cunoscutul dirijor Raffi Armeanul la Center in the Square.

În Germania şi Austria a fost în turneu cu Filarmonica Kitchener-Waterloo condusă de binecunoscutul Dirijor Howard Dyck care este de asemenea şi prezentator la CBC. Împreună cu Howard Dyck a avut mai multe concerte la Center in the Square.

După zece ani de activitate solistică în România şi alţi 11 ani în Canada, Nicolae Raiciu este cel care va conduce de acum asociaţia muzicală numită *"Pro Muzica"* ce îşi face apariţia cu concertul inaugural extraordinar din **24 Noembrie 2001, ora 8 p.m. la St. Mattew's Lutheran Church, 54 Benton St. Kitchener.** În acest concert îşi vor da concursul Katherine Domenu (soprano) din Toronto. Soprana are o fabuloasă activitate cu multe companii de Operă din Canada. Maria Cawan o mezzo-soprană inedită care se va întoarce la Vancouver unde va cânta în Opera *Flautul Fermecat*. Nicholae Groenewegen un aplaudat tenor de publicul canadian, un tenor cu o voce de aur care cântă cu C.O.C. Opera din Montreal, Hamilton şi a fost oaspetele H.W. Filarmonic anul trecut. Baritonul concertului va fi Nicolae Raiciu cu vocea pătrunzătoare de bariton. Concertul va avea un program variat, compus din arii, duete, ansambluri corale din cunoscute opere, operete şi canţonete italiene. Se va cânta din operele: Carmen, Bal Mascat, Traviata, Boema, Lakmee, Rigoletto, Trubadurul, Nabuco etc. şi din operetele: Văduva veselă, Ţara surâsului, West Side Story, Showboat şi Cats.

Totodată, vom asculta memorabile canţonete italiene şi bineînţeles că baritonul va interpreta pentru publicul român în mod special două liduri româneşti.

Pro Muzia vă aşteaptă pe data de **24 Noembrie, ora 8 p.m.,** la concertul inaugural care va deschide orizontul unor îndrăzneţe expediţii muzicale în fantasticul repertoriu de operă, operetă, muzical şi lieduri. Va fi un eveniment la care vor lua parte ambii primari din Kitchener-Waterloo precum şi membri parlamentari ai acestor două oraşe. Televiziunea va fi prezentă, critici muzicali vor fi în sală din partea ziarului Record şi Globe and Mail.

Prin acest articol lansăm un apel către toţi Românii din împrejurimi rugându-vă să luaţi parte la demararea societăţii muzicale *"Pro Muzica"*, aceasta fiind prima societate muzicală condusă de un Român, lucru de care trebue să fim mândri şi împreună să propulsăm această iniţiativă a Maestrului Raiciu, care prin eforturi uriaşe a stabilizat şi creat un cor pentru Biserica *"Sf. Ion Botezătorul"* din Kitchener. Sperăm că acest eveniment să fie predominat de Români, de aceeea vă rugăm să sunaţi la **(519) 747 5000** unde vă puteţi procura biletele la timp.

Bilete sunt de vânzare acum numai pentru suma de $ 20.00

Dumitru ICHIM

VITRINA CU CĂRŢI

POEZII DIN ÎNCHISORI — $ 20
Cuegere de Zahu PANĂ

DIN ŢARA LUI CAIN — $ 20
de Dumitru PHILIP

ÎNAINTE ŞI DUPĂ DICTATUL DELA VIENA — $ 20
de Aurel S. MARINESCU

O CONTRIBUŢIE LA ISTORIA EXILULUI ROMÂNESC — $ 20
de Aurel S. MARINESCU

MĂ APLEC PESTE ANI — $ 20
de Aurel S. MARINESCU

ARMATA ROŞIE ÎN ROMÂNIA — $ 20
de Aurel S. MARINESCU

PITEŞTI, — $ 20
de Dumitru BACU

DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN (1919-1939) — $ 15
culegere de texte

NĂZUINŢI ŞI DEZNĂGEJDI — $ 10
de Petru GHEORGHEONI

ISTORIA POLITICĂ A EUROPEI, DELA NAPOLEON LA STALIN — $ 20
de Nicolae CIACHIR

CĂLĂU ŞI DIPLOMAT, VIŞINSKI — $ 15
de Nicolae CIACHIR

ISTORIA RELAŢIILOR INTERNAŢIONALE dela Pacea Vestfalică (1648) până în contempornietate (1947) — $ 20
de Nicolae CIACHIR

SÂNGELE TEMNIŢEI şi POEME — $ 15
de Radu GYR

POEZII ALESE şi ŞOIMII PESTE PRĂPASTIE — $ 10
de Nichifor CRAINIC

AMINTIRI DIN ÎNCHISOARE — $ 10
de Nicolae DIMA

EXIL-OAMENI şi IDEI — $ 10
de S CONSTANTINESCU

FÂNTÂNA LUMINII, poezii — $ 10
de Dumitru ICHIM

CU ACUL PE SĂPUN, poezii — $ 15
de Zahu PANĂ

LA PORŢILE DISPERĂRII — $ 10
de Floria BAŢU-ICHIM

CĂRŢI ÎN LIMBA ENGLEZĂ

CAPTIVE ROMANIA, A DECADE OF SOVIET RULE — $ 20
by Alx. CREŢIANU

A HISTORY OF THE ROMANIANS from Roman times to the completion of unity. by R.W. SETON-WATSON — $ 30

JOURNEY TO FREEDOM — $ 20
by Nicholas DIMA

THE ANTI-HUMANS (Piteşti) — $ 20
by D. BACU

RED HORIZONS — $ 20
by Ion Mihai PACEPA

PRISONER OF RED JUSTICE an account of ten years captivity in comunist Romania — $ 20
by Leonard KIRSCHEN

LA FIECARE COMANDĂ SE ADAUGĂ COSTUL EXPEDIŢIEI

Puteţi procura cărţile de mai sus dela
Dl. Tudor Murgoci
39 Niagara Rd. Kitchener, Ont. N2B 1T1

LA MORMÂNTUL LUI GEORGE ENESCU

Nu de mult am întâlnit-o la Paris pe tânăra pianistă Marina Ionescu. Născută la Târgu Jiu, începe să cânte la pian pe când avea doar 5 ani. A emigrat în SUA în 1991, la vârsta de 12 ani, pentru reunificarea familiei (tatăl ei a părăsit România în August 1989, traversând Dunărea înnot).

Talentata artistă româncă s'a consacrat pasiunii şi în 2001 şi a absolvit *"Michigan State University"* cu diplome în pian, teorie şi compoziţie. A susţinut mai multe recitale în Statele Unite şi are înregistrat un CD cu muzică de cameră, compoziţii proprii, printre care şi un set de cântece pentru sopranǎ şi pian pe versuri româneşti.

Acum se află la Paris - despre care a afirmat: *"Parisul e un concert continuu"* -, unde urmează un curs intensiv de muzică electronică la Centrul de Creaţie Muzicală *"Ianis Xenakis"* (C.C. Mix). Tot în *"oraşul lumină"* intenţionează să studieze, în cadrul unui Institut francez -*"implicaţia lui George Enescu în cultura franceză şi influenţe franceze în opera maestrului"*.

Stând de vorbă cu distinsa compatriotă, mi-a mărturisit: *"Îmi place să răstălmăcesc sunetul cu tot farmecul şi arhitectura sa, să plonjez în misterul muzicii... Mă fascinează George Enescu. Fără îndoială creaţia lui e genială şi aparţine patrimoniului universal. Păcat că pe scenele americane este prea puţin interpretat"*.

Sub un cer crepuscular, în cimitirul parizian *"Le Père Lachaise"*, Marina Ionescu a ţinut să aprindă o lumânare la mormântul lui George Enescu, dela naşterea căruia se împliniseră la 19 August a.c. 120 de ani.

Efortul, pasiunea, ambiţia care o caracterizează vor contribui din plin la ascensiunea talentatei pianiste şi, compozitoare Marina Ionescu, spre o mare carieră artistică.

Îi dorim mult succes.

Ilie Mihalcea
Paris

✝

IN MEMORIAM!

A decedat la Bucureşti, pe 11 August a.c., în urma unei îndelungate suferinţe nemărturisite, av. **Caesar BĂDĂRĂU**, născut pe 5 Iulie 1919 în dulcele târg al Ieşilor, unul dintre ultimii seniori ai unei lumi astăzi dispărute.

Exilat în propria-i ţară, după experienţa detenţiei comuniste care n'a reuşit decât să-l înverşuneze şi mai aprig contra acestui regim criminal pe care l-a urît din toată fiinţa sa, acest Român adevărat a fost unul dintre ultimele vlăstare ale unei vechi familii de Moldoveni cu care întreg neamul nostru se mândreşte.

Prezentăm îndueratele noastre condoleanţe soţiei, Doamna Neonila Bădărău şi ficelor, Doamnele Gloria Heikkila-Bădărău din Finlanda şi Rodia Rosetti-Bădărău din Germania. Fie ca bunul Dumnezeu să-l ierte şi să-l odihnească la dreapta Sa, întru împărăţia celor buni şi drepţi. Amin!

Fam. Radu Negrescu-Suţu
Paris

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

GAFĂ DIPLOMATICĂ DE PROPORŢII

"Cel mai bun ambasador al României", Oliviu Gherman le-a cerut Francezilor să sprijine începerea negocierilor de aderare a României cu Uniunea Europeană!

Aceste negocieri au fost începute în urma summit-ului U.E. din Decembrie 1997 dela Luxembourg unde au fost, de fapt, formulate invitaţiile la negocieri de către liderii ţărilor care fac parte din U.E.. Francezii s'au tăvălit de râs când au auzit de cererea lui Gherman.

Considerat de preşedintele Ion Iliescu *" cel mai bun ambasador al României"*, Oliviu Gherman a făcut mai multe gafe care au amuzat teribil corpul diplomatic acreditat la Paris. După ce în comisia parlamentară care l-a audiat pentru numirea ca ambasador la Paris, Oliviu Gherman a declarat că principalul scop al mandatului său în Franţa va fi convingerea Parisului să ceară Uniunii Europene ca România să înceapă negocierile de aderare provocând zâmbete ironice privind capacitatea fostului lider al PDSR în chestiuni diplomatice.

Poate că ar trebui ca Ion Iliescu să îl cheme la Bucureşti pe *"cel mai bun ambasador"* şi să îl trimită în centrala Ministerului Afacerilor Externe, unde să fie pus la curent cu actualul statut al României în relaţia cu instituţiile europene şi nord atlantice. Altfel Gherman va spune cine ştie ce prostie autorităţilor franceze... Iar imaginea României va avea de suferit în Franţa chiar prin cel mai important reprezentant al său la Paris.

NOUA CONDUCERE A PNŢCD

Victor Ciorbea a fost ales preşedinte, la Congresul extraordinar al ţărăniştilor. Din cele 439 de voturi exprimate, opt au fost nule şi 431 au fost în favoarea lui Ciorbea şi a echipei sale. Astfel, Dudu Ionescu este noul secretar general al PNŢCD, iar vicepreşedinţii partidului sunt: Şerban Bubenek, Ion Caramitru, Gheorghe Ciuhandru, Cornelia Cioroianu, Alexandru Herlea, Mihai Dorin, Teodor Morariu, Ioan Avram Mureşan, Remus Opriş, Irinele Popescu, Radu Sârbu, Nicolae Noica şi Gheorghe Vâlceanu.

RATA INFLAŢIEI

Rata inflaţiei, determinată pe baza creşterii preţurilor de consum al populaţiei a fost, în luna August 2001, de 2,2 la sută faţă de luna precedentă şi de 32,4 la sută faţă de August 2000, potrivit datelor centralizate de Institutul Naţional de Statistică.

SALARIUL MEDIU PE ECONOMIE

Salariul mediu net a atins în luna Iulie 2001 3,123 milioane lei, în creştere cu 4,8 procente faţă de luna precedentă, în timp ce salariul brut s'a ridicat la 4,43 milioane lei, în creştere, la rândul său, cu 3,6 procente.

Cele mai mari salarii încasate luna trecută au fost cele ale angajaţilor bancari - medie 8,28 milioane lei, urmate de cele ale angajaţilor din asigurări - 6,25 milioane lei. La polul opus se numără salariile angajaţilor din industria lemnului - 1,89 milioane lei lunar - şi ale celor din sectorul pielărie şi încălţăminte - 2,01 milioane lei.

INDUSTRIA DE APĂRARE LA PĂMÂNT

Premierul Năstase a declarat în şedinţa Guvernului că printr'o ordonaţă de urgenţă se va elimina conceptul de industrie de apărare. De acum încolo, a declarat Năstase, nu vom mai vorbi de industrie de apărare în ansamblu, ci de fiecare industrie în parte.

În ordonanţa de urgenţă se prevede că după 31 Decembrie 2001, nu se va mai acorda şomajul tehnic (75% din salariu) în întreprinderile producătoare de tehnică militară. Se vor lua măsuri pentru crearea de noi locuri de muncă ale salariaţilor afectaţi. O soluţie nu poate ti aşteptată dela Ministerul Apărării, care acum nu mai cumpără dela producătorii interni decât 5% din necesarul de tehnică militară.

ALŢI NOI AMBASADORI

Comisiile Senatului şi Camerei Deputaţilor au dat aviz favorabil numirii ca ambasdadori ai României lui Mihai Dinucu pentru Croaţia, Adrian Vieriţă pentru Germania şi Gheorghe Magheru la Consiliul Europei dela Strasbourg.

ZECI DE MII DE ROMÂNI, EMIGRANŢI ÎN SUA AFECTAŢI DE NOUA LEGE A IMIGRĂRII

Conform corespondenţilor de presă din Statele Unite, Biroul Federal pentru Imigrări va demara o amplă acţiune de verificare a situaţiei emigranţilor de pe teritoriul SUA. Surse din cadrul MAE al României au declarat că, în ciuda faptului că sunt vizaţi cu prioritate emigranţii arabi, nici cei de alte naţionalităţi, care au probleme cu documentele de şedere pe teritoriul SUA, nu vor fi iertaţi.

REZERVELE BNR

Rezervele valutare ale Băncii Naţionale a României se cifrau, la finele lunii August 2001, la 3,66 miliarde dolari, 3,993 miliarde euro, în creştere cu 60,2 milioane dolari faţă de luna precedentă, informează BNR. În perioada menţionată, rezerva de aur s'a menţinut la nivelul de 105 tone, dar, în condiţiile evoluţiilor preţurilor internaţionale, valoarea acesteia a crescut la 930 milioane dolari, ceea ce face ca rezervele internaţionale ale Băncii Naţionale a României valute plus aur să se situeze la 4,5 miliarde dolari 5 miliarde euro.

CRESC PREŢURILE

În luna August, preţurile au crescut, în medie cu 2.2%, fapt determinat de scumpirea gazelor naturale cu 6.3%, a anunţat Institutul Naţional de Statistică. Dintre mărfurile alimentare, cele mai mari creşteri de preţuri au fost înregistrate la citrice (5.3%), ouă (6%), mierea de albine (4.5%), carnea (2.2%). Dela începutul anului, carnea de vită s'a scumpit cu 46.5%, iar carnea de porc cu 40.7%. În cadrul grupei mărfurilor nealimentare, cea mai mare creştere de preţuri a fost consemnată la gazele naturale (63%), iar în cadrul serviciilor la transportul aerian (9.5%).

DEMOCRAŢII AR PUTEA RĂMÂNE FĂRĂ SEDIU

Solicitarea de retrocedare a sediului PD din Aleea Modrogan trebue luată în considerare, a declarat la o conferinţă de presă ministrul coordonator al Secretariatului General al Guvernului, Serban Mihăilescu.

El a spus că, asa cum PDSR nu a fost protejat, nu vede de ce ar fi protejat PD. Dintre toate partidele politice, numai PD şi PSD ocupă clădiri care au caracter de locuinţă de protocol. Articolul 16 din Legea 10 de retrocedare a imobilelor naţionalizate, referitoare la interzicerea retrocedării sediilor partidelor politice, a muzeelor, a şcolilor, creează cele mai multe neclarităţi, a spus Mihăilescu.

EFECTIVUL DE SALARIAŢI

La finele lunii Iulie, efectivul de salariaţi din economie depăşea 4,54 milioane persoane, cu 12.600 mai mult faţă de luna precedentă şi în creştere cu 171.300 persoane faţă de sfârşitul anului trecut, potrivit datelor centralizate de Institutul Naţional de Statistică.

Sectorul cu cel mai mare număr de salariaţi era, la data menţionată, industria prelucrătoare - 1,53 milioane persoane, urmată de comerţul cu ridicata şi cu amănuntul (579.000 persoane), învăţământ (396.000 persoane) şi construcţii (330.000 persoane). În agricultură lucrau, la sfârşitul lunii Iulie, 152.000 persoane, iar în transport şi depozitare activau 251.500 salariaţi. Faţă de luna precedentă a scăzut numărul salariaţilor din energie electrică, termică, gaze şi apă cu 400 de persoane, iar din sectorul transport şi depozitare cu 1.400 persoane.

Comparativ cu sfârşitul anului trecut, a scăzut numărul de angajaţi din energie electrică, termică, gaze şi apă cu 17.800 persoane, ca urmare a modificărilor în structura organizatorică a unor unităţi.

VA APARE UN NOU PARTID ?

Din surse neoficiale se menţionează că ex-preşedintele Emil Constantinescu a renunţat la ideea de a se retrage definitiv din politică şi ar fi pe cale să înfiinţeze un nou partid, împreună cu Doamna Zoe.

GUVERNUL ACUZAT CĂ A INFLUENŢAT JUSTIŢIA ÎN CAZUL PROCESULUI PNŢCD

Premierul României, Adrian Năstase, este acuzat de către preşedintele grupului Creştin Democrat din Parlamentul European, Hans-Gert Poettering, că a influenţat justiţia în cazul procesului PNŢCD. Se doreşte ca Premierul Năstase să recunoască formaţiunea ţărănistă, sub conducerea actuală a lui Victor Ciorbea, precum şi fuziunea ANCD-PNŢCD.

EVOLUŢIA FONDURILOR ÎN AUGUST

Volumul de active nete la fondurile deschise de investiţii s'a redus, în luna August, cu 0,5%, iar numărul de investitori a scăzut cu 0,3% faţă de luna anterioară, informează un comunicat al Uniunii Naţionale a Organismelor de Plasament Colectiv (UNOPC) .

"Aceste reduceri pot fi explicate atât prin caracterul predominant de consum al lunii August, lună în care economiile scad în general, dar şi continuării fenomenului de creştere a investiţiei medii (de 1,76 ori dela începutul anului)", se mai arată în comunicat.

NĂSTASE PLĂNUIEŞTE O VIZITĂ ÎN STATELE UNITE

Premierul României Adrian Năstase ar putea avea o întâlnire cu preşedintele SUA, George Bush, la Casa Albă, la sfârşitul lunii Octombrie, a declarat ministrul de Externe, Mircea Geoană, la întâlnirea cu parlamentarii din Comisiile de politică externă şi de apărare, precum si cu cei din Comisiile de control al SIE şi SRI. Mircea Geoană a pus totuşi sub semnul întrebării această întâlnire, ca urmare a evoluţiei situatiei internaţionale. El a mai anunţat că în perioada 15-16 Decembrie va fi prezent la Bucuresti secretarul general al NATO, George Robertson. Potrivit ministrului de Externe, Adrian Năstase va avea întâlniri cu omologul său canadian, iar până la sfârşitul acestui an, primul ministru spaniol şi regina Olandei se vor afla în vizită în România.

PNL ŞI ApR AU DEMARAT NEGOCIERILE PENTRU FUZIUNE

Comisiile politice ale PNL şi ApR au semnat protocolul politic în vederea realizării fuziunii. Liderii celor două partide, Teodor Meleşcanu şi Valeriu Stoica, au precizat că obiectivul acestui act politic este constituirea unui partid puternic, de centru-dreapta, care să promoveze principiile liberalismului contemporan, dar care să aibă şi o componenţă socială adaptată realităţilor din România. Liderul ApR a afirmat că noul partid doreşte să strângă în jurul său electoratul care nu este reprezentat şi care are păreri de centru-dreapta.

În ceea ce priveşte alegerea preşedintelui noului partid, Stoica a afirmat că această fuziune nu înseamnă sacrificarea nici unuia dintre lideri, pentrucă ei vor forma o echipă.

PRIMA SCHISMĂ A ANULUI ÎN PNL

Biroul Permanent Central al PNL a propus excluderea din partid a deputatului Cornel Boiangiu. Schimbat din conducerea filialei Dolj, el atacase conducerea centrală a partidului.

AGENŢI DE SECURITATE PE ÎNCĂ PATRU CURSE TAROM

În urma unui ordin emis de Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor şi Locuinţei, compania Tarom a extins măsurile suplimentare de securitate pe încă patru curse externe.

Agenţii de securitate vor verifica legitimaţiile personalului care deserveşte avionul şi vor supraveghea încărcarea bagajelor şi îmbarcarea pasagerilor, atât în cazul curselor spre SUA, Israel şi Orientul Apropiat, cât şi al celor spre Canada, Anglia, Germania şi Belgia.

EDITURILE UNIVERS ŞI MINERVA, DUSE LA GROAPĂ DE NOUL PATRON

Sergiu Crupenski, de meserie tipograf (cu studii medii), este omul pe mâna căruia au intrat două dintre cele mai prestigioase edituri româneşti ale perioadei postbelice - Univers şi Minerva.

"Evenimentul zilei" scrie că în 1999, Crupenski a achiziţionat Editura Minerva la un preţ de garsonieră (12.000 de dolari). Editura Minerva este posesoarea vestitei colecţii *"Biblioteca pentru toţi"* (BPT) care, ea singură, face de zece ori banii aceştia. Acest lucru îi este cunoscut şi lui Crupenski. El a încercat să revândă editura Ministerului Culturii contra unei sume de aproximativ 100.000 de dolari. Asta după ce a pierdut sediile editurilor, a redus drastic numărul angajaţilor, a mutat cele două edituri într'un apartament şi continuă să mai scoată cărţile din planul editorial al Universului doar de gura lumii, în tiraje de câteva sute de exemplare.

DEFICITUL COMERCIAL

Deficitul comercial al României pe perioada primelor şapte luni ale anului se ridică la 2,317 miliarde dolari, în creştere cu 78 la sută, comparativ cu perioada similară din 2000. Potrivit ultimelor date prezentate de Institutul Naţional de Statistică, exporturile FOB pe perioada menţionată s'au cifrat la 6,72 miliarde dolari, în creştere cu 15,4 la sută, în timp ce importurile au ajuns la 9,04 miliarde dolari, mai mari cu 27 la sută faţă de perioada precedentă.

Cele mai exportate mărfuri sunt articolele de îmbrăcăminte, în valoare de 1,72 miliarde dolari, reprezentând 25,6 la sută din exporturi şi în creştere cu 20,2 la sută faţă de perioada similară din anul precedent. Urmează dispozitivele mecanice şi maşinile industriale, cu 15,1 la sută din exporturi, reprezentând 1,012 miliarde dolari, în creştere cu 42 la sută faţă de anul trecut. S'a înregistrat o uşoară scădere faţă de anul trecut a valorii produselor metalurgice -minus 7,7 la sută, valoare 0,91 miliarde dolari-, reprezentând doar 8,9 la sută din total. Trei sferturi din exporturi sunt destinate statelor dezvoltate, iar o treime din mărfuri merge în UE.

La importuri se remarcă că 22 la sută din total sunt maşinile şi aparatele mecanice şi electrice, cu 1,99 miliarde de dolari, reprezentând 22 la sută din structura importurilor şi în creştere cu 23,1 la sută faţă de anul trecut. Cu 16,7 procente din structura importurilor urmează ţesăturile şi articolele textile, în valoare de 1,506 miliarde dolari, în creştere cu 17,5 la sută faţă de anul trecut, pe locul trei fiind produsele minerale - petrol, gaze naturale etc. - cu 1,39 miliarde de dolari valoare a importurilor, în creştere cu 35 la sută faţă de anul trecut şi reprezentând 15,4 procente din totalul importurilor. Pe grupe de ţări, au crescut cu 25,7 la sută importurile din ţările dezvoltate, iar cele din statele UE s'au majorat cu 23,5 la sută.

ŞTIRI... ŞTIRI... ŞTIRI...

Afacerea Insula Mare a Brăilei scoate la iveală implicaţia unor personaje din serviciile secrete

Consilierul directorului SRI, generalul Dan Gheorghe, este prietenul celui mai bun al lui Culiţă Tariţă • Gheorghe a fost şeful celebrei unităţi doi şi un sfert din Ministerul de Interne • Culiţă Tariţă este cumnatul lui Nicolae Văcăroiu.

Afacerea Insula Mare a Brăilei, care a fost preluată de firma parlamentarului PSD Culiţă Tariţă, a fost comentată de întreaga presă dar foarte puţini ştiu că prietenul cel mai bun al lui Culiţă este generalul Dan Gheorghe, în prezent consilier al directorului SRI, Radu Timofte.

Gheorghe a fost şef al unităţii 0215, celebra unitate doi şi un sfert şi care avea practici de Poliţie Politică şi al Brigăzii Antiteroriste a SRI. Dan Gheorghe este unul din cadrele de bază ale PDSR care a lucrat împreună cu Dumitru Iliescu (fost şef al SPP, în prezent consilier prezidenţial), Ioan Talpeş sau Constantin Silinescu (foşti directori ai SIE, primul consilierul lui Iliescu şi al doilea al lui Adrian Năstase), Ristea Priboi la strategia de dezinformări a partidului lui Iliescu şi Năstase.

În 1997, ministrul de Interne Gavril Dejeu îl schimbă pe Dan Gheorghe dela comanda UM 0215, numindu-l şef al Direcţiei Generale a Poliţiei de Frontieră. De acolo el trece în rezervă pe motive medicale însă el a fost reactivat la începutul acestui an de către Ion Iliescu fiind numit consilier al directorului SRI, Radu Timofte.

Demn de remarcat este faptul că Tariţă este cumnatul lui Nicolae Văcăroiu, preşedintele Senatului, unul din apropiaţii controversatului om de afaceri Sorin Ovidiu Vântu. Totodată trebue precizat şi faptul că Tariţă este unul din adversarii aşa numitului clan Ouatu.

GHEORGHE BUZATU A PĂRĂSIT FUNCŢIA DE DIRECTOR AL CENTRULUI DIN IAŞI

Senatorul PRM Gheorghe Buzatu, în urma cererii a peste 100 de personalităţi şi-a înaintat demisia din funcţia de director al Centrului de Istorie şi Civilizaţie Europeană din Iaşi. Memoriul semnat de cei o sută de inşi a avut ca motiv publicarea cărţii *"Naţionalistul"* a deputatului PRM Vlad Hogea, care a apărut sub egida Centrului dela Iaşi.

CE SE POATE INTRODUCE ÎN ŢARĂ FĂRĂ TAXĂ VAMALĂ

La intrarea în România călătorii pot să ducă în ţară, cu bagajele, fără a fi supuse la plata taxelor vamale, următoarele bunuri:

1. Efectele personale şi medicamentele necesare;
2. Bijuteriile de uz personal;
3. Cărţile, publicaţiile înregistrate de orice fel, diapozitivele şi altele asemenea, necesare uzului personal;
4. Băuturi alcoolice: (2 l băuturi alcoolice, 4 l vin, 4 l bere, ţigări 200 buc.

Aceste limite se aplică la o singură trecere de frontieră dus şi întors în cursul unei luni. Pentru următoarele călătorii într'o lună, limitele se reduc la jumătate.

Călătorii cu domiciliul în străinătate pot aduce şi următoarele:

1. Cameră video şi două casete;
2. Două aparate fotografice şi 24 casete sau 10 role film pentru fiecare aparat;
3. Un casetofon portabil;
4. Un radioreceptor portabil şi un televizor portabil;
5. Un binoclu;
6. Un cărucior de copil;
7. Un cort şi alte echipamente de cantonament;
8. Două arme de vânătoare cu câte 100 de cartuşe de fiecare armă, în condiţiile prevăzute de reglementările privind regimul armelor de foc şi al muniţiilor;
9. Bicicletă cu sau fără motor şi o maşină de scris portabilă.

PD ACUZĂ PSD CĂ SPRIJINĂ MAFIA PĂDURILOR

Democraţii critică PSD pentru încurajarea sistemului mafiot al schimburilor de terenuri împădurite, în interesul exclusiv al clientelei politice. Vicepreşedintele PD, Ştefan Popescu Bejat, a precizat într'o conferinţă de presă, că prin amendarea Ordonanţei de urgenţă privind circulaţia terenurilor forestiere, partidul de guvernământ a urmărit interese obscure, de corupţie. El a explicat că partidul său nu se opune transferurilor de terenuri forestiere, ci doreşte să fie stabilit foarte clar interesul statului şi al cetăţenilor Romîniei în această chestiune. Popescu Bejat a mai adăugat că PD este preocupat de asigurarea unui cadru legislativ şi instituţional prin care exploatarea pădurilor să se facă cu respectarea strictă a regimului silvic şi a legislaţiei generale în vigoare.

Vicepreşedintele PD a prezentat un document conform căruia persoane care aveau terenuri în Pucheni - Dâmboviţa sau Podul Turcului - Bacău au primit la schimb păduri situate la periferia Bucureştiului, în zone ca: Mogoşoaia, Otopeni sau Corbeanca. Aceste terenuri din zonele limitrofe Bucureştiului au fost folosite pentru construcţii de vile.

GUVERNUL SE MUTĂ LA BIBLIOTECA NAŢIONALĂ

Ministrul coordonator al Secretariatului General al Guvernului, Şerban Mihăilescu, a anunţat că sediul Guvernului va fi mutat în clădirea Bibliotecii Naţionale din Bulevardul Unirii. El a declarat că Biblioteca Naţională, aflată în prezent în construcţie, cuprinde 140.000 de metri pătraţi, iar această suprafaţă este prea mare pentru bibliotecă. Mihăilescu a apreciat că, din această suprafaţă, 40.000 de metri pătraţi vor fi ocupaţi de Guvern, 60.000 de metri pătraţi de Biblioteca Naţională, urmând să se stabilească şi ce se va întâmpla cu restul spaţiului.

GUVERNUL AMESTECAT ÎN PROTESTELE SIDERURGIŞTILOR

Prin tăinuirea unei informaţii care ar fi trebuit să fie publică, Guvernul a favorizat, la începutul lunii Septembrie, izbucnirea unor proteste sindicale de o violenţă fără precedent ale siderurgiştilor reşiţeni.

Executivul nu a scos nici o vorbă despre faptul că în *"Monitorul Oficial"* din data de 19 Septembrie a apărut o hotărâre prin care, din Fondul de rezervă bugetară, aflat la dispoziţia Guvernului, a fost deblocată suma de 18 miliarde de lei pentru plata salariilor restante ale siderurgiştilor. Hotărârea în speţă fusese adoptată pe 13 Septembrie, dar ea nu a fost anunţată public. *"Curentul"* scrie că tăinuirea adevărului a făcut parte dintr'o *"strategie"* guvernamentală de negociere cu reprezentanţii companiei americane Noble Ventures, proprietarul combinatului.

SE VA INTRODUCE A ZECEA CIFRĂ LA NUMĂRUL DE TELEFON

Ministerul Comunicaţiilor va emite, în cel mai scurt timp, un act normativ cu privire la modificarea numerotaţiei telefonice până la finele acestui an, urmând ca a zecea cifră să identifice tipul de serviciu oferit. Romtelecom va primi cifra doi, operatorii de telefonie mobilă actuali - cifra şapte, iar pentru celelalte servicii, a zecea cifră urmează să fie stabilită în perioada următoare.

ÎNCHISOAREA DOFTANA, HOTEL DE LUX

Una dintre cele mai vestite puşcării din ţară, Doftana, este pe cale să devină hotel de lux. Primăria Telega, pe raza căreia se află închisoarea în care şi-a petrecut ceva timp după gratii şi Nicolae Ceauşescu, are intenţia de a transforma câteva din celule în camere de hotel.

POPULAŢIA ROMÂNIEI

Populaţia României a fost, anul trecut cu 700.000 de locuitori mai redusă faţă de 1989, din cauza reducerii nivelului natalităţii, a creşterii mortalităţii şi a emigrării, a afirmat Premierul Adrian Năstase.

Numărul persoanelor decedate în urma unor boli cardiovasculare sau a accidentelor şi otrăvirilor a crescut considerabil în ultimii ani, iar cazurile de tuberculoză au crescut de la 3,7 decese la 100.000 de locuitori în 1989, la 9,4 decese în anul 2000, a adăugat premierul.

"Populaţia este în general nemulţumită de calitatea asistenţei medicale, mai ales la nivelul medicului de familie, iar starea de sănătate suferă o deteriorare în special în mediul rural", a spus Năstase. Speranţa de viaţă se menţine între 65-69 ani la bărbaţi şi 72-73 ani la femei.

ROMÂNIA EXPORTĂ ECHIPAMENTE NUCLEARE

O firmă fantomă care produce echipamente nucleare n'a fost nici măcar o dată verificată de autoritatea statului. Firma *Betrand Freres et Compagnie* a cumpărat intreprinderea Titan Echipamente Nucleare dela FPS în August 2000, dar de atunci nimeni nu mai ştie nimic de această firmă. Această firmă produce şi vinde, dar nu figurează în registrele Camerei de Comerţ sau ale Asociaţiilor de Intreprinzători.

CÂŞTIGUL SALARIAL

Câştigul salarial mediu nominal brut pe economie, în luna Iulie, a fost de 4.436.326 lei, iar cel net de 3.123.279 lei, potrivit datelor centralizate de Institutul National de Statistică. Comparativ cu luna Iunie, salariul nominal mediu brut a crescut cu 3,6 la sută, iar cel net cu 4,8 la sută.

SE SCUMPEŞTE TELEFONUL

Începând cu luna viitoare, abonamentele Rom Telecom şi serviciile de telefonie fixă se scumpesc cu 7%, a anunţat serviciul de specialitate al companiei de telefonie fixă. Un abonament pentru o linie individuală cu 100 de impulsuri incluse va costa 149.000 de lei pe lună, cu 10.000 de lei mai mult. Un abonament cu 50 de impulsuri va costa 121.000 de lei pe lună.

PERSOANELE PERSECUTATE ÎN ARDEALUL DE NORD

Deputatul PNL Cornel Popa propune, printr'o iniţiativă legislativă depusă la Camera Deputaţilor, ca persoanele persecutate din motive etnice de *"regimurile de ocupaţie din Ardealul de Nord în perioada 30 August 1940 - 25 Octombrie 1944"* să primească o îndemnizaţie lunară de 700.000 lei pentru fiecare an de detenţie, de deportare, de strămutare sau de refugiere.

SPORT

S'A TRAS LA SORŢI CUPA ROMÂNIEI

Programul meciurilor din cadrul şaisprezecimilor Cupei României-Tuborg a fost stabilit la sediul Federaţiei Române de Fotbal (FRF), în urma tragerii la sorţi efectuată de Dumitru Mihalache, şeful compartimentului *"Competiţii"* din FRF.

Cele 16 componente ale Diviziei A au fost introduse în urna A, iar celelalte echipe care s'au calificat pentru această fază a competiţiei în urna B. Programul *"şaisprezecimilor"* este următorul:

Extensiv Craiova - FC Naţional; Cimentul Fieni - Universitatea Craiova; Minaur Zlatna - Petrolul Ploieşti; ARO Câmpulung - Ceahlăul Piatra Neamţ; Foresta Fălticeni - Astra Ploieşti; Dinamo Poiana Câmpina - FC Braşov; *"Poli"* Timişoara - Rapid Bucureşti; FC ' 97 Sf. Gheorghe - UM Timişoara; CFR Cluj - Gloria Bistriţa; CSM Reşiţa - Farul Constanţa; Petrolul Moineşti - FCM Bacău; Electrica Constanţa - Sportul Studenţesc; Gloria Buzău - FC Argeş; Dacia Piteşti - ASA Tg. Mureş; Steaua Bucureşti - FC Bihor; Electromagnetica Buc. - Dinamo Bucureşti.

Partidele se vor desfăşura la data de 10 Octombrie, dela ora 14.00, pe terenul echipelor de divizie inferioară. În caz de egalitate după 90 de minute, se vor disputa două reprize de prelungiri a câte 15 minute, în care va funcţiona regula *"golului de aur"*.

MEDALIE DE AUR LA BEIJING LA ÎNNOT

Înnotătoarea română Camelia Potec a câştigat medalia de aur în proba de 200 metri liber, din cadrul Universiadei de vară, care s'a desfăşurat la Beijing.

COVALIU, LOCUL 1 LA MOSCOVA

Românul Mihai Covaliu a câştigat turneul de sabie dela Moscova, contând pentru Cupa Mondială, învingându-l în finală pe Rusul Stanislav Pozdniakov.

BARAJUL PENTRU CM 2002

La Zurich a avut loc tragerea la sorţi a meciurilor de baraj pentru calificarea la turneul final al Campionatului Mondial de fotbal din 2002 (organizat de Coreea de Sud şi Japonia), reprezentativa României, care este foarte aproape de a-şi adjudeca locul doi din grupa a 8-a, urmând să întâlnească formaţia clasată pe locul doi în prima grupă, pentru care luptă Slovenia, Iugoslavia şi Elveţia. Meciurile sunt programate pe 10 sau 11 Noembrie (turul), respectiv, pe 14 Noembrie (returul).

VLĂDOIU S'A TRANSFERAT LA F.C. ARGEŞ

Jucătorul Ion Vlădoiu a încheiat pe cale amiabilă conflictul cu Steaua şi a semnat o înţelegere până în vara anului 2002 cu FC Argeş.

MARELE PREMIU DELA WIESBADEN

Marele Premiu de dresaj dela Wiesbaden a fost câştigat de călăreaţa germană de origine română Monica Teodorescu, pe calul Renaissance, cu 1.572 puncte.

S'A DESCHIS ŞCOALA DE FOTBAL "GICĂ POPESCU"

Gică Popescu, încadrat de Gică Hagi şi de prefectul de Dolj, Cristian Mondea, primarul Craiovei, Vasile Bulucea, şi aclamat de sute de suporteri, a tăiat la Craiova panglica inaugurală a scolii de fotbal *"Gică Popescu"*, o bază sportivă de nivel occidental, situată la intrarea dinspre Bucureşti.

Suprafaţa totală a acestei baze este de 2 ha şi cuprinde un teren gazonat, alte trei terenuri de dimensiuni reduse, între care unul acoperit cu material sintetic, şi un teren de tenis (toate cu instalaţie de nocturnă), precum şi două clădiri, una cuprinzând vestiare, sală de masaj, saună şi încăperi pentru şedinţe video, şi alta cu un minihotel cu 12 camere cu câte trei locuri. Toată investiţia s'a cifrat până acum, conform declaraţiei lui Gică Popescu, la 1,5 milioane dolari.

CLASAMENTUL DIVIZIEI A

după etapa a 8-a

1.	Rapid	8	5	3	0	14-6	18
2.	Steaua	8	5	1	2	20-9	16
3.	Gloria	8	5	1	2	8-9	16
4.	Dinamo	8	4	3	1	23-12	15
5.	FC Naţional	8	3	4	1	14-8	13
6.	FC Farul	8	3	3	2	12-9	12
7.	Univ. Craiova	8	3	3	2	10-9	12
8.	FC Braşov	8	3	3	2	8-8	12
9.	Oţelul	8	3	2	3	9-9	11
10.	Astra	8	2	3	3	10-9	9
12.	Sportul St.	8	3	0	5	12-16	9
13.	FCM Bacău	8	2	2	4	9-11	8
14.	Petrolul	8	2	2	4	7-13	8
15.	Ceahlăul	8	2	2	4	10-13	8
16.	FC Argeş	8	1	2	5	5-16	5
	UM Timişoara	8	0	2	6	4-18	2

Următoarea etapa se va desfăşura în 13 Octombrie

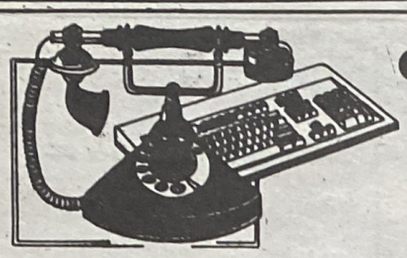

din cele 3 colțuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

NOUL RĂZBOI AL AMERICII

Statele Unite au intrat într'un nou război, unic în felul lui, fiindcă nu este îndreptat împotriva unui stat, ci a unei rețele internaționale teroriste.

Bin Laden, Colin Powell și George W. Bush

Nu se poate spune că, teoretic, nu era de așteptat un atac terorist asupra USA, fiindcă de câțiva ani au fost transmise tot felul de astfel de mesaje dela grupările extremiste islamice, care anunțau pedepsirea Statelor Unite pentru politica lor pro israeliană din Orientul Mijlociu.

Chiar la începutul lui Septembrie, lumea arabă a fost iritată iar, când Statele Unite au boicotat conferința Națiunilor Unite din Africa de Sud, cu subiectul major al rasismului, fiindcă în pregătirea rezoluției finale majoritatea delegațiilor au cerut etichetarea Israelului ca țară rasistă, care face un apartheid cu populația palestiniană. Din punct de vedere politic, acest atac terorist este în defavoarea Palestinienilor.

Atacul terorist asupra New York-ului și Pentagonului a reprezentat cea mai tragică zi din istoria Statelor Unite. Este pentru prima oară când America este atacată în inima ei, fiindcă dacă la 7 Decembrie 1941 Japonezii au atacat prin surprindere baza navală americană dela Pearl Harbour din Hawai, acest atac a fost executat la 7.000 km depărtare de capitala americană.

Acum impactul psihologic a fost mult mai mare decât numărul victimelor. A fost distrus World Trade Center, simbol al bogăției și atacat însuși Pentagonul, simbol al puterii militare, considerat o fortăreață inexpugnabilă.

În plus, acest atac terorist a fost făcut cu avioane americane deturnate, transformate în *kamikaze*, în care au murit piloții și pasagerii, atacatorul fiind o rețea internațională teroristă împrăștiată în diverse țări din Asia, Africa, Europa și chiar America. Au existat momente emoționante, când cei din avioane au putut vorbi pentru ultima oară, prin telefoanele lor celulare, cu cei de acasă.

Cele două turnuri surori ale Centrului Mondial Comercial (World Trade Center) erau emblema puterii și bogăției, iar arhitectul american de origine japoneză Minoru Yamasaki (1912-1986) le-a prezentat ca un simbol al păcii în 1973, când s'a terminat construcția. Ele făceau parte din conturul fascinant profilat pe cer al metropolei Lumii Noi.

Turnurile cu 110 etaje și 410 m înălțime aveau 43.000 de ferestre, iar fiecare etaj avea o suprafață de 3.800 m². Aveau 239 lifturi, 71 de scări rulante, iar pentru fundațiile lor ancorate pe rocă la 25 m adâncime, au fost excavate mai mult de un milion de metri cubi de pământ. Au fost utilizate 200.000 de tone de oțel și 413.000 tone de beton.

Clădirile cu grinzi de oțel, de un metru grosime, calculate să reziste la un vânt oricât de puternic, nu au putut rezista la șocul primit de explozia unui avion Boeing 767 de peste 170 de tone, lansat în plină viteză.

Nucleul central, în mare parte compus din beton, a cedat la șocul primit, iar greutatea etajelor superioare, 2.500 tone de fiecare planșeu, a apăsat pe o structură incapabilă de a le mai susține, de unde o prăbușire ca un castel de cărți. S'au prăbușit în orele următoare alte câteva blocuri din apropierea turnurilor gemene.

Sub dărâmături au murit 6.000 de persoane din zeci de companii și aproape 80 de naționalități, la care s'au adăugat pompierii, polițiștii și echipele de salvare care încercaseră să intervină până la colapsarea turnurilor. Au fost mii de răniți. S'a desfășurat o muncă titanică de zi și noapte, cu uriașe utilaje grele, pentru degajarea ruinelor celor două turnuri și a blocurilor colapsate, încât până la sfârșitul lunii au fost ridicate peste 130.000 tone de moloz și resturi de construcție.

De reamintit că World Trade Center a suferit în 26 Februarie 1993 un atac terorist, în urma unui camion încărcat cu exploziv, care a explodat omorând șase persoane și rănind o mie.

Avionul de pasageri Boeing 757 s'a prăbușit în latura Pentagonului ocupată de statele majore și personalul administrativ al Marinei militare și Infanteriei marine. În ruinele zonei prăbușite și incendiate au pierit 190 din personalul civil și militar.

Nimeni nu se aștepta la un atac de o astfel de anvergură. Se crede că el a fost pregătit cu minuțiozitate de luni sau ani de zile. Surprinde lipsa de informație a agențiilor americane și străine în care Mossadul este cea mai versată în astfel de situații.

Statele Unite au căpătat aprobarea Consiliului de Securitate și NATO de a ripostă. Conform art.5 al NATO, dacă una din membre este atacată, toate membrele se consideră atacate.

Președintele Bush a căpătat aprobarea și sprijinul tuturor aliaților occidentali, inclusiv al Rusiei în războiul pe care l-a declarat terorismului internațional și pe care îl consideră o luptă a democrațiilor libere împotriva unei lumi a răului. Ziua de 14 Septembrie a fost zi de doliu pentru Statele Unite, iar în toate capitalele europene și a țărilor prietene s'a păstrat un minut de reculegere pentru cei care au pierit. Congresul a aprobat un credit de 40 miliarde dolari, pentru necesitățile urgente.

Președintele a explicat situația poporului american în faimoasa sa cuvântare în fața Congresului în seara zilei de 21 Septembrie. De subliniat că în semn de unitate, la această cuvântare a asistat și Prim-ministrul britanic John Blair. Este pentru prima oară când la o astfel de ședință a participat un prim-ministru străin.

George W. Bush a arătat că toate informațiile făcute până la acea oră de FBI și agențiile serviciilor secrete ale aliaților, au dus în mod sigur la concluzia că responsabilă pentru executarea atacului este rețeaua organizației *al Qaida*, al cărei lider este Osama bin Laden și care are legături și cu alte organizații de acest fel ca Jihadul Islamic Egiptean și Mișcarea Islamică a Uzbekistanului.

Președintele a cerut liderilor Taliban-ului din Afganistan să-l predea pe bin Laden și să elibereze pe cetățenii americani și străini arestați pe nedrept. *"Războiul nostru împotriva terorii începe cu al Qaida, dar nu se va termina aici."*

Președintele s'a adresat musulmanilor din întreaga lume în care a repetat că Statele Unite nu luptă împotriva Islamului, ci împotriva unei rețele teroriste. George Bush a spus că Statele Unite vor folosi orice mijloace dela cele diplomatice, financiare, de investigație sau arme de război *"pentru distrugerea și înfrângerea rețelei mondiale de terorism"*.

Președintele a spus că *"vom urmări națiunile care dau ajutor sau găzduiesc pe teroriști. Fiecare națiune din orice regiune trebue să decidă acum. Ori sunteți cu noi, ori cu teroriștii"*. El a explicat poporului american că *"răspunsul nostru implică mai mult decât o imediată replică și lovituri izolate. Americanii să nu se aștepte la o singură bătălie, ci la o campanie diferită de orice s'a văzut până acum. Poate va include lovituri dramatice vizibile la televizor și operațiuni secrete acoperite chiar și cele soldate cu succese"*.

Osama bin Laden (44 ani) este fiul unui magnat saudit și a luptat activ alături de mujahedini în perioada războiului împotriva invadatorilor sovietici (1979-1989). După cum se știe, Americanii au ajutat aceste forțe afgane cu armament, iar Laden a fost instruit de CIA pentru acte de distrugere a instalațiilor militare sovietice. În Afganistan a înființat *Maktab al-Khidimat (MAK)*, care recruta luptători din toate părțile lumii și importa echipament ca să ajute rezistența afgană împotriva armatei sovietice.

Regimul mujahedinilor care a venit la putere după retragerea Sovieticilor, s'a dovedit la fel de corupt și ineficient ca și cele anterioare și a fost înlocuit prin lupte cu Taliban-ul (în persană *"studenți"*), o mișcare tânără inspirată de ortodoxia islamică.

Ura lui bin Laden împotriva Americanilor a început după 1991, când a considerat că trupele americane din Arabia Saudită *"ocupă"* Locurile Sfinte Arabe. Pentru el, Statele Unite reprezintă forțele răului, care aduc corupție și dominație în lumea islamică și mai ales în Arabia Saudită.

Fiind pus sub domiciliu forțat în casa sa natală din Jiddah, din cauza opoziției sale împotriva unei alianțe saudite cu Statele Unite, a reușit să fugă întâi în Afganistan, apoi în Sudan, unde a stat cinci ani, dar a fost expulzat după presiunile făcute de Washington, astfel că revine în Afganistan, unde organizează tabere de antrenament în regiunea muntoasă.

După cum se știe, în represaliile americane din 1998, pentru bombele explodate la ambasadele din Tanzania și Kenia, aceste tabere au fost lovite cu rachete, făcând pagube minore. În același timp, a fost bombardată și o fabrică de medicamente din Sudan, suspectată de a fabrica arme chimice. Recent, s'a afirmat că nu au fost găsite dovezi în acest sens.

În perioada sudaneză, Osama bin Laden a organizat afaceri legale pentru sporirea fondurilor sale, dar și pentru pregătirea unui război terorist împotriva Statelor Unite, înființând tabere de antrenament teroriste în Nordul Sudanului și Yemen.

Între 1996 și 1998 el a lansat trei *fatwa* (decrete religioase) care declară *Jihad* (război sfânt) împotriva Americanilor pentru politica lor pro-israeliană din Orientul Mijlociu.

Fiind un iscusit om de afaceri, bin Laden a acumulat o avere însemnată care a folosit-o pentru ajutorarea Afganistanilor. Aceștia l-au pus acum trei ani sub stare de domiciliu forțat pentru a-l proteja de o eventuală răpire sau orice altă tentativă din partea Statelor Unite.

După atacul asupra Pentagonului.

De atunci, Statele Unite au oferit o recompensă de 5 milioane de dolari pentru prinderea lui și el s'ar fi retras în munții din Estul Afganistanului în niște caverne subterane, unde ar deține trei camere excavate în rocă.

Camera principală este centrul de stragie și comunicații echipată cu mai multe computere, faxuri și telefoane prin satelit, ceea ce i-ar permite să comunice cu rețelele islamice radicale din Orientul Mijlociu, Africa, Asia, Europa și Statele Unite. Aici se primesc rapoarte și copii din diverse ziare din întreaga lume, dela luptătorii *jihad* și organizații politice, multe fiind primite prin e-mail. Rețeaua sa de suporteri din întreaga lume se numește *al Qaida* (baza). Celulele răspândite ale acestei baze lucrează semi-autonom, cu mână liberă de a acționare.

O altă cameră servește la păstrarea arsenalului pesonal de arme. A treia cameră este prevăzută cu o bibliotecă, cu lucrări islamice și trei paturi.

În Afganistan bin Laden, care este inginer, a făcut eforturi ca să restaureze vechiul oraș Kandahar, care conform legendei, ar fi fost fondat de Alexandru cel Mare. Astăzi el este centrul unei serii de tabere militare și are un mare aeroport, căruia Laden i-a reconstruit pistele, încât pot suporta cele mai grele avioane.

El a construit și baze clandestine în munții dela Est de Kandahar, care se leagă de bazele din Pakistan.

In afară de construirea de instalații militare în jurul și în Kandahar, Laden a finanțat construirea de moschei și locuințe pentru elita talibană. De altfel el și-a mărităt fiica cea mai mare cu liderul religios al Taliban-ului, Mohamed Omar.

Osama bin Laden este privit în lumea arabă ca un erou popular. După lovitura dată Americanilor, el a devenit un idol pentru cei mai mulți din Orientul Mijlociu, ca omul care a îndrăznit să lovească în singura supraputere mondială și este comparat de către aceștia ca un Robin Hood al Arabiei, Che Guevara al timpului nostru sau un modern Saladin.

Ca om, cei care l-au intervievat au spus că e un bărbat înalt, foarte politicos, modest și timid, deși în cuvântările lui pune mult patos.

Serviciile secrete americane consideră că el a fost implicat și în alte acte teroriste: atacul asupra distrugătorului *Cole* din 2000, ambasadele din Kenia și Uganda în 1998, atacul dela baza americană din Dhahram (Arabia Saudită) și chiar atacul din 1993 asupra lui World Trade Center.

Deoarece Taliban-ul a respins cererea de extrădare a lui bin Laden, toate aparențele par să ducă la un atac american asupra Afganistanului, care a anunțat *Jihad*, dacă este atacat. Mulți Afgani s'au refugiat în Pakistan, al cărui guvern s'a declarat prieten al Statelor Unite, dar unde au fost puternice manifestații anti-americane.

Bin Laden a trimis un fax adresat fraților pakistanezi musulmani, ca să reziste *"cruciadei evreiești și creștine"*.

După atac, a început o vie activitate a FBI și a celorlalte agenții pentru prinderea suspecților din rețelele teroriste. S'a acordat o atenție specială și transporturilor rutiere a rețelelor de camioane grele care transportă substanțe chimice, pentru preîntâmpinarea unor acte teroriste cu substanțe chimice.

Atacul asupra USA va avea repercursiuni în economia mondială, în activitatea comercială și chiar în felul de viață al oamenilor. Altfel vor fi planificate cumpărăturile și vacanțele, fiindcă mulți cumpără acum măști de gaze...

Bin Laden →

INSTITUŢIONALIZAREA CORUPŢIEI

—George GEORGESCU—

După evenimentele sângeroase din Decembrie, factorii politici decizionali din ţara noastră s'au opus cu obstinaţie epurării morale a societăţii, astfel încât corupţia a proliferat ca celulele canceroase într'un organism în faza de metastază. Prin refuzul aplicării Punctului 8 al Proclamaţiei dela Timişoara, s'au creat condiţii favorabile celor care ar fi trebuit să dispară din viaţa publică, pentru a putea reveni în forţă şi a acapara pârghiile puterii.

Declanşând procesul insidios de jefuire a avuţiei naţionale, au preluat treptat toate sectoarele strategice ale României: industria, comerţul, agricultura, turismul, sistemul financiar-bancar, transporturile etc. Noua clasă a aristocraţiei roşii şi-a creat adevărate imperii financiare prin desfăşurarea afacerilor frauduloase la lumina zilei, cu concursul unor lideri politici implicaţi în marele jaf şi ale unei justiţii aservite.

În luna Iulie crt., organizaţia *"Transparency International"* a dat publicităţii la Berlin un raport în care se menţionează faptul că România se află printre cele mai corupte ţări din lume, majoritatea populaţiei trăind sub pragul sărăciei. La rândul ei, UM 0962 a MI a întocmit un bilanţ al primelor 6 luni de guvernare a Cabinetului Năstase, în care atrage atenţia asupra pericolului pe care îl reprezintă organizaţiile de tip mafiot din România, care au tendinţa a se infiltra în structurile puterii la cel mai înalt nivel. Cum de s'a ajuns la situaţia dezastruoasă în care se găseşte astăzi ţara noastră luată în vizorul Organizaţiilor internaţionale? Să analizăm condiţiile şi factorii principali care au stimulat dezvoltarea germenilor acestei molime.

JUSTIŢIA. După convulsiunile din Decembrie, eşalonul doi al regimului comunist şi-a plasat oamenii de încredere în funcţiile cele mai importante ale Statului cu ajutorul cărora au acaparat Puterea legislativă, judecătorească şi administrativă, precum şi majoritatea mijloacelor de difuzare în masă. Ce a urmat, se cunoaşte. Încălcarea cu cinism a legilor Statului, lipsa transparenţei, delapidări, abuzuri şi trafic de influenţă, care au dus la proliferarea nemaiîntâlnită a fenomenului corupţiei.

Pentru ducerea la îndeplinire a planului de însuşire a tuturor surselor de profit ale ţării, aveau nevoie de o Justiţie obedientă care să închidă ochii la afacerile lor veroase. Fiind plină de magistraţi compromişi ai regimului comunist, această Instituire a Statului de Drept a colaborat pe faţă cu regimul instalat prin fraudă în Decembrie. Se poate afirma fără greşeală că alături de partidul care a acaparat puterea printr'o lovitură de forţă sprijinită logistic din exterior, Justiţia a fost şi a rămas unul dintre factorii principali ai dezvoltării fenomenului corupţiei ce a scăpat de sub control la ora actuală. Cea mai mare parte a magistraţilor au demonstrat o obedienţă dusă până la servilism faţă de succesorii vechiului regim, blocând deliberat procesul de normalizare a vieţii după Revoluţia din Decembrie.

Promulgarea Legii separării Puterilor de Stat, a independenţei şi inamovibilităţii judecătorilor, le-a dat prilej unor magistraţi să se considere mai presus de lege. *"Ei au avut un rol major în Revoluţia din Decembrie 1989: din ordinul lor cadavrele celor ucişi au fost înhumate fără a fi autopsiate. Tot din ordinul lor, cei 800 de suspecţi arestaţi pentrucă au fost prinşi cu arma în mână la locurile crimelor au fost puşi în libertate, iar dosarele lor clasate. Ei au muşamalizat crimele săvârşite în Iunie 1990 la Măgurele şi tot ei au cocoloşit afacerea Berevoiesti"*, a declarat Judecătorul Mihai Ciubotaru dela Tribunalul Neamţ, unul din puţinii magistraţi care şi-au păstrat verticalitatea.

Tot oamenii legii sunt implicaţi în dispariţia a sute de dosare privind adopţiile de copii care au fost vânduţi la export fără nici o garanţie a securităţii lor. Baronesa Emma Nicholson, care a studiat aceste cazuri, a atras atenţia că în România traficul de copii este bine organizat prin aşa-zisele adopţii internaţionale, iar *"marfa"* vândută riscă să ajungă victime ale prelevărilor de organe. Timp de 7 ani, între 1990 şi 1996, 17.000 de copii au fost adoptaţi în străinătate, dar formele prevăzute de Lege nu au fost întocmite decât pentru cca. 5.000. S'a constatat dispariţia din seifurile Tribunalului Municipiului Bucureşti, cu complicitatea unor magistraţi, a unui număr de 404 dosare.

În fruntea magistraţilor corupţi se află judecătorul Viorel Burzo, preşedintele Secţiei Penale a Curţii de Apel Cluj, condamnat pentru trafic de influenţă. Urmează judecătorul Valentin Acatrinei, procurorul Cristian Bojincă dela Curtea de Apel Bucureşti, judecătoarele Rodica Fesiuc si Tatiana Zorilă dela Tribunalul Municipal Bucureşti, Georgeta Stoican dela judecătoria Sect. 1 al Capitalei, pentru falsificarea a 2 dosare, judecătoarea Mariana Roşca dela Tribunalul Oradea şi judecătoarea Rodica Caragea dela Sectorul 2 Bucureşti, trimisă în judecată pentru abuz în serviciu, fals în înscrisuri şi favorizarea infractorului.

La alegerile din anul 2000, Curtea Constituţională a României a respins cu 7 voturi contra 2 toate contestaţiile la candidatura lui Ion Iliescu pentru un al 3-lea mandat prezidenţial. Spre cinstea lor, 2 dintre membrii Curţii Constituţionale au refuzat să semneze un act care sfida cu cinism Legea de bază a Statului. Ceilalţi 7 însă, încălcând etica profesională, au semnat cu conştiinţa împăcată, deoarece îşi datorau numirea în această înaltă funcţie chiar celui a cărui candidatură trebuia respinsă fără drept de apel.

Ascultând indicaţiile date de Preşedintele Iliescu, care a cerut în mod public magistraţilor din România să nu se mai retrocedeze casele naţionalizate foştilor proprietari, procurorul general de atunci, Vasile Manea Drăgulin, a sesizat Curtea Supremă sugerând că Justiţia nu are competenţa să soluţioneze asemenea cazuri. Atunci, 21 de judecători au stabilit prin Hotărîrea CSJ nr.1 din 2.02.1995 că instanţele din România nu mai au dreptul să judece acţiunile revendicative ale proprietarilor de drept.

După procesele împotriva presei şi condamnarea sadică la închisoare de către judecătoarea Sonica Conachi dela Iaşi a doi ziarişti care au fost privaţi de toate drepturile cetăţeneşti, printre care şi acela de părinte, precum şi la plata unor sume exorbitante pentru aşazise *"delicte de presă"*, în fapt demascarea unor abuzuri, a urmat cel mai revoltător caz de batjocorire a noţiunii de Justiţie, în care judecătorul Marin Dinu a schimbat încadrarea juridică a periculosului infractor Miron Cozma din *"Subminarea ordinei de Stat"* în *"Tulburarea ordinei publice"*, dispunând eliberarea lui din închisoare. Această hotărîre de natură să descalifice un magistrat a constituit o sfidare aruncată întregii lumi civilizate care a urmărit secvenţele de coşmar filmate în timpul incursiunilor bandelor de mineri dirijate de Miron Cozma, în cursul cărora au demolat lăcaşuri de cultură şi au curmat vieţile nevinovate a peste 100 de tineri ce manifestau paşnic în Piaţa Universităţii. *"De puţine ori*, se scria la data de 28 August 1997 într'un ziar central, *Parchetul General a pierdut ocazia să îmbrace livreaua de slugă în faţa politicienilor"*. Un reprezentant fidel al acestei categorii este fostul judecător Marin Dinu, care era să arunce ţara într'un război civil, din dorinţa de a fi pe placul liderilor *"emanaţi"* în vâltoarea Revoluţiei.

Dacă pentru infima sumă de 4 mii de lei o femeie a stat 3 ani la puşcărie, sau pentru furtul unei legături de praz menite să asigure hrana copiilor o alta a fost condamnată la 3 ani şi jumătate, marii excroci care au dat lovituri de miliarde au fost eliberaţi din arest unul câte unul şi judecaţi în stare de libertate, deoarece nu suportau regimul de închisoare, mulţi dintre ei fugind peste hotare. Recent am aflat stupefiaţi că procurorul general al României, la puţin timp după numirea sa în funcţie de către Preşedintele Iliescu, a dispus suspendarea executării sentinţelor penale prin care gen. Stăncuilescu şi Chiţac, autori ai masacrului dela Timişoara, fuseseră condamnaţi la câte 15 ani de închisoare. Procedura folosită a fost aşa-zisul recurs în anulare, de care s'au servit în scopul anulării unor hotărîri judecătoreşti definitive. Recursul în anulare este folosit ca o armă politică aflată în mâna procurorului general al României, funcţie în care titularul este numit de preşedintele ţării.

PDSR - "Un partid numit corupţie". Aşa a fost numit de analiştii politici ai presei independente partidul lui Ion Iliescu, în care şi-au găsit refugiu toţi cei care aveau conştiinţa încărcată de fărădelegile săvârşite în regimul comunist, membri ai fostului aparat de opresiune, nomenclaturiştii şi rudele, cât şi aventurierii politici care urmăreau parvenirea cu orice preţ. A existat un acord tacit între liderii acestui partid şi capii reţelei de tip mafiot care vărsau în contul PDSR o parte din banii obţinuţi prin aşazise *"inginerii financiare"*. Se cunoaşte că la alegerile din anul 2000, un loc pe listele PDSR pentru Parlament, sau o funcţie de ambasador în Occident au fost plătite cu sume foarte mari în valută.

(Urmare în numărul viitor)

Radioul public şi falsa neutralitate politică

Reproşurile oficiale care au fost aduse postului public de radio din România nu sunt aşa cum ar părea la prima vedere, urmarea unui simplu accident. Interviul realizat la emisiunea "Sfertul academic" cu C.V. Tudor a scandalizat mediile politice întrucât acesta a repetat afirmaţii de natură să pună România într'o situaţie foarte delicată faţă de partenerii săi occidentali. Afirmaţia potrivit căreia administraţia Iliescu ar fi dat sprijin în trecut unor organizaţii teroriste palestiniene, ar putea antrena consecinţe politice grave şi ca urmare preşedintele a cerut sancţionarea ziaristului care a realizat interviul.

In realiate însă, radioul public l-a invitat de multe ori pe C.V. Tudor, prezentându-l de fiecare dată ca pe un politician onorabil, iar poziţiile naţionaliste şi xenofobe ale PRM şi în special ale liderului acestui partid au fost cu regularitate prezentate în emisiunile de ştiri ale postului public de radio şi cu toate acestea nu a protestat nimeni, cu excepţia unor grupuri civice şi politice minoritare.

O dezbatere publică deschisă asupra acestui subiect nu a avut loc niciodată. Celor nemulţumiţi de această situaţie li s'a replicat că un post public de radio nu poate cenzura opiniile celui mai bine reprezentat partid de opoziţie. PRM a cucerit un sfert din locurile în parlament, iar C.V. Tudor a ajuns în turul al doilea al alegerilor prezidenţiale. Un post public de radio nu ar putea, teoretic, în aceste împrejurări decât să dea acestui partid o importanţă pe măsura ponderii pe care şi-a cucerit-o în alegeri. Radioul public este pus aşadar într'o situaţie extrem de delicată, întrucât pare la prima vedere nevoit să popularizeze opiniile politice cele mai extravagante şi care în orice caz se opun reformelor în societatea românească şi curentului politic de occidentalizare a României.

Preşedintele Ion Iliescu l-a acuzat însă acum pe unul dintre realizatorii postului public de o discretă complicitate cu Corneliu Vadim Tudor. El, prin tăcerea lui aprobatoare şi prin faptul de a-l fi invitat anume pe liderul PRM să-şi repete acuzaţiile, s'ar fi făcut vinovat la rândul său de răspândirea unor falsuri periculoase.

Jurnalistic vorbind, este o problemă delicată. S'a putut însă observa că radioul public are o mare dificultate între a deosebi tonul neutru de pactizarea cu opiniile interlocutorului. Pentru mulţi ziarişti din România este extrem de greu să deosebească între angajamentul în favoarea unui partid şi angajamentul în favoarea unor principii. Din cauza aceasta ziaristul adoptă o atitudine pasivă, acceptă tot ce i se spune şi pare incapabil să replice de pe o poziţie de principiu. S'a putut obseva, de pildă, că ştirile dela postul public de radio reproduc comunicatele PRM fără să ia nici o distanţă faţă de punctele de vedere incitatoare, xenofobe.

Se poate remarca de multe ori o neutralitate politică greşit înţeleasă, care face ca puncte de vedere condamnabile din perspectiva unor principii democratice să capete o poziţie publică de deplină legitimitate. Ziaristul este tentat să reproducă pasiv tot ce i se spune cu aerul că face astfel dovada unei perfecte obiectivităţi jurnalistice. El pare în aceste împrejurări să abdice dela condiţia sa de om care judecă cu capul său. Se poate însă bănui că în dosul acestei false obiectivităţi s'ar putea afla şi secrete simpatii faţă de extremiştii xenofobi. Este o ipoteză care nu poate fi cu totul exclusă.

Este greu însă să pui în discuţie un anumit mod de a face presă mai înainte ca mediile politice să-şi fi spus cu adevărat cuvântul. În realitate, C.V. Tudor a fost sistematic tolerat şi chiar încurajat să-şi expună extravaganţele. El s'a bucurat mereu în ultimii ani de o perfectă imunitate, în ciuda atâtor procese şi a faptului că, la un moment dat i s'a ridicat imunitatea parlamentară. Câtă vreme mediile politice româneşti nu condamnă fără ambiguitate politica de tipul celei profesate de PRM, câtă vreme justiţia nu intervine, C.V. Tudor va rămâne o mare problemă a României.

Până acum, liderul PRM a fost condamnat numai retoric, Preşedintele Iliescu şi PDSR, fiind în trecut protectorii săi cei mai puternici.

Comentariile postului de radio
"Deutsche Welle"

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE/LA VOIX ROUMAINE
Pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel 4 săptămâni înainte

SITUAŢIA DIN ŢARĂ

PUTEREA HAOSULUI

—Ion BOIERU—

Aşa cum domneşte el în viaţa românească, haosul are o putere devastatoare, pentrucă nu are nici o ordine şi nici o formă prin care poate fi controlat, influenţat, ori stârpit. Nici un observator al vieţii publice, nu poate scăpa de imaginea de haos, care-l izbeşte, când aruncă o privire asupra imaginilor pe care le prezintă România de astăzi, în orice sector al vieţii publice ar fi îndreptate privirile sale: economic, politic, social, politică internă, politică externă, parlament, justiţie, învăţământ, industrie, turism, administraţie publică, agricultură etc.

Premierul Adrian Năstase nu mai poate domina dezordinea generală; cu toate intervenţiile sale, cu măsuri de îndreptare, anunţate public, nu se vede nici un fel de ameliorare, măcar. Legile înseşi, chiar dacă au fost votate, se aplică cu modificări, care le mutilează forma în care au fost adoptate, prin simpla putere a unor persoane, care nu au dreptul legal de a face vreo modificare şi de a da soluţii personale.

Două sunt cauzele principale, pentru care haosul domneşte pretutindeni în ţară:

1) Domnia marxistă şi dictatura comunistă, vreme de aproape 50 de ani.

2) Moştenirea integrală a viciilor şi a calamităţilor specifice vieţii sociale dominată de concepţia, ideologia şi moravurile marxiste.

Presiunile exercitate asupra poporului de către ideologia marxistă au destrămat structura psihică a sufletului românesc şi au pervertit legile morale, ţesătura virtuţilor morale, esenţa legilor morale, tradiţionale ale poporului român. În felul acesta, sufletul poporului român şi-a pierdut identitatea proprie şi nu s'a mai recunoscut pe el însuşi. A fost strivit eul său psihic, şi a rătăcit în câmpuri psihice străine, în care nu se regăsea deloc, în viziunea sa de altădată. Nu îşi mai recunoştea punctele spirituale de sprijin existenţial.

"Omul român" se pierduse într'o lume total necunoscută, şi trăia o viaţă de buimac. Haosul în care se simte astăzi, nu se deosebeşte cu nimic de acela pe care l-a cunoscut înainte de Decembrie 1989. Mai ales acum, începând cu guvernarea din 2001. Totul, aproape totul, seamănă cu ceea ce a fost altădată. Oamenii sunt aceiaşi, adică reacţionează după aceleaşi maniere, cu aceleaşi şabloane, cu aceleaşi para-adevăruri, cu aceleaşi promisiuni, cu aceeaşi mentalitate, şi cu acelaşi *"socialism"*, chiar cu aceiaşi securişti, unii pe aceleaşi locuri.

Nu se vede nici o măsură de revenire la o legalitate şi ordine juridică, la un *"Restitutio in integrum"* . Agricultura este la pământ, procesul de privatizare se desfăşoară încet şi nimic nu s'a făcut pentru înlăturarea crizei morale.

Reforma educaţiei naţionale, a fost lăsată pe mâna aşa-ziselor manuale alternative, un experiment nociv, din punct de vedere pedagogic, care creează un climat de dezorientare şi de confuzie, în învăţământul naţional. Încă nu s'a adus un ministru al educaţiei, care să fie un pedagog autentic, cu viziune românească, capabil de a face reformele cuvenite în învăţământ.

Adevărul adevărat este că nu există oameni politici de talie europeană în România, şi ţara nu poate fi îndrumată pe o cale de salvare, de progres, şi, mai ales de ieşire din marasmul în care se găseşte. Asta nu înseamnă că nu sunt oameni capabili în toate domeniile în România, dar după formula moştenită dela *"înţelepţii"* de altă dată, aceştia *"nu sunt membri de partid"*. Asta-i toată socoteala, şi filosofia *"partidului socialist"* de azi. La alegerile ultime, ţara a ales şi primari locali, dintre ţăranii care nu erau membri ai partidului actual de guvernare, *"socialist"*, care nici nu exista atunci. Ceea ce este curios, este faptul că nici unul dintre aceşti primari nu a mai rămas în funcţie, au fost înlăturaţi sau au trecut *"de bună voie"* la socialişti, încât astăzi nu mai există primar în sat care să nu fie *"socialist"*.

Cu toate îmbunătăţirile care se fac, şi cu toate eforturile clasei conducătoare *"socialiste"* de azi, nu se vede nici un progres, nici o ameliorare, şi Uniunea Europeană şi NATO vor cere socoteală de ceea ce li s'a promis lor, şi atunci vom vedea ce se va întâmpla. Poate va fi o surpriză sau o *"minune"*. Să nu uităm însă, că *"socialiştii"* nu cred în minuni.

ULTIMA ORĂ

Roadele manipulării anti-occidentale

—Dan BITU—

Peste 52 la sută dintre Românii chestionaţi de un recent sondaj de opinie se declară împotriva participării ţării noastre alături de Statele Unite la războiul împotriva terorismului, care urmează să fie declanşat cât de curând de către Administraţia americană. Acest procent apare în situaţia în care peste 85 lasută dintre Români doresc ca ţara noastră să intre în NATO.

Bineînţeles, ca o paralelă între cele două cifre arată că Românii nu ştiu ce vor. De altfel această situaţie este întregită de declaraţiile repetate ale Preşedintelui Iliescu, cel care a cerut Parlamentului ca România să ofere spaţiul aerian, maritim şi aşa mai departe al ţării noastre pentru NATO, dar care declară atât la Râmnicu Vâlcea cât şi mai apoi într'un interviu televizat că acest lucru nu înseamnă participarea noastră la un război.

În ultimii ani Românii au mai şocat sociologii cu diferite opţiuni. Acum vreo doi ani Românii declarau că vor privatizare dar fără să îşi piardă locurile de muncă şi că preferă în acelaşi timp şi un sistem centralizat. Adevărul este că cei 50 de ani de comunism dar mai ales cei 11 de criptocomunism nu au făcut decât ca valorile tradiţionale occidentale să nu valoreze nici doi bani în ochii Românilor. Campaniile duse de regimul Iliescu împotriva Occidentului între 1990 şi 1996 îşi văd astăzi roadele.

În cazul lui Iliescu lucrurile stau şi mai clar. Domnia-sa declară că România va acţiona ca *"membru de facto al NATO"* dar în acelaşi timp nu dă nici cât pe o ceapă degerată pe articolul 5 al Pactului Alianţei Nord Atlantice, care prevede că toate ţările NATO se declară solidare şi intră în război dacă una dintre ele este atacată. Or, Domnul Iliescu vorbeşte numai de o participare împotriva terorismului (termen foarte vag) dar nu la un război. Românii trebue să înţeleagă că participarea lor la larga coaliţie internaţională cerută de Americani înseamnă implicit asumarea tuturor principiilor Alianţei şi mai ales renunţarea la duplicitatea caracteristică deja acţiunilor politice ale Bucureştiului.

Dar mai ales, este nevoie ca Românii să se alieze valorilor occidentale prin susţinerea fermă a reformei, privatizării, a creării unei societăţi libere. Exact ceea ce regimul Iliescu le-a spus în 11 ani, că nu le vrea. Iar acum, când Bucureştiul încearcă să pozeze în aliat al Americii, tocmai cei pe care i-a îndoctrinat refuză să îi urmeze. Cu consecinţe extrem de grave nu numai pentru integrarea noastră în NATO şi Uniunea Europeană dar mai ales pentru semnalul puternic ce se transmite, că România vrea să rămână în zona gri a Europei. Consecinţele aşa cum am spus vor fi însă tragice!

Creditarea la pământ: doar o firmă din 25 convinge banca

Doar una din 25 de companii era înregistrată la sfârşitul lunii Iunie ca având luat un credit de peste 200 milioane lei, adică 6.600 dolari, dela o bancă din România. Băncile şi economia rămân în continuare despărţite de un zid făcut din dobânzi înalte, garanţii ameţitoare şi mentalitate, se arată într'un amplu comentariu publicat de cotidianul *"Ziarul Financiar"*.

"Când le-am spus unor bancheri din România că vom merge noi la companii să le propunem finanţare, ne-au râs în nas. Aici toate băncile sunt obişnuite să vină companiile să ceară bani", declara într'un interviu din 1999, la înfiinţarea BNP Dresdner Bank, directorul acesteia, Phillip Kirschner.

Între timp, banca şi-a vândut afacerea din România, iar creditele nu şi-au pierdut statutul de *"rara avis"* în economia românească. De o parte a zidului, aer condiţionat şi salarii de trei ori mai mari ca în restul economiei - 270$ salariul mediu la sfârşitul lunii Iulie. De partea cealaltă, forfotesc 500.000 de companii, şi doar una din 25 se mai caţără şi reuşeşte să ajungă pe partea cealaltă, la un credit.

Conform Centralei Riscurilor Bancare(CRB) din Banca Naţională a României, pentru bănci nu există decât 21.156 de firme şi persoane fizice *"active"* - care împrumută bani. Restul sunt depunători. Oficiul Naţional al Registrului Comerţului numără însă, chiar şi după radierea recentă a o treime dintre ele, pentrucă nu şi-au majorat capitalul, 507.706 firme în economia românească.

"Nici în filmele de groază nu întâlneşti condiţiile de creditare acordate de băncile din România. Am încercat să luăm credite dela băncile străine, dar acestea nici nu vor să discute. Băncile care pot acorda credite mari, precum BCR sau BRD, practică dobânzi mari. Condiţiile de garantare te mai lasă să respiri, dar cele pentru acordarea creditelor pentru investiţii sunt o povară".

"Jos cu dobânzile, altfel România nu va merge niciodată bine! În materia acordării creditelor pentru investiţii, prin lege ar trebui ca dobânda la acest tip de credite să nu depăşească 15%", spune Gheorghe Moiş, preşedintele grupului de firme *Castrum Corporation*, care desfăşoară activităţi în domeniul construcţiilor civile şi industriale, energiei, alimentării cu gaze şi al taximetriei.

Dobânzile la credite n'au coborât niciodată până acum sub 45% pe an, şi nici nu sunt şanse să coboare în curând. Dar nici companiile care au reuşit să ia un credit dela o bancă nu o duc prea bine: *"nu se aruncă"* la termeni lungi. Doar 12% din total sunt credite cu scadenţă mai mare de cinci ani, iar o treime au o scadenţă între 1 şi 5 ani. Restul sunt pe termen scurt (sub un an).

Datele sunt de altfel în concordanţă cu tipul riscului asumat: peste jumătate din creditele acordate la sfârşitul lunii trecute erau de trezorerie şi numai 17%, adică 24.000 miliarde lei, credite pentru echipament, faţă de 20.000 mld. lei în Iunie anul trecut - o scădere în termeni reali de 15%.

Morala: până să se dezvolte, companiile trebue să supravieţuiască. Într'adevăr, Doru Vasilescu, director general adjunct al Midal Group, firmă din industria frigului care a avut o cifră de afaceri de 3,5 mil. dolari anul trecut, afirmă că doar la mare nevoie a lucrat cu băncile.

"Creditele oferite de sistemul bancar din România sunt într'o oarecare măsură prohibitive. Noi am apelat la aceste credite doar în momentul în care a fost neapărată nevoie. Ce rată a profitabilităţii trebue, pentru a acoperi dobânzi de 50-60%? Spre exemplu, pentru un credit de 3 miliarde de lei a trebuit să plătim lunar peste 200 milioane lei", explică Vasilescu.

Cât depre persoanele fizice, situaţia este şi mai proastă. Doar 0,5% din totalul creditelor de peste 200 milioane lei acordate sunt pentru persoane fizice. De fapt, nu este de mirare, având în vedere că, de exemplu, creditele ipotecare sunt cvasi-inexistente în România.

A trebuit să vină Volksbank din Austria sau Alpha Bank din Grecia să înceapă, anul trecut, să acorde credite în valută pe 10-15 ani pentru locuinţe. Marile bănci ca BCR, BRD sau Bancpost, deşi stau pe munţi de bani (jumătate din activele din sistemul bancar) nu au auzit încă de asemenea produse.

Ce spun bancherii?

"Nu mi se pare îngrijorător pentru mentalitatea şi structura sistemului nostru economic. Sunt firme speriate de credite, de dobânzile care au fost mari şi care, de ce să nu fim sinceri, se menţin încă la un nivel neatractiv. În plus, funcţionează din plin şi o aşa-zisă piaţă gri" (cămătăria - n.red), spune Radu Graţian Gheţea, prim vicepreşedintele Alpha Bank România şi preşedintele Asociaţiei Române a Băncilor.

"Multe companii lucrează fără credite, îşi finanţează activitatea din reinvestirea profiturilor sau au pur şi simplu dela început fonduri de rulare constituite. Oamenii preferă să nu se expună mai mult decât propriile fonduri", a completat el.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $ 60 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$ 50 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$ 40 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

☐